

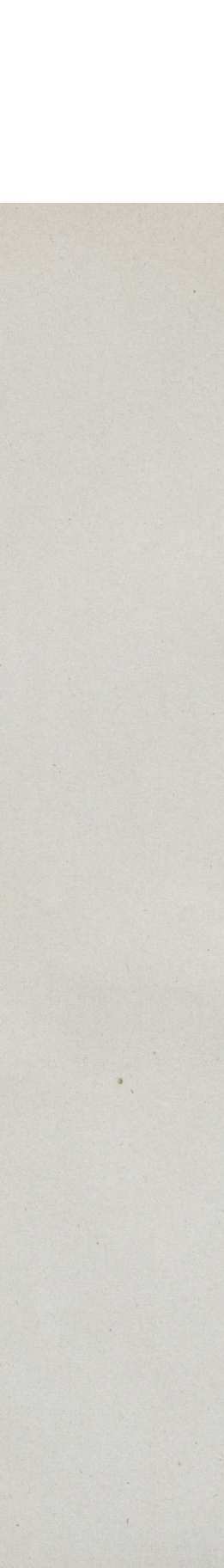
ΠΕΝΝΑΔΙΟΤ

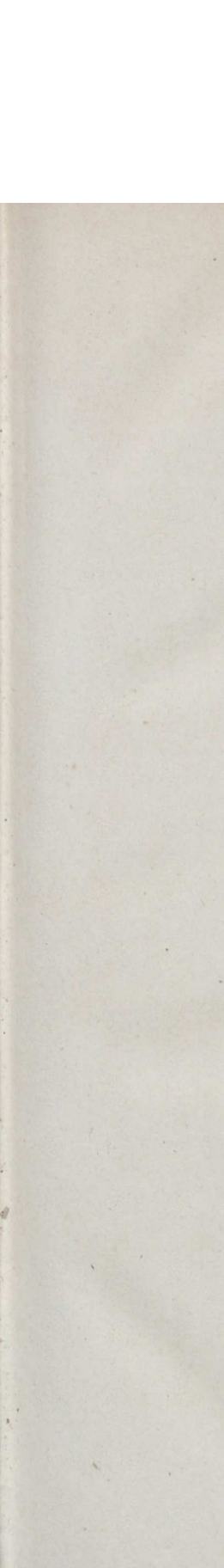
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ

Γ

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΙ

ΕΛΛ

Ουκ εστιν εν εμοι
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα

ΠΡΟΣ

κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα

ΚΑ

κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα

κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα

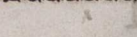
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα

κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα

ΕΚ ΤΗ

κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα
κατασκευασθησασα

κατασκευασθησασα

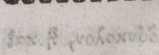
Τοῦ ἀοιδίμου
 ρῶν, ἐκδίδωμι
 ἀοιδίμος διδάσ
 λιωτῆς τῆς ἐν
 διδασκαλίας κα
 καὶ τὴν καρδί
 καὶ ἀναπτύσσω
 σαν Ἑλληνικὴν
 χρόνιος διδασκ
 καὶ διεσκευασμ
 ἐπελθοῦσα πρὸ
 ἀοιδίμον, ἐγκα
 ρητον καὶ κενὸ
 χασμοὺς αὐτοῦ
 τοῦ ἀοιδίμου τ
 ληνικῆς Γραμμ
 προσέφυγον εἰς
 εὐχαρίστως ἀν
 εἰς φῶς ἐκδίδο
 ταχοῦ τὴν Ἑλλ
 στοι εἶναι μαθ
 ἱερᾶς ἐπιθυμίας
 τὰς μεγάλας ὠ
 γῆς, ὅπου Ἑλλ
 νως καὶ τὴν πο
 αἴρει πᾶν τὸ ἐλ
 μνήμη ἀνδρός,
 πως καὶ διδάσκ

218

Ἴνα δὲ τὸ β
 πληρώσεων καὶ
 ἡ τιμὴ αὐτοῦ
 ἰδίας δαπάνης
 αὐτοῦ σπουδῶν
 τῆς ὅ,τι πρότερ

Ἡ δὲ μακαρ
 ζουσαν νεότητα
 ρίστησιν τοῦ ἐκ
 τὸ ὁποῖον ὑπόσ

Ἐν Ἀθή

Πρὸς τὸν

Πολλοὶ διδάσκοντες
Γ. Γενναδίου, ὅτι
 ταῖς συνθετώτε
 δυσνόητα ἦσαν τῶν
 ἐπαινετῶ ζήλω ἀ
 θουόντες τε ἅμα ἔ
 ἔκατὰ νόμον ἐκ
 νὰ ἀναπληρώση
 γνώμας, ἀνέθηκεν
 δύο κυρίοις ὅροις.

α.) Ν' ἀποχωρῶν
 παρεμβάλλων ἐν τῶν
 κανόνων· καὶ β.)

λιψόμενον πλέον
 Καὶ περὶ τῆς

εἶπω ἐνταῦθα τιν
 εἶναι ἀναντίρρ

νιμον οὔτε δυνατ
 μάλιστα, οἵτινες

ἐπίσης δ' ὁμολογ
 ἦ τοὺς μέγα μέτ

έτυμολογικούς. Ἰ
 ἦν, δὲν ἐπέτρεπε

μέρος καὶ ἐκάστη
 οἰκεῖον τόπον. Δ

ἦν, ἀντὶ τῆς παρ
 εἰς τὴν κρίσιν τοῦ

καὶ τὴν ἀντίληψιν
 πρὸ τῶν ἄλλων· ἐ

τῆς νοήσεως λυμ
 παῖς ἅπαντας τοῦ

καθ' ὅλον αὐτὸν
 κανόνας, οἷον τοῦ

ματισμοῦ τοῦ μέλ
 κειμένου, καὶ ἄλλ

ἄλλ', ὅπερ καὶ τὸ
 συνδουάζειν καὶ συ

δ'.

Αὐτὸς ἐγὼ, ἐπι-
περιττὸν νὰ γρα-
νὰ διδάσκηται :
συμβάλλει ὑγιή-
σκάλων· καὶ ἰδ-
εὐληπτότερα.

Εἶναι γνωστὰ
γυμνάσια, ἧ καὶ
γλώσσης, ἔχουσι
γραμματικὴν, ὡς
Λατινικῆς γλώσ-
λεύονταιί που μα-
Καὶ ὁμῶς νομιζο-
κολυνηθῆ μεγάλα
εἰσήγοντο οἱ ἄρ-
καὶ μέρη τοῦ Λα-
πρώτων πέντε

ά.) Ν' ἀποστ-
ρήματος esse· καὶ
γραφίας κανόνας
καὶ χωρῶν·

β.) ν' ἀποστ-

γ.) τὰς δύο ἀ-

δ.) τὰς κατὰ

έ.) τὰς ἀντων-

ἐκάστοτε τοῦ δε-

ται Π. γ. ὅτι τὸ

χου ἧ καὶ ταῖς α-

ναι πολὺ ἀναγκά-

ρετικοὶ κανόνες

Ἐκ δὲ τοιαύτ-

ά.) ὅτι κατὰ τὸ

τοῦ προσηρτημέ-

β.) ὅτι ἐν δέκα

ἐν ἐκάστῳ σχεδ-

ἐποπτεύσει τὰ κ-

ρῶν πρὸς τὸ ὅλο-

εἰς τέλος. Τὸν δ-

ἀλλὰ καὶ περὶ ἐ-

λαμβάνω λίαν

περὶ τὰ ὀνόματα

ρήματα ἐντὶ ἄλλο
τυπικὸν καὶ τὰ κα

Εἰς τοιαύτην τ
ἐπισυνημμένου Συ
γῶ, ὅτι καὶ ἐνταῦ
τῆς Ἑλληνικῆς
Καθόλου δ' ἐγὼ δ
διατάξεις ἐγκρίνω

α.) Ἐν τῇ δευτε
δες τὰ ὀμαλά τοῦ
βιβλίου μὲν, ἀλλὰ
γραφαῖς τῶν δύο
σιν εἶναι πολλῶ
κείμενον κλ., ἢ εἰς
γνώσεως, οἷον τὰ
θέλουσι μὲν μανθ
τῶν ἀπλουστέρων

β.) Ἐν τῇ τρίτ
σκωνται κατὰ πρῶ
καὶ προθέσεων 70
καὶ τὰ βραχύτατα
τέρας περὶ χρήσε
τεῖται, ὥστε ὁ διδ
τῶν, εὐκαίρως συν
ἄλλων κεφαλαίων
φατικῶν προσδιορ
μένων μετοχικῶν
καὶ εἴ τι ἄλλο τοιο

γ.) Ἐπὶ δὲ τούτ

(*) Παραλαβὸν
σης γραμματικῆν
καὶ ἀπολύτως καὶ
ἐπειδὴ εὐκόλως δύ
ῶρους κατὰ λόγον τ
καὶ τῶν πολυπλοκ
Λατινικῇ γίγνεται
πεντήκοντα ἢ ἐξήκ
συνάψαι παιδία δὲ
κατὰ συνέχειαν, ἀλ
καὶ ν' ἀπομνημονεύ
χούσας καὶ τὰ ἀπλ
οὶ παῖδες ἐν τῇ ἐσχ

(**) Τὰ περὶ ἀντ
ἐννοίας τῶν συγγρα
λείπωνται. — Οὕτω
καὶ τῶν συμβούλων
τυπογραφικὰ ὀκτάσ
ἔχον τὴν προσήκουσ

5.

συνεχῶς, ἀπὸ ἑ-

ἄλλου, ὅ,τι ἔχ-

Καὶ περὶ μ-

ὀρθότερα ἢ ἄλ-

τῆς ὑπαρχούσ-

ρου δοκιμωτάτ-

ἐκ τῆς τοῦ ἡμε-

Ἐν δὲ τῷ

τὸν τρόπον, κ-

πολλοῖς κατὰ

ὀλοσχερῶς σπ-

κλείων τοὺς

ῥημάτων, ἵνα

ριμωτέρα. Πα-

παρενέλαβον π-

τῶν Ἑλλήνων

ἐντολὴν τοῦ σο-

μάλιστα κλίσει

Τοῦ δὲ συντ-

χειώδη διδασκα-

ἅπασι τοῖς γυμ-

ἑτῶν γενομένα

τὰς ἀρχαίας γλ-

νίας μέθοδον

συντάξεις, τὴν

μένην ἐν πολλο-

Τελευτῶν δ'

πισεύω οὔτε ἀ-

ὅτι ἔχει τὰς πλ-

φησαν καὶ προτ-

μνήμην τοῦ ἀει-

ρισίς ἐπολλαπλ-

ῶς ἀπο-ελέσα

πιεσθήρια καὶ ὅ

νίσθη, δύναν

ἐν, ὅπου ἢ ν-

μᾶλλον ἐξ ἰδίο

ἐνῆν, χρησιμω

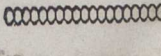
τὴν ὠφέλειαν

θέλομεν ἀποδε

ἔργον ἡδύνατο

ἤδη ἐγὼ μετὰ

Ἐγγραφον, τ

ΠΙΝ

Τυ

- Εἰσαγωγή
- Περὶ τῶν μερῶν τοῦ
- Περὶ τοῦ ἄρθρου
- Περὶ ὀνόματος
- Πρώτη κλίσις
- Δευτέρα κλίσις
- Δευτέρα κλίσις Ἄττ
- Τρίτη κλίσις
- Ἄνώμαλα ὀνόματα
- Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ
- πτώσεων τῶν τρι
- ὀνομαστικῆς
- Περὶ ἐπιθέτου
- Βαθμοὶ παραθέσεως
- Ἀριθμητικά
- Ἄντωνυμῖαι
- Περὶ ῥήματος
- Ῥῆμα βαρύτονον
- Ῥῆμα περισπώμενον
- Ῥήματα εἰς μι
- Ῥήματα ἐλλιπῆ
- Περὶ τῶν μορίων
- Περὶ προθέσεων
- Περὶ ἐπιρρήματος
- Παρατηρήσεις εἰς τὰ
- Περὶ συνδέσμου
- Περὶ ἐπιφωνήματος

BIBΛ. ΔΕ

Τεχνολ

- Περὶ τῶν γραμμάτων
- Περὶ συλλαβῆς καὶ προ
- Περὶ συλλαβισμοῦ
- Περὶ τόνων
- Ἐγκλίσις τόνου
- Περὶ Πνευματισμοῦ
- Περὶ τῶν λοιπῶν γρ
- τοῦ λόγου
- Περὶ τροπῆς καὶ διπ
- συμφώνων
- Περὶ συνδρομῆς καὶ
- πρὸ ἀφώνων
- Περὶ τῶν ἀφώνων πρ
- Περὶ τοῦ Ν

6.

Περὶ τῆς τ
μνήσεις

Προσωπικ

Σχηματισμ

Σχηματισμ

Συνηρημέν

Περὶ τῶν ε

Ἐνεργητικ

Σχηματισμ

Σχηματισμ

φωνῆς τ

Ἰδιαίτεροι

Ῥήματα ἐ

Περὶ τῆς τ

Πίνακες ἀν

Κατάλογος

88

88

Περὶ παρα

Οὐσιαστικῶ

Οὐσιαστικῶ

Ῥήματα ἐ

Παραγωγῆ

Παραγωγῆ

Οὐσιαστικῶ

Περὶ συνθέσ

Τὸ πρῶτον

Τὸ ἔσχατον

Γονισμὸς τ

801

801

801

801

811

811

811

811

811

811

811

811

MEI

BI

Εἰσαγωγή
Περὶ ἀριθμ

821

821

821

821

821

821

821

821

821

821

821

821

821

821

821

821

ΕΛΛΗΝ

1. **Ο**ΣΑ προσβο
τύπους τινάς, τοὺς ὀ
2. Ὄταν ὁ νοῦς ἐδ
λέγει, φράζεται
3. Ἡ δύναμις αὐτ
λόγος ἐνδιάθετος
4. Ἡ κρίσις, τὴν
κάμνουσι, τί πάσχουσιν
νόημα, διαλογισμ
5. Ὄταν θέλωμεν
μεταχειριζόμεθα φων
6. Ἡ δύναμις, δι
γεται λόγος προσ
γεται λόγος, πρό
7. Διὰ τοῦ προφο
φράσωμεν τὰ διανοήμ
μὴ παρόντας, ἐπενοήθη
λέξεις δύναται νὰ δια
μικροτάτας, μὴ δυνα
ται καὶ ἀδιαίρετοι φ
8. Τὰ στοιχεῖα ε
ἀνοίξῃ τις τὸ στόμα,
λέγονται φωνήεντα
δεύονται ὑπὸ τινος τ
9. Διὰ νὰ γείνωσι
θησαν αὐτῶν σημεία
10. Αἱ λέξεις δὲ
ἀλλήλας, καὶ συνδυάζ
ται γλῶσσα.

(ΓΡΑΜΜ. ΓΕΝΝΑΔΑ)

11.

λοῦσι τ

12.

ἀλλὰ κ

φορὰν α

λοῦσι τ

13.

κατὰ τ

νικῆς γλ

αή, ἰὰ

14.

Ἀττική,

ρων, ἀλ

σπονδήματ

15.

ἀποτελο

16.

χαίας Ἐ

λουμέν

λόγιοι τ

παρατηρ

σαν Δίθ

καὶ Γρα

δαῖος λα

καὶ ἑαυτ

17.

ματικῆ

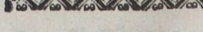
18. Τ

ται, πῶς

γεται ἐ

ὅποῖον δ

ται αἰ λ

ὁ ἀρθροῦ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

ἐπὶ τὸ ἀνακρίθη ἰσως

§

19. Το ἄθροισ

νὰ γράφη τὰ διανοήμ

20. Τῆς Ἑλληνικ

γ, δ, ε, ζ, κτλ.

21. Τῶν εἰκοσιτε

ο, υ, ω, καὶ δεκαεπτ

ς, τ, φ, χ, ψ.

22. Τὰ σύμφωνα

μνουςι τὰς συλλαβά

οῖον Σω-κρά-της· ἐκ

σοφός.

23. Τὰ μέρη τοῦ

νυμῖα, ῥῆμα, μετοχή

24. Διαιροῦνται

κλιτὰ μὲν εἶνε ὅσα μ

τὰ ἐξ πρώτα· τὸ ἄρ

ῆ μετοχή. Ἄκλιτα δ

πάντοτε μένουσιν ἀμ

25. Αἱ περιστάσει

τοῦ λόγου, λέγονται

26. Τὸ ἄρθρον, τ

ἔχουσι τρία κοινὰ παρ

πτωτικὰ.

27. Ἰπάρχουσι δὲ

θῆτον ἢ γυνή· οὐδέτερον

ὄνομα

καὶ ὁ

28

θρωπο

29

κλητι

30

τὰ πτ

ὄν.

Γεν.

Δοτ.

Αίτ.

Σημ.

τικὴν τ

περίπτω

Σημ.

σχεδὸν

31.

πράγμα

32.

αὐτὰς

κλίσεις

33.

Σημ.

μεταβαλ

θεός.

34.

ὀλοπαθῆ

Σημ.

καὶ ὀλο

ὀλιγοπ

Σημ. β'. Τῶν συναίρων
 τον τοὺς συνηρημένους
 ἄλλοι σημεῖοι τοὺς ἄλλοι

Παραδείγματα

α. Ἄρ

ὄνομ.	δ	μονί-ας
γενικ.	τοῦ	μονί-ου
δοτικ.	τῷ	μονί-α,
αἰτιατ.	τὸν	μονί-αν
κλητ.	ὦ	μονί-α.

ὄνομ.	οἱ	μονί-αι.
γενικ.	τῶν	μονι-ῶν
δοτικ.	τοῖς	μονί-αις
αἰτιατ.	τοὺς	μονί-ας,
κλητ.	ὦ	μονί-αι.

ὄν.	αἰτ.	τῷ	μονί-α,
γεν.	δοτ.	τοῖν	μονί-αι
κλητ.	ὦ	μονί-α.	

ὄνομ.	δ	Ἑρμέ-ας
γεν.	τοῦ	Ἑρμέ-ου
δοτ.	τῷ	Ἑρμέ-α-
αἰτ.	τὸν	Ἑρμέ-αν
κλητ.	ὦ	Ἑρμέ-α.

ὄνομ.	οἱ	Ἑρμέ-αι
γεν.	τῶν	Ἑρμε-ῶν
δοτ.	τοῖς	Ἑρμέ-αις
αἰτ.	τοὺς	Ἑρμέ-ας
ακλ.	ὦ	Ἑρμέ-αι

6

ὄν. α
γεν. δ
κλητ.

ὄνομ.
γεν.
δοτ.
αίτ.
κλ.

ὄνομ.
γεν.
δοτ.
αίτ.
κλ.

ὄν. α
γεν. δ
κλ.

35

οικία)
Φιλο
ἐκ συ
τουςι

36

ἐνικ.
λάκισ
στόλα

37

ζουσι
σύνθε
θα, ο
τριά
εάζει

ΣΗΜ

Δωρικῶ

38. Ἡ δευτέρα κ
 μένα ὀλοπαθῆ· ἄρσει
 Πλὴν δὲ τούτων καί

Παραδείγματα

α. Ἀρσενικά

ὄνομ.	ὁ	λόγ-ο
γενικ.	τοῦ	λόγ-ο
δοτικ.	τῷ	λόγ-φ
αἰτιατ.	τὸν	λόγ-ο
κλητ.	ὦ	λόγ-ε.

ὄνομ.	οἱ	λόγ-ο
γενικ.	τῶν	λόγ-ω
δοτικ.	τοῖς	λόγ-ο
αἰτιατ.	τούς	λόγ-ο
κλητ.	ὦ	λόγ-ο

ὄν.	αἰτ.	τῷ	λόγ-ω:
γεν.	δοτ.	τοῖν	λόγ-οιν
κλητ.	ὦ		λόγ-ω.

39. Ἡ ἐνικὴ κλητ
 ὁμοία τῆς ὀνομαστικῆς
 συμβαίνει πολλάκις κ
 ἰδίαν κατάληξιν.

40. Τὰ πτωτικά
 μόνον ὅταν ἡ ρίζα λή

Παραδείγματα

ὄνομ.	ὁ	πλό ος-
γεν.	τοῦ	πλό ου-
δοτ.	τῷ	πλό φ-
αἰτιατ.	τὸν	πλό ον-
κλητ.	ὦ	πλό ε-

ἴνομ.

γεν.

δοτ.

αἰτιατ.

κλητ.

ὄν. αἰτ.

γεν. δοτ.

κλητ.

41.

ἰλυκά, καὶ

καὶ ταῖς

ἑ, ὅσακις

Παρ

Ἄ

ἴνομ.

γενικ.

δοτικ.

αἰτιατ.

κλητ.

ὄνομ.

γενικ.

δοτικ.

αἰτιατ.

κλητ.

ὄν. αἰτ.

γεν. δοτ.

κλητ.

ὄνομ. δ, ἡ εὐ
 γενικ. τοῦ, τῆς εὐ
 δοτικ. τῶ, τῇ εὐ
 αἰτιατ. τόν, τήν εὐ
 κλητ. ὦ εὐ

ὄνομ. οἱ, αἱ εὐ
 γενικ. τῶν εὐ
 δοτικ. τοῖς, ταῖς εὐ
 αἰτιατ. τούς, τὰς εὐ
 κλητ. ὦ εὐ

ὄνομ. αἰτ. τῶ, τὰ εὐ
 γεν. δοτ. τοῖν, ταῖν εὐ
 κλητ. ὦ εὐ

42. Κατὰ τὸν τύπον

1) Τὰ ἐκ τοῦ γέα

2) Τὰ ἐπίθετα ἄνε

στικά ἢ γάλωσ και γ

3) Τὰ κύρια ὀνόμ.

ἀήγουσιν εἰς αος ἢ εἰ

ως-Ἀμφιάραος, Ἀνό

Οινόμαος.

43. Τῆς αἰτιατικῆς

πρίων ὀνομάτων οἶον, τ

τὴν Κέω, ἢ Κῶς-τὴν

44. Ἡ τρίτη κλίσι

κ, υ, ω, καὶ εἰς τὰ σύ

ἄλλαις πτώσεσι μίαν σ

διὸ καὶ περιττοσύλλ

ηγόμενα συνηρημένα εἶνε

σημ. Τὴν ρίζαν τῶν τρι

εἰν ἀπὸ τῆς ἐνικῆς γενικῆς

80

ὄνομ.
γενικ.
δοτ.
αἰτιατ.
κλητ.

ὄνομ.
γεν.
δοτ.
αἰτιατ.
κλητ.

ὄν. αἰτ.
γεν. δοτ.
κλητ.

καίου

ὄνομ.
γεν.
δοτ.
αἰτ.
κλητ.

ὄνομ.
γεν.
δοτ.
αἰτιατ.
κλητ.

ὄν. αἰτ.
γεν. δοτ.
κλητ.

ζ.

ὄνομ. δ ποιμήν,
 γενικ. τοῦ ποιμέν
 δοτικ. τῷ ποιμέν
 αίτιατ. τὸν ποιμέν
 κλητ. ὦ ποιμήν.

ὄνομ. οἱ ποιμέν
 γενικ. τῶν ποιμέν
 δοτικ. τοῖς ποιμέ σ
 αίτιατ. τοὺς ποιμέν
 κλητ. ὦ ποιμέν

ὄν. αίτ. τῷ ποιμέν
 γεν. δοτ. τοῖν ποιμέν
 κλητ. ὦ ποιμέν

κ'.

ὄνομ. δ γίγας,
 γεν. τοῦ γίγαντ
 δοτ. τῷ γίγαντ
 αίτ. τὸν γίγαντ
 κλ. ὦ γίγας.

ὄνομ. οἱ γίγαντ
 γεν. τῶν γιγάντ
 δοτ. τοῖς γίγασι
 αίτιατ. τοὺς γίγαντ
 κλ. ὦ γίγαντ

ὄν. αίτ. τῷ γίγαντ
 γεν. δοτ. τοῖν γιγάντ
 κλ. ὦ γίγαντ

ὄνομ. ο
 γεν. τ
 δοτ. τ
 αίτ. τ
 κλ. ε

ὄνομ. ο
 γεν. τ
 δοτ. τ
 αίτ. τ
 κλ. ω

ὄν. αίτ. τ
 γεν.δοτ. τ
 κλητ. ε

ὄνομ. ο
 γεν. τ
 δοτ. τ
 αίτ. τ
 κλ. ε
 καί

ὄνομ. ο
 γεν. τ
 δοτ. τ
 αίτ. τ
 κλ. ε

ὄν. αίτ. τ
 γεν.δοτ. τ
 κλητ. ε

ά.

ὄνομ. τὸ κέρα
 γεν. τοῦ κέρα
 δοτ. τῷ κέρα
 αἰτ. τὸ κέρα
 κλητ. ὦ κέρα

ὄνομ. τὰ κέρα
 γεν. τῶν κέρα
 δοτ. τοῖς κέρα
 αἰτ. τὰ κέρα
 κλ. ὦ κέρα

ὄν. αἰτ. τὸ κέρα
 γεν. δοτ. τοῖν κέρα
 κλ. ὦ κέρα

γ.

ὄνομ. ὁ βασιλε
 γεν. τοῦ βασιλε
 δοτ. τῷ (βασιλ
 αἰτ. τὸν βασιλε
 κλ. ὦ βασιλε

ὄνομ. οἱ (βασιλ
 γεν. τῶν βασιλέ
 δοτ. τοῖς βασιλε
 αἰτ. τοὺς βασιλέ
 κλ. ὦ βασιλέ

ὄν. αἰτ. τὸ βασιλέ
 γεν. δοτ. τοῖν βασιλέ
 κλ. ὦ βασιλέ

έ.

ὄνομ. ἡ τριήρη
 γεν. τῆς (τριήρε
 δοτ. τῇ (τριήρε
 αἰτ. τὴν (τριήρε
 κλ. ὦ τρίηρε

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αίτ.

κλ.

ὄν. αίτ.

γεν. δοτ.

κλ.

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αίτ.

κλ.

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αίτ.

κλ.

ὄν. αίτ.

γεν. δοτ.

κλ.

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αίτ.

κλ.

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αίτ.

κλ.

44—45.

ὄν. αἰτ. τῷ (ἄστε
 γεν. δοτ. τοῖν (ἄστέ
 κλ. ᾧ (ἄστε

Δ

ὄνομ. ὁ πατήρ
 γεν. τοῦ (πατέρ
 δοτ. τῷ (πατέ
 αἰτ. τὸν πατέρ
 κλ. ᾧ πάτερ

ὄνομ. οἱ πατέ
 γεν. τῶν πατέρ
 δοτ. τοῖς πατρο
 αἰτ. τοὺς πατέ
 κλ. ᾧ πατέ

ὄν. αἰτ. τὸ πατέρ
 γεν. δοτ. τοῖν πατέρ
 κλ. ᾧ πατέρ

45. Ἀκριβεστὲ

τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ

ἀναγράφομεν τὰ εὐ

ἀ.

ὄνομ. ὁ πούς,
 γεν. τοῦ ποδός
 δοτ. τῷ ποδί
 αἰτ. τὸν πόδα
 κλητ. ᾧ ποῦ.

ὄνομ. οἱ πόδε
 γεν. τῶν ποδῶ
 δοτ. τοῖς ποσί
 αἰτ. τοὺς πόδε
 κλητ. ᾧ πόδε

όν. κ. α
γεν. δοτ
κλητ.

(όνομ. (r)
γεν.
δοτ.
αίτ.
κλητ.

όνομ.
γεν.
δοτ.
αίτ.
κλητ.

όν. αίτ.
γεν. δοτ

ή.

όνομ.
γεν.
δοτ.
αίτ.
κλ.

όνομ.
γεν.
δοτ.
αίτ.
κλητ.

όν. γ. κλ
γεν. δοτ.

κ'.

ὄνομ. ὁ ἡ κί
 γεν. τοῦ τῆς κί
 δοτ. τῷ τῇ κί
 αἰτ. τὸν τὴν κί
 κλητ. ὦ κί

ὄνομ. οἱ αἱ κύν
 γεν. τῶν κυν
 δοτ. τοῖς ταῖς κυ
 αἰτ. τοὺς τὰς κύν
 κλητ. ὦ κύν

ὄνομ. αἰτ. τῷ τὰ κί
 γεν. δ. τοῖν ταῖν κυν
 κλητ. ὦ κύν ε.

ν'.

ὄνομ. τὸ φρέαρ,
 γεν. τοῦ φρέατ ος-(
 δοτ. τῷ φρέατ ι-(φ
 αἰτ. τὸ φρέαρ,
 κλητ. ὦ φρέαρ.

ὄνομ. τὰ φρέατ α,
 γεν. τῶν φρεάτ ων,
 δοτ. τοῖς φρέα σι(ν)
 αἰτ. τὰ φρέατ α,
 κλητ. ὦ φρέατ α.

ὄν. αἰτ. τῷ φρέατ ε,
 γ. δοτ. τοῖν φρεάτ οιν.
 κλητ. ὦ φρέατ ε.

π'.

ὄνομ. ὁ υἱ ὅς,
 γεν. τοῦ υἱ οὔ και
 δοτ. τῷ υἱ ῶ και
 αἰτ. τὸν υἱ ὄν και
 κλητ. ὦ υἱ έ.

48

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αἰτ.

ὄνομ.

γεν. δ

46.

κλίσειν,

τῶν εἰς

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αἰτ.

κλητ.

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αἰτ.

κλητ.

ὄνομ.

γεν.

δοτ.

αἰτ.

κλητ.

ὄνομ.

αἰτ.

47.

σιν καὶ

γ

46—50.

δοτ. τῷ σκ
 αἰτ. τὸν σκ
 Οὕτω καὶ ὁ σκ

48. Ἄλλα πάλιν κ
 μῶ εἶνε γένους ἀρσενικ
 ὁ σῖτος τὰ
 ὁ σταθμὸς τὰ
 ὁ δεσμὸς τὰ
 καὶ τὸ στάδιον

49. Πολλὰ ἄλλα π
 λήν ἐνὸς γράμματος ἐν
 εἰς τὸ κέρας (44, Γ')

ὄνομ.	ἡ	κλείς
γεν.	τῆς	κλειδ
δοτ.	τῇ	κλειδ
αἰτ.	τὴν	κλειδ
κλ.	ῶ	κλείς.

ὄνομ.	αἰ	κλειδ
γεν.	τῶν	κλειδ
δοτ.	ταῖς	κλειδ
αἰτ.	τάς	κλειδ
κλ.	ῶ	κλειδ

ὄν.	αἰτ.	τὰ	κλειδ
γεν.	δοτ.	ταῖν	κλειδ
κλ.	ῶ	κλειδ	ε

50. Συγκριτικά τιν
 καὶ θηλυκῶ εἰς ὦν, ἐν
 αἰροῦσι τὰς πτώσεις,
 εφοτέρους τοὺς τύπους
 ἀρσενικὸν καὶ

ὄνομ.	μείζων,
γεν.	μείζονος,
δοτ.	μείζονι,
αἰτ.	μείζονα-(μεί)
κλητ.	μείζων.

ὄνομ.
γεν.
δοτ.
αίτ.
κλ.

-οδοστ.
Οὐ
λωνα-

51

τρόπο
Ὁ Θ
Φ
Δ
Ἰη
β'

εὐκύν
δυσμα
ὄναρ, ἰ
τὸν κα

γ'

οἶον ξ
(57),

ξ.

52.

τὰ τρι
διὰ τῆ
ας, ἄς

ΣΗΜ.

νικῆς 4

ὄνομασ

(μ)α

αις

ὄνομαστ. ῥίζης κα

ᾶν Ἄρσ. { αν (ος)

αν Οὐδ. { αντ

Μετοχ.

αρ { αρ

{ α(ρ)τ

ᾶς Θηλ. { αδ .

ᾶς Οὐδ. { α(τ) .

ᾶς Ἄρσ. { αντ

{ αν

αυς Θηλ. α(υ) .

ειρ ειρ .

εις Ἄρσ. { εντ Μ

{ εν .

Θηλ. { ειδ .

εν Οὐδ. { εντ Μ

{ εν Ἐπ

ες Οὐδ. ε Ἐπ

εὺς Ἄρσεν. ε(υ) .

ην Ἄρσεν. { εν .

{ ην .

τηρ { ερ .

{ ηρ .

πς { ητ .

{ ε .

ι Οὐδ. { ι Ἐπ(

{ ιτ .

εν (ις) εν .

ς { ι .

{ ιδ .

{ ιτ .

{ ιθ .

{ εν .

ον Οὐδ. { ον Ἐπ(

{ οντ Μετ

ος Οὐδ. { ε .

{ οτ Μετ

ους { οντ .

{ οδ .

{ ο(υ) .

υ

ον

υς

ω

ων

ωρ

ως

ψ

ξ

53.

δὲ τὰ ἐπιθέτα
τρία γέν
Ἐὰν δὲ
ται δι
τερον, γ
σημ. Α

54.

μειούμε
Α

1 {

2	{	ὄν. αἶς, αἶσα
		γεν. αντος. αστ
3	{	ὄν. αἶς, αἶσα
		γεν. εντος. εσσ
4	{	ὄν. εἶς, εἶσα
		γεν. έντος. εἶσ
5	{	ὄν. ην, εἰν
		γεν. ενος, εἰν
6	{	ὄν. ος, η,
		γεν. ου. ης,
7	{	ὄν. ος, α,
		γεν. ου, ας.
8	{	ὄν. υς, εἶα
		γεν. εος. εἶα
9	{	ὄν. υς, ὕσα
		γεν. ὕντος. ὕσ
10	{	ὄν. ούς, οὔα
		γεν. ὄντος. ούα
11	{	ὄν. ων. ουα
		γεν. ὀντος. ούα
12	{	ὄν. ὡς, υἶα
		γεν. ὀτος. υἶα

Β'. Δικατάληκτ

13	{	ὄν. ος ον,
		γεν. ου.
14	{	ὄν. ων, ον,
		γεν. ὀνος.
15	{	ὄν. ης, ες,
		γεν. ους.
16	{	ὄν. ην, εν,
		γεν. ενος.
17	{	ὄν. ις, ε,
		γεν. ιος.

24

18

19

20

21

22

53

24

Ἐν. μέγ
μεγ
μεγ
μέγ

Πλ. μεγ
καὶ ἐ

ὄν. προ

γεν. προ
δοτ. προ

αἰτ. προ

ὄνομ. ὁ

γεν. τὸ
δοτ. τὸ

αἰτ. τὸ

ὄνομ. οἱ

γεν. τῶ
δοτ. το

αἰτ. τοῖ

53—55.

Σημ. Τινὲς δὲν ἔπο-
κὸν σῶα.

55. Ἡ αὐτὴ ἰδιό-
γμα εἰς ἀνώτερον βα-
ἐπιθέτων προσλαβόντ
καὶ τὰ μὲν εἰς τερος
τατος (ἢ ἰστος), ὑπερ

θετικά,
σοφός,
κλεινός,
εὐχρῶος,
ἀπλοῦς,
παλαιός,
φίλος,
μέλας,
μάκαρ,
χαρίεις
ἀληθής,
σώφρων,
ἀφῆλιξ,
ἄρπαξ,
εὐρύς,
ἡδύς,

ταχύς,
αἰσchrός,
ἐχθρός,

56. Τούτων τὰ π
ὑπάγονται εἰς θετικὸν

1. ἀγαθός, συγ

(λωτῶν)

2. κα

3. κα

4. μο

εὐτ (μ

5. μέ

6. μ

α

7. ὀλ

(ήλ

8. πο

9. ρά

10. ἀλ

(α

11. πί

12. πέτ

57. α

ὡς δεικν

ΣΗΜ.

θέτοντες γ

δέ, ὅπως ο

δέξης πίνα

νοχιστοῦ

30 αἰε

(α

1

1

1

53-56.

13, ιγ', τρε

14, ιδ', τέσ

15, ιε', πεν

16, ις', έκκ

17, ιζ', έπ

18, ιη', όκτ

19, ιθ', ένν

20, κ', είκ

30, λ', τρί

40, μ', τεσ

50, ν', πεν

60, ξ', έξή

70, ό', έβδ

80, π', όγ

90, ή', έν

100, ρ', έκ

200, σ', δι

300, τ', τρι

400, υ', τετ

500, φ', πεν

600, χ', έξ

700, ψ', έπ

800, ώ, όκ

900, ϖ', έν

1000, α, χ

2000, β, δι

3000, γ, τρι

4000, δ, τε

5000, ε, πε

6000, ς, έξ

7000, η, έπ

8000, ή, όκ

9000, θ, έν

10000, ι, μ

20000, κ, δι

30000

40000

50000

60000

70000

80000

90000

100000

γ'. Ἐκ

αἰος προ

δ'. Τὰ

διπλάσιος

τέραν κλί

τοῦ ο ο ς

έ. Τὰ

λήγουσιν

δυάς, τριά

καὶ πεντά

κάς, τρια

λιοστύς, μ

58. Τ

τὸν εἶνε

κατάληκτα

κλίνονται

α.) ἀρσ

οὐδ.

θηλ.

β.) Δύ

δυϊκοῦ καὶ

νιον δυεῖν

εἶνε ἀττικ

γ.) ἀ

οὐ

δ.) ἀρ

οὐ

57—62.

59. Τὰ εἰς-μ
τὰ ἀρνητικὰ καὶ
μηδεμία-μηδε
ἔν, μηδὲ εἰς-μ
ρενθέτεται ὁ ἄν,
εἰς ἐπίτασιν τῆς
ἔμαθον ταῦτα· (·
ἐνίστε· οἶον, οὐ
μηδένων-μηδ

60. Τὴν ἀντὼ
ριζόμεθα ἀντὶ ὄνο
ἐπαναλάβωμεν ἐν
σημ. Ἀντωνυμο
ἀντωνυμία εἶναι

61. Διαιροῦντα

62. Εἶνε προ
κλίνονται δ' ὡς ἐ
ἀ. προσ.

ἐγώ,

ἐμοῦ καὶ μο

ἐμοὶ καὶ μοι,

ἐμέ καὶ με.

ἡμεῖς,

ἡμῶν,

ἡμῖν,

ἡμᾶς.

(νῶϊ καὶ) νώ,

(νῶϊν καὶ) νῶ

ΣΗΜ. Αὐταὶ εἰς ἔμ

ἔμοιγε, ἔμεγε, ἡμεῖς γ

63. Κτητικὰ

εἶνε κτῆμα προσώπ

ἐκ τῶν προσωπικῶν

ος, εις δ
αποκόψω

ένικ. έρ

δυϊκ. (ν

πληθ. ή

ένικ. σ

δυϊκ. (ν

πληθ. έ

ένικ. (ν

πληθ. σ

64. Δ

πων ή τω

οϋτως.

1) όνομ.

γεν.

δοτ.

αίτ.

κλητ.

όνομ.

γεν.

δοτ.

αίτ.

κλητ.

2) Έκ

την πρώτ

3) Όδ

δ' ως τὰ

65. Δ

63—68.

ένικὸς

ἄρσεν. θηλ. οὐδέ

ὄνομ.	ὕς(περ)	ᾤ
γεν.	οὔ(περ)	ᾗ
δοτ.	ῶ(περ)	ᾗ
αἰτ.	ὄν(περ)	ᾗ

ἄρσεν.

θηλ.

66. Ἐπαναληπτικὸν ἄρθρον κλίνεται ὁ αὐτὸς

67. Αὐτοπαθεῖς εἰς τὴν ένικὴν αἰτία

καὶ δευτέρου προσώπου ἔχουσι καὶ οὐδέτερον

ἀ. πρόσ.

γεν.	ἐμαυτ	οὔ-ῆς,
δοτ.	ἐμαυτ	ῶ-ῆ,
αἰτ.	ἐμαυτ	ὄν-ῆν.

γεν.	ἡμῶν	αὐτῶν,
δοτ.	ἡμῖν	αὐτοῖς
αἰτ.	ἡμᾶς	αὐτούς

Ἄντι τοῦ τρίτου

γεν.	(ἐ)αὐτῶν	δοτ.
------	----------	------

68

ἐρωτηματικὸν

ἄρσεν. καὶ θηλ.

ὄνομ.	τίς;
γεν.	τίνος καὶ τίνος;
δοτ.	τίνι καὶ τίνι;
αἰτ.	τίνα;

ὄνομ.

γεν. (93π)

δοτ. (93π)

αίτ. (93π)

ὄνομ. ο

γεν. δο

69.

ἀναφο

ἀναφο

ὄνομ. δ

γεν. θ

δοτ. ῥ

αίτ. ὄ

ὄνομ. ο

γεν. ο

δοτ. ο

αίτ. ο

ὄνομ. αἰ

70.

λῶς κατ

ἅπας,

ἐνικὸν ἄ

κλίγεται

ὄνομ.

γεν. ἰ

δοτ. ἰ

αίτ.

71.

§. 68—74.

λοπάθεια, και δη
νυμίας, ἥτις κλίνεται

ἄρσ. ἀλλήλο

θηλ. ἀλλήλο

οὐδ. ἀλλήλο

ἄρσ. και οὐδ.

θηλ.

ΣΗΜ. Αὕτη γίνεται
συλλαβῆς λ η, και ἰσοδου

72). Ἐπιμεριστ

ἕκαστος, η, ον' ἄλλ

τίζει ἐν μὲν τῷ ἐνικῷ

δετέρου, ἀμφότερον' ε

ἀμφότεροι, αι, α, ἐξ ὧ

ἀντὶ τῶν δυϊκῶν μετὰ

ὄνομ. και αἰτ. ἄμφ

ΣΗΜ. Ἡ ἕτερος προσλ

τοῦ ἄρθρου φωνῆεν μὲ τὸ

θατέρφ, θάτερον, θάτερα.

73. Παρὰ τὰς π

ἀντωνυμίας ὑπάρχουσι

ἕτερος σύνθετοι οἷον

δύνανται και νὰ χωρισ

νοῦσι δὲ αὐται μόνον

74. Δίσυσχετι

ἀόριστοι, και πᾶσαι κ

δεικτικὴ προσλαμβάνε

Ἐρωτ.

τίς;

πόσος;

ποῖος;

(ΓΡΑΜΜ. ΓΕΝΝΑΔΙΟ

π

π

ΣΗΜ.

συσχετικ
θη πο τ
ο ποιο
δη πο τ
εχη μα

ΣΗΜ.

πρὸς με
τονίζετα
κλίνοντα
τουτουσί

κλ. ὀδί,

ΣΗΜ.

το(ν)· τ
τοῦτο· (6
ΣΗΜ.
ν εἰς τὸ
ται νὰ
ταῦτὸ(ν),
προσχημ

75.

δὲ ταῦτ

76.

οὐδέτερο
κὸν σχη

ΣΗΜ.

γομένην
τὴν παθη
μέσοι ἀπ

77.

κτικὴ,

78.

κείμενος

ΣΗΠ.

συντελικό
᾿Ωσαύτως
καὶ τοῦτο

79. Ἀριθμοὶ εἶνε
γράφομεν.

ΣΗΜ. Καὶ ἐντχῦθα, ἑ
ἔριθμόν, δεύτερον τὸν πλ

80. Πρόσωπα εἶνε
γράφει.

ΣΗΜ. α. Οἱ χρόνοι τοῦ
παθητικῶν δὲν ἔχουσιν ἴδ
μὲ τὸ α. πρόσωπον τοῦ
τῶν παθητικῶν μεταχειρ
πρόσωπον λήγει εἰς ι ἢ α

ΣΗΜ. β'. Ἡ ἀπαρέμφ
τοὺς ἀριθμούς, ἀλλὰ μίαν

81. Συζυγίαι εἶναι
νων καὶ τέσσαρες τῶ
ἀπὸ τὸν τονισμόν ἢ τῶ
ὀριστικῆς, τὸ ὁποῖον

ΣΗΜ. Δι εἰς μι τέσσα
διὰ τοῦτο ἰδιαιτέρους χρό
τοὺς δ' ἄλλους σχηματίζο
νων ἢ περισπωμένων ῥημ

82. Ἡ μετοχὴ
τικὰ οὐσιαστικὰ καὶ ἐ
ὀνομάζεται δ' οὕτως· ἐ
ἔχουσα ἀμφοτέρων τὰ

83. Ἐφεξῆς ἀναγρο
τῶν βαρυτόνων (λείπω
μάω, ποιέω, δηλόω), κα
δείκνυμι), καὶ ἐφεξῆς
τῆς ἀνωμαλίας τῶν ῥη
βιβλίον, ἀφ' οὗ πρῶτον
οἱ χρόνοι τῶν ὀμαλῶν

ΣΗΜ. α. Τὰ ἐφεξῆς ἐκτ
πλὴν τῶν λύω καὶ ἀγγέλλω
ἀγγέλλω καὶ ὡς ἔχον ἰκαν
τοῦ ω τοῦ ἐνεστῶτος λ, μ
τοῦτο ὡς παράδειγμα.

ΣΗΜ. β'. Οὐδὲν σχεδὸν
πρόσωπα. Εἰς δὲ τὰ ἐπόμε
πους, ὅσους ἢ οὐδόλως ἢ

ἀόρ. β'	ἀόρ. α'	μέλ. β'	μέλ. α'	ὑπ. β'	ὑπερ. α'	π. β'	παρ. α'	παρατ.	ένεστ.
ελ	ελ	λε	λε	έλε	έλε	λέλ	λέ	ἔλ	λ

(23) να
 βδ βτ ,ν
 δστ στν
 ρούμιορ
 βτ βδ
 γδ γστ
 δστ

(ἀφωνόληκτον).

τῆς ἐνεργητικῆς

ΛΥΠΗ ΕΥΚΤΙΚΗ!

λείπε	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,

λελείφ	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,

λελοίπε	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,

λείψ	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,

λιπ.	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,

λείψ	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς,	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,

λίπε	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,
	οἶμι, οἷς	οἶμεν, οἶτε,	οἶμεν, οἶτον,

(*) Καὶ Διολικός (εἶα),
λείψ (εἶαμεν)
 (εἶαμεν)

μ.ά.β'	μ.ά.ά.	μ.μ.β'	μετ'όλιμ.	μ.μ.ά.	ύπερ.	παρχ.	άόρ.θ'	άόρ.ά.	μέλ.θ'	μέλ.ά'	παρατ.	ένεστ.
έλιπ	έλειψ	λιπ	λελε	λείψ	έλελ	λέλ	έλίπ	έλε	λιπ	λε	έλε	λε

ῥαφωνόληκτον).

τῆς παθητικῆς φωνῆς

ΓΙΚΗ.

οιο,	οιτο.	λεί
οισθε,	οιντο.	
οισθον,	οίσθην.	

οιο,	οιτο.	
	ὁ ἐνεστ.	

οιο,	οιτο.	
	ὁ ἐνεστ.	

θείης,	θείη,	λεί
θείητε,	θείησαν(*).	
θείητον,	θειήτην.	

είης	είη.	λίπ
------	------	-----

είην,	εἶης,	εἶη.	λέλ
εἶημεν,	εἶητε,	εἶησαν	
εἶημεν,	εἶητον	εἰήτην	

οιο,	οιτο.	
	ὁ ἐνεστ.	

οιο,	οιτο.	
	ὁ ἐνεστ.	

οῖο	οῖτο.	
οῖσθε,	οῖντο.	
οῖσθον,	οῖσθην.	

αιο,	αιτο.	λεί
αισθε,	αιντο.	
αισθον,	αίσθην.	

οιο,	οιτο,	λίπ
	ὁ ἐνεστ.	

(*) πληθ. και δυϊκ. κ

μ.ά.ά. | μ.δ.μ. | μ.μ.δ. | ύπ. | παραχ. | άόρ. ά. | μέλ.ά. | π. | ένεστ.

άόρ. ά. | μέλ. ά. | ύπερσ. | παραχ. | π. | ένεστ.

έλ

λελ

έλελ

λέλ

έλ

έλ

έλ

έλ

έλ

έλ

έλ

έλ

έλ

έλ

έλ

έλ

(φωνηεντόληκτον).

φωνή.

ΤΙΚΗ.

οις, οι.
οιμεν, οιτε, οιεν.
οιτον, οίτην.

κοις, κοι.
κοιτε, κοιεν.
κοιτον, κοίτην.

σοις, σοι.
σοιτε, σοιεν.
σοιτον, σοίτην.

σαις, σαι.
σαιτε, σαιεν.
σαιτον, σαίτην (*).

ΦΩΝΗ.

οιο, οιοτο.
οισθε, οιντο.
οισθον, οίσθην.

σοιο, σοιοτο,
ένεστ.

θείης, θείη.
θείητε, θείησαν (**).
θείητον, θειήτην.

εΐην, εΐης, εΐη.
εΐημεν, εΐητε, εΐησαν. λε
εΐημεν, εΐητον, ειήτην

σοιο, σοιοτο.
ένεστ.

σοιο, σοιοτο,
ένεστ.

αιο, αιτο.
αισθε, αιντο.
αισθον, αίσθην.

(*) Καί Αιολ. άόρ. (λύ

(**) Καί λυθ-εΐμεν, εΐη

μ. α. β. | μ. α. α. | μ. μ. β. | υπ. | παρακ. | α. β. | άδρ. ά. | M. β. | υπ. | παρακ. | π. | ένεστ.
μ. α. β. | μ. α. α. | μ. μ. β. | άδρ. ά. | άδρ. β. | άδρ. ά. | μ. α. | μ. α. | π. | ένεστ.

άγγελλ	ο
ήγγελλ	ο
ήγγελ	ο
ήγγέλ	ο
άγγελ	ω, ου
ήγγειλ	ο
ήγγελ	ο
άγγελλ	ό (ό)
ήγγελλ	ό
άγγελ	θή
άγγελ	ήσ
ήγγέλ	θη
ήγγέλ	θη
ήγγελ	ην
ήγγελ	με (με)
ήγγέλ	μη
άγγελ	ου (ού)
ήγγειλ	άρ (άρ)
ήγγελ	ομ κτλ

(δυσρόληκτον)

φωνή.

ΤΙΚΗ.	ΠΡΟΣΤ.
οι. οιεν. οίτον.	ἄγγελλ
κοι. κοιεν. κοίτην.	(ἄ)
οἷ. οιεν. οίτην.	
αι. αιεν. αίτην.	ἄγγειλ
οἴης, οἴη, κτλ.	ἄγγελ
ΦΩΝΗ.	
οἴτο. οἴντο. οἴσθην.	ἄγγέλλ
θήσοιτο. ένεστ.	
σοἴτο. ένεστ.	
θειή. θειήσαν. θειήτην.	ἄγγέλ
ειήτην.	ἄγγέλ
εἶης, εἶη. εἶητε, εἶησαν, εἶητον, εἶήτην.	ἤγγελ
οἴτο. οἴντο. οἴσθην.	
αιτο. αιντο. αἴσθην.	ἄγγειλ
	ἄγγελ

ένεστ.

παρατ

μέλ.

αόρ.

παρακ. τ

ύπερσ. έτ

Ο

ένεστ.

παρατ.

μέλο τ

αόρ. έτ

παρακ. τε

ύπερσ. έτε

μέσ. μ.

μετ. όλ. τε

μεσ. ά. έ

ῥημάτων. Ἐνεργητικῶς

ΚΗ. ΤΙ		
καὶ Ἀπικῶς	(1) ῥῆν, 1ης	τ
	(2) ῥῆς, 2ης	τ
	ῥῆ-	τ
	(ῥῆμεν), 3ης	τ
	(ῥῆτε), 2ης	τ
	(ῥῆσαν), 3ης	τ
	(ῥῆμεν), 3ης	τ
	(ῥῆτον), 2ης	τ
(ῥῆτην), 3ης	τ	

σοίς, 2ης	σοι.	1ης	
σαις, 2ης	σαι. (*)	1ης	τ
κοίς, 2ης	κοι.	1ης	τ

ἀ. συζυγίας

ΚΗ. ΤΙ		
ῥῆν, 1ης	1ης	τ
ῥῶ.	2ης	
ῥῶτο.	3ης	
ῥῶμεθα,	2ης	
ῥῶσθε,	1ης	τ
ῥῶντο.	3ης	τ
(ῥῶμεθον),	2ης	τ
ῥῶσθον,	1ης	τ
ῥῶσθην.	3ης	τ

θήσοιο,	3ης	
θήσοιτο.	3ης	
θείης, θείη.	1ης	τ
σοιο,	σοιτο.	
σοιο,	σοιτο.	
σαιο,	σαιτο.	τί

σχηματισμὸν ἰδὲ βιβ

(*) καὶ Διογ. ἀόρ. τιμή (σεια)

ΛΙΧΟΥ

ΕΥΕΣΤ.
 Π
 Π
 Π

παρατ. έ
 Π
 δ

μέλ. Π
 άόρ. έ
 παρακ. Π
 ύπερσ. έ

ΗΧΟΥ

ΕΥΕΣΤ. ΠΟ
 ΠΟ
 ΠΟ
 ΠΟ

παρατ. έ
 Π
 δ

μέλ. Π
 άόρ. έ
 παρακ. Π
 ύπερσ. έπ
 μέσ. μ. Π
 μετ'όλ. Π
 μέσ. άόρ. έ

τῆς β'. συζυγίας

ΚΗ.

καὶ Ἀτιχῶς	οἶην	πο
	οἶης	
	οἶη	
	(οἶημεν)	
	(οἶητε)	
	(οἶησαν).	
	(οἶημεν)	
	(οἶητε)	πο
	(οἶήτην).	

νοσίο-γοςίος
νηπίο-νηπίος

σοις, σοι.	πο
σαις, σαι.	
κοις, κοι.	

τῆς β'. συζυγίας.

ΚΗ.

οἶμην,	πο
οἶο,	
οἶτο.	
οἶμεθα,	πο
οἶσθε,	
οἶντο.	
οἶμεθον),	πο
οἶσθον,	
οἶσθην.	

νοσίο-γοςίος
νηπίο-νηπίος

θήσοιο, θήσοιτο.

θείης, θείη.

σοιο, σοιτο.	πο
σοιο, σοιτο.	
σαιο, σαιτο.	

σχηματισμόν ἰδὲ ἐν

νοσίο-γοςίος
νηπίο-νηπίος

ΗΧΟ

ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

παρατ.

μέλ.

αόρ.

παρακ.

υπερσ.

ΗΧΟ

ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ. ΕΥΕΣΤ.

τῆς γ'. συζυγίας.

ΤΙΚΗ.	Π
οίην,	
οίης,	δήλ ο
οίη.	ο
(οίημεν),	
(οίητε),	δηλ ό
(οίησαν).	ο
(οίημεν),	
(οίητον),	δηλ ό
(οιήτην).	ο

(v) ποσ., ττλ-
νοση- νοση-

σοις, σοί.	
σαις, σαι.	δήλω
κοις, κοι.	δεδήλω

τῆς τρίτης συζυγίας

ΤΙΚΗ.	Π
οίμην,	
οῖο,	δηλ όου
οῖτο.	οέο
οίμεθα,	
γῖσθε,	δηλ όεο
οῖντο.	δηλ οέο
οίμεθον),	
οῖσθον,	δηλ όεο
οῖσθην.	οέο

θήσοιο, θή- σοιτο.	
θείης, θείη.	δηλώ δεδήλω
σοιο, σοιτο.	
σοιο, σοιτο.	
σαιο, σαιτο.	δήλω

κτικὸν σχηματισμὸν

(ΓΡΑΜΜ. ΓΕΝΝΑ

50

Ενεστ.

Παρατ

Αόρ. 6

Μέλ. α

Αόρ. α

Παρακ.

Υπερσ.

Ενεστ.

Παρατ

Παθ. ρ

Παθ. α

Παρακ.

Υπερσ.

Μέσ. ρ

Μέσ. α

συζυγίας τῶν εἰς μι.

ΤΙΚΑ.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

ἰς αἴην, -αἴης, -αἴη.

αἴημεν, -αἴητε, (αἴησ

καὶ

αἴμεν, -αἴτε, -αἴεν.

αἴημεν, -αἴητον, αἴή

καὶ

αἴμεν, -αἴτον, -αἴτην

ς αἴην, -αἴης, -αἴη.

αἴημεν, -αἴητε, -αἴησ

καὶ

αἴμεν, -αἴτε, -αἴεν.

αἴημεν, -αἴητον, -αἴή

καὶ

αἴμεν, αἴτον, -αἴτην.

ςή σοιμι, -σοις, -σοι.

ςή σαιμι, -σαις, -σαι. (*)

λων ἐγκλίσεων καὶ τῆς

ΤΙΚΑ ΚΚΙ ΜΕΣΑ.

ἰς αἴμην, -αἴο, -αἴτο.

αἴμεθα, -αἴσθε, -αἴντο

(αἴμεθον), αἴσθον, αἴσθ

(*) καὶ Διολ. στήσεια,

Ενεστ.

Παρατ.

Αόρ. Ε'

Μέλ. α

Αόρ. ά

Παρακ.

Υπερσ.

Ενεστ.

Παρατ.

Αόρ. Ε'

Παθ. μ

Αόρ. ά

Παρακ.

Υπερσ.

Μέσ. μ

Μέσ. ά

Μέσ. άό

συζυγίας τῶν εἰς μὲν

ΤΙΚΑ.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

τιθ εἶην, -εἶης, -εἶη.

εἶημεν, -εἶητε, -(εἶη)

εἶημεν, -εἶητον, -εἶη

καὶ συγκοπῆ

εἶμεν, -εἶτε, -εἶεν.

εἶμεν, -εἶτον, -εἶτη

θ εἶην, -εἶης, -εἶη. κτλ.

ὡς ὁ ἐνεστώς.

ΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΕΣΑ.

τιθ εἶμην, -εἶο, -εἶτο.

εἶμεθα, -εἶσθε, -εἶντε

(εἶμεθον), -εἶσθον, εἶσθε

θ εἶμην, -εἶο, -εἶτο.

εἶμεθα, -εἶσθε, -εἶντε

(εἶμεθον), -εἶσθον, εἶσθε

ΕΥΕΣΤ.

Παρ. ε

Δόρ. β

Μέλ.

Δόρ. α

Παρακ.

Υπερσ.

ΕΥΕΣΤ.

Παρατ.

Μέσ. α

Παθ. μ

Παθ. α

Παρακ.

Υπερσ.

συζυγίας τῶν εἰς

ΤΙΚΑ.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

διδ οίην, -οίης, -οίη.

οίημεν, -οίητε, -(οίη)

οίημεν, -οίητον, -οίη

καὶ

οἶμεν, -οἶτε, -οἶεν.

οἶμεν, -οἶτον, -οἶτη

δ οίην, -οίην, -οίη.

οίημεν, -οίητε, -(οίη)

οίημεν, -οίητον, -οίη

καὶ

οἶμεν, -οἶτε, -οἶεν.

οἶμεν, -οἶτον, -οἶτη

ΑΛΙΤΗΘΑΙ

ΚΑΙ ΜΕΣΑ.

διδ οίμην, -οἶο, -οἶτο.

οἶμεθα, -οἶσθε, -οἶντο

(οἶμεθον), -οἶσθον, -οἶσθ

δ οίμην, -οἶο, -οἶτο.

οἶμεθα, -οἶσθε, -οἶντο.

(οἶμεθον), -οἶσθον, -οἶσθ

ΕΥΕΣΤ.

Παρατ.

Μέλ.

Αόρ.

Παρακ.

Υπερσ. ε

ΕΥΕΣΤ.

Παρατ. ε

Παθ. μέλ

Παθ. αόρ

Παρακ.

Υπερσ.

Μέσ. μέλ

Μέσ. αόρ

συζυγίας τῶν εἰς μ

ΤΙΚΑ.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

δεικνύ οἰμι, -οἰς, -οι.
ὡς τὰ βαρύν

ΚΑΙ ΜΕΣΑ.

δεικνυ οἴμην, -οιο, -οι
οἴμεθα, οἴσθε,
οἴμεθον, -οἴσθον,

χρησα,

Δ'.

Δ' φη

Θριστ.

Ύποτ.

Ευχτικ.

Προστ.

Απαρέμ.

Μετοχή.

Παρατ.

Μέλ.

έσοιο, έσ

10

Ένες.

Ύποτ.

Ευκτ.

Προστ.

Ἄπαρ. ἰέναυ

Παρατ. ἐνικ. ἤειν

ἤεις

ἤει

πληθ. ἤειμ

ἤειτ

δυϊκ. ἤειμ

ἤειτ

ἤείτ

107. Γ. Ἰημ. υ

σπανιώτατα μὲν ἀπο

ἐφίημι, μεθίημι, ξυνί

σμούς, ὅσοι διαφέρου

ἔνεσ

ἔνες. ὀριστ. ἰ

ἵποτ. ἰ

Ἄπαρ. ἰ

Παρατ. ἴην ἴης, ἴ

πρόσ. ἴφ

Παρακ. εἶκα ἵπε

Ἄόρ. β'. (ἐνικ. ἄχ

πληθ. ἔμ

δυϊκ. ἔμε

καὶ συνήθ

εἶμεν, εἴτ

εἶμεν, εἴτ

ἵποτ. ὦ, ἦς, ἦ,

εὐκτ. εἶειν, εἶης,

Προστ. ἔς, ἔτω. Α

Παθη

ἔνεστ. ἰεμαι. Παρατ.

ὑποτακτικῆς

παρὰ τοῖς δο

μέλ. ἐθήσομαι, ἀόρ

εὐκτ. ἐθείην.

80

Μέλ.

Αόρ.

108

ὅστις σ

Παρακ.

Ἰπερσ.

109

τὸ γ'.

λαμβάνε

πληθ.

Ἰποτακ

μεθα κα

σο (καί

λοιποὶ χ

110

μι, καὶ ε

Ὀριστ.

Ἰποτ.

Εὐκτ.

Προστ.

Ἀπαρέμ.

Μετοχ.

νες μετα

Μέλ. φήσ

Μέσον.

Ἐνεστ. Ἄπαρ. φάσ

Παρατ. Ἐφά

Παθητ.

Παρακ. Προς. πεφά

111. Ἐ. Τὸ κείμ

τοὺς ἐξῆς σχηματισμ

μόνον τὸ ἐνικὸν καὶ τ

Ὄριστ. Κεῖμα

Ἰποτ.

Εὐκτ.

Προστ.

Ἄπαρ.

Μετοχ. κείμεν

Παρατ. ἐκείμ

Μέλ. κείσομ

Σύνθ. κατάκ

112. ΣΤ'. Οἷ

Ὄριστικά.

Ἐνεστώς. οἶδα,

ἴσμεν

ἴσμεν

Παρατατικὸς. ἄ. πρ

ἄπτ.

τικῶ

ῆσμεν

καὶ ῆ

Μέλλων. εἴσομ

σωπο

νεστέρ

Ἐ

Προστακτ. Ἐνικ. ἴσ

Εὐκτ. εἰδείην κλ. τ

113

χουσιν
φειαν τ
μόνον
Διὸ λέγ
θεσις,

114

τῷ συν
παριθμ
γίνοντα

115

ταύτας,
εἰς καὶ
μετά,
αὐται μ
καὶ πρό
ὁποίαν

μέ γε

μέ δ

μέ αἰ

μέ γε

μέ γε

Σημ. "

εὐς φράσ

116

τὰ μόρια

1)

χωρίς,

γῆ, μά

ρουμένου

οὕτω πα

2)

οἱ Ἕλληνας

οἶον, ἐν-

113—120 Ἐπιρρή

πρός-πρόσω-πρόσθεν,
κάτωθεν, μετὰ-μετα
ὀπισθεν, περί-πέριξ,

3) Τὰ λεγόμενα
κατὰ σύνταξιν, ἀλλὰ
καὶ διαθέτουσιν αὐτά
τυχῶ, νη-νήνεμος-νην
λιμιάω, δα-δαφοινός,

117. Αἱ σχέσεις

τα, προσθετόμενα εἰ

α.) Καιρός· οἷον
ὄψέ, πάλαι, ἄρτι, αἰεί

β.) Τόπος· οἷον
θεν, πανταχόσε, παντ

γ.) Ποιότης, τρ
ὀδάξ, ἐξῆς, ἡσυχῆ, κ

δ.) Ποσότης· οἷον

ε.) Ἐρώτησις· οἷον

ς.) Βεβαίωσις·

ζ.) Ἄρνησις, ἀπο

ή.) Δισταγμός,

θ.) Σύγκρισις· οἷον

ι.) Ἐπίτασις· οἷον

ιά.) Ἄθροισις· οἷον

§. κβ'

118. Τῶν ἐπιρρή

πρωτότυπα· οἷον, οὐ,

119. Πολλὰ παρ

πήν τοῦ καταληκτικῶ

-χαριέντως, ἡδύς-ἡδέ

ἐπιρρήματα ὀνομάζον

πληθ. ἧτις διὰ τὴν κ

κὰ ἀποβαλόντα καὶ

πρόσω.

120. Καὶ ἡ γενι

των κα

όποϊον

φανέσ

κρ.ήν,

122

τερον,

κριτικ

ύπερθε

νάγοντ

μια

122

μεναι,

=καθ

φνης=

123

χρήσιν.

1)

2)

3)

4)

124

ή την κ

ματίζου

1)

χόθεν, έ

2)

δύρανόνα

3) τὰ δὲ εἰς θη
 Ἀθήνησι, Πλαταιᾶσιν

ΣΗΜ. Τὰ εἰς σι παρ
 σύμφωνον. Τὸ δὲ η τοῦ
 εικῆ Ἰωνικῆ· τὰ εἰς ᾱσι
 εἶνε δοτ. πληθ. τοῦ Ὀλ
 λυμπίασιν.

125. Τὰ τοπικὰ
 ρὰν ἀνάλογον τῆς τῶ

Ἐρωτημ. ἀόριστ

ποῦ; πού,

πῆ; πῆ,

ποῖ; ποί,

πόθεν; ποθὲ

πῶς; πώς,

πότε; ποτέ

πηνίκα;

126. Οἱ σύνδεσμο
 ἀλλ' ἐνταῦθα μόνον οἱ

1) συμπλεκτικ

2) διαζευκτικ

3) ὑποθετικ

ἔστε, ἕως, ἄχρι καὶ μ

4) Αἰτιολογικ

5) Τελικοί· οἷο

6) Συλλογιστ

7) Ἐναντιωμα

καίπερ, ὅμως,

8) Ἀπορηματι

(καὶ εἰς δευτέρ

9) Ἐλαττωτικ

10) Δυνητικός·

συνδέσμους κάμ

11) Παραπληρω

τοί, μὴν.

(ΓΡΑΜΜ. ΓΕΝΝΑΔΑ)

127.

τοί, ἀν

μ.έντοι,

128.

1) 1

2) 2

3) 3

4) 4

5) 5

6) 6

134.

χ, φ, θ)

δέν συν

μ. γ, ρ,

τελείας

135.

ψ

κ

π

τ

Ταῦτα ὄ

δι' ὧν π

γενεύουσ

εἶνε λεπ

εἰς τὰ μ

τασταίν

νυχθ ἡμ

136.

137.

νων ἡγο

ἀφώνων

ψ· εἰάν ὄμ

τῶν πρῶ

εἰς τὰ οὐ

138.

τὰ δὲ ἄλ

139.

ρίνος καὶ

140.

δέν μετα

ὑγρά ὄν

ται καὶ σ

141.

συριγμοῦ

ὡς ζ· οἶον, πρέσβυς, τ
νέμω, πρόσρημα.

142. Πᾶσα ἑλληνική
φώνων ν, ρ, σ (ξ, ψ).
ξεις ἐκ καὶ οὐκ ἤ
τὴν ἀνάγνωσιν συγχω
δέχονται (156).

ξ. κ

143 Ὅταν σύμφωνο
γου καὶ προφέρωνται
Ἄλλὰ καὶ ἐν μόνον
χρηστικὴν· οἶον,

144. Ἡ συλλαβὴ
λέξεως· πᾶρα λήγο
λήγουσα, ἐὰν ἦνε

145. Ἡ συλλαβὴ
φώνον, λέγεται καθ

146. Ἡ συλλαβὴ
α.) φύσει μακρ
μοῖρα.

β.) βραχεῖα, ἐ

γ.) θέσει μακρ
διπλοῦ· οἶον, ἔστε

147. Τὰ δίχρονα
ται ἐν τῇ αὐτῇ λέξει
συνήθως εἶνε εἰς ἐ
τοῦτο εἶνε πάντοτε
δίδει πολλοὺς κανόν
χρονα εἶνε μακρὰ κα

ΣΗΜ. Τὴν ποσότητα
τὴν σήμερον, ὅτε ἀπωλέ

148. Ἐὰν ὁμοῦς
ῶν τὸ πρῶτον εἶνε ἄ
πλεῖστον φυλάττει τ
τείνεται κατὰ **146**

149.

ξεως ιδιω

τούς γεν

ά.) Π

λοῦν μέ

ἐν ᾧ τοῦ

β.) Σ

συλλαβίζ

γ.) Δ

οῖον ἀ-π

δ.) Χ

προηγούμ

1) Τά

φώνων· ο

τά ὅποια

οῖον, κά-

2) Δύ

ταῦτα χα

οῖον, Πιντ

έ.) Τά

χομαι, Δ

ς.) Ἐ

ἐκθλιθέντ

τοῦ ἀκολ

150.

επίσης δυ

διὰ τοῦτ

δυνατώτε

151.

ιδιαιτέρω

δέ ('), τ

περισπ

152.

ληγούσης.

ὄξυτονος,

Παροξύτον

Προπαροξύ

153. Ἡ βαρεῖα

δὲν χωρίζεται ἀπὸ

συνέχειαν δίχως νὰ

αὐτὸς ἑαυτὸν β

154. Τὸ ἐρωτημ

155. Ἡ περισπω

γούσης, καὶ ἡ λέξις

Περисπωμέ

Προπερισπω

ἀγαπῶμεν. οὐκ

156. Πᾶσα λέξις

οὐδένα μόνον τὰ μονο

οῦ, ὡς, εἰ.

Ἐκ τῶν ἀτόνων ὄρ

ὡσεὶ τονίζεται δι

γὰρ οὔ; καθὼς καὶ

οὔτως, καὶ ὡς=καὶ

157. Ὄξειαν δέχ

1) Πᾶσα βραχεῖα

2) Μακρὰ παραλ

3) Ἡ προπαραλή

158. Περисπωμέ

1) Μακρὰ παραλ

ΣΗΜ. Φαινόμενα ἐξ

ὄντινων κτλ. ἐπειδὴ τα

2) Πᾶσα λέξις λ

λοῦ, οὔ.

159. Ἡ αἰ καὶ ο

λογίζονται βραχεῖ

λογίζονται βραχεῖαι

σεως τῶν ῥημάτων κα

παιδεύσαι· ἀόρ. ἀπαρ

160). Ἡ θέσει μα

χεῖα· οἶον, λέξις.

161.

ἐκτὸς εἰς

τῶν εἰς

σκόμμενον

τοῦ ω εἰς

162.

τῶν διφθ

163.

ζεται πά

τονίζεται

Διὸ πρὸς

α.) ὅ

πρὸς τὰ ε

ἔγραφο

ς. Ἐὰ

μὲν ἢ παρ

ἤλιξ, ὅ

γ.) ὅ

προσλαμβ

ἐφιλέον

164.

ρονται τό

νωμένα μ

Τοιαῦται

σφωίν, σ

στῶς τοῦ

ματα πώ

τηριατικά

τέ, τοί,

165.

τόνον εἰς τ

παροξύτονο

ἐγκλινο

ΣΗΜ. Ἐδ

βον μὲν ἐγκ

φοῖνιξ τ

166. Αἱ ἐγκλίσεις
καὶ ὀξύωνται ἢ περὶ
ΣΗΜ. β'. Αἱ (156)
οὐ φημι, εἴ τις.

167. Ἐάν τὸ ἐγκλίσιον
ἀποβάλλει ἐπίσ
οῖον, φίλος μου,
ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἐγκλίσι
τινες, ἐν ᾧ ἦνε δύω ὡς

168. Αἱ ἀντωνυμίας
προφερόμεναι, ὀρθο
ἐμὲ μὲν, ἀλλ' οὐ
οῖον, τινὲς λέγου
ΣΗΜ. Πότε ἄλλοτε
τὰ περὶ ἀποστροφῆς κα

169. Ὄταν πολλὰ
κλίνονται, ὥστε τὸ
σί μοι παρῆναι. Το
ἐνωθῆ μετὰ τοῦ ἐγκλίσι
πει νὰ γράφωμεν οἱ

170. Φωνῆεν ἢ
συνοδεύηται ὑπὸ λεπ
ρυγγος. Διὸ ἐπὶ τῶν
τοῦτο. Σημεῖον δὲ
δασεῖα (').

171. Πᾶσα λέξις

172. Τῶν διφθόγγων

173. Τὸ ἀρκτικὸν

174. Τὸ ρ ἐν ἀρκτικῇ
ἐάν καὶ ἡ ἐπομένη σ

175. Ἐν δὲ τῷ
δεύτερον δασύνεται

ΣΗΜ. α'. Οἱ Αἰολεῖς
οἱ αἰολοδωρίζοντες τὴν

ΣΗΜ. β'. Ἐκτὸς δὲ
σχηματιζόμενον μεταξὺ
τοῦ σχήματος μὲν ὀνομα

ἔφ' οὐ οἱ ἄλλοι Ἕλληνας

γεται Δι
 δῖς (λατιν
 γράφει· οἷ
 λέξεως· ο

§

176.

πνευμάτω

α.) Τ

ἡ ἄνω στ

β.)

κὰς φράσ

γ.)

μετὰ τὰς

δ.)

προηγουμε

ε.) Τ

ἦνε μετὰ

διοσ κτλ.

ς.)

αὐτῆς λέ

ζ.)

φωνήεντο

λέξεως· ο

η.) Τ

νομένου

θ.) Τ

λόγον, ἀν

ι.) Τ

προτελειώ

ιά.)

μένου δια

ιβ.)

ἀναφερόμ

177.

λεοφώνου

176—182 Γραπ.

οὐρανισκόφωνον πρὸ
εἰλήθη τὸ θ.

ΣΗΜ. Μόντης τῆς ἐκ

178. Οὐδέποτε
ὁποίων ὁμῶς ἢ κακῶς
ἐκ δὲ δύο συμπιπ
χόν του ψιλόν· οἶον
θεὺς, Βάχχος, Α

179. Σπανίως δ
στερον τὰ τ, σ; καὶ

180. Ἐκ τῶν ἀ
αὐτοῦ ἀρχομένην πρ
λη καταλήγουσα ε
ἄρρυθμος καὶ εὐρ

ΣΗΜ. Ἄντι τῶν ῥρ,
σεις καὶ ρσ, τὸ ὁποῖον
καὶ θαρσεῖν· ἐκ δ
καὶ οἱ τραγικοὶ ποιητῶ

181. Ἄντι τῶν
γράφονται αἱ αὐτο
καὶ πράττω).

ΣΗΜ. Τὰ σσ εἶνε μ
τὰ κύρια ὀνόματα, τὰ
γράφονται καὶ με ἀπλ
οὐδέποτε γράφονται ἔ
πτήσσω, πτίσσω, πτύσ
τω)· τὸ δὲ σφάττω

ξ. λγ'. Περι

182. Ὅταν χει
συμπνευματίζεται μ
τρίβω, τέτρι π
γράφω, γέγρα π
βλέπω, βεβλέ π
πλέκω, πέπλε κ
λέγω, λέλε κτ
βρέχω, βέβρε κ
ἐπτά, ἔβδ ομ
ὁκτώ ὁ γδ οο

183.

θως εις
πλήθω,
ΦΡΑΔΩ
ἀγύτιω,

184.

ἀρχτικὰ
αὐτοῦ ψ

185.

θε
φο
χα
Θ

186.

θέ-) και

187.

δεύτερον
οὕτω και

ΣΗΜ. Ι

νεται τὸ

188.

ἀρχὴν τὸ
δεύτερον

1.) Ἐ

στικὴ και
σχηματί

2.) Ἐ

ἀντὶ ταχ

3.) Ἐ

τρ
θά
τρ
τρ
τύ

ΣΗΜ. Α

ξω δασύν

183—196. Συνδρ.

189. Ἐν τῷ ἀπαρεμφάτου μένει διὰ τὸ ἐπόμενον θ τῆς λέξεως ὑπάρχοι χθην ἐκ τοῦ θέλγα φιλόν· οἶον, ἐθρέφ

190. Ἐν πάσῃ σχηματισμοῦ προσελ

191. Ὡσαύτως λιθοφόρος, ὄρνιθοθη ὑπάρχουσι τροπαί τ ἀμπεέχω, ἀντινοῦ ἀρ χειρία (ἔχω-χείρ, ἐπαφή (ἐπι-ἄπτω-ἀρ ῥηματικὸν ἐφθός).

192. Ὄταν συμτ δύο εἰς ψ (137): οἷ βλέ π ω, τρι βλέ ψ ω. τρι

193. Ὄταν οὐραν τὰ δύο εἰς ξ (137): λέ γ ω, πλέ λέ ξ ω. πλέ

194. Ὄταν συμπέ ερεί δ ω, πεί ερεί σ ω. πεί

ΣΗΜ. Τὴν σύμπτωσιν γει κάθσε, τσακίζ

(εξ. λέ

195. Χειλεόφωνο βλέ π ω, (ν) μ σ ο τ βέβλε μ μαι. σ ο ο τ

196. Οὐρανισκόφω λέ γ ω, π λέλε γ μαι, πέπ

78

197

ΣΗΜ.

ἔξαις· οἷο

198

σύμβο

199

οἷον, σ

200

συνθέσ

201

συλλέ

502

δαίμοσι

203

τοῦ σ κ

πάντοτε

συμπεπ

πεται ε

204

δι' εὐφω

φωνήεντ

δ' εἶναι

ά.) Α

πᾶσι

β.) Τ

ἦν, ἀλλ

γ.)

δ.) Τ

σι λήγο

τὴν π

δὲ ταῦ

205. Τὸ ἐφελκυστὸν ὅταν συνθέτηται μετὰ ἀνίκαυος, ἀνήκοντος ὅμως καὶ δὲν τὸ προσπίπτει εἰς τὰ ὅποια φαίνεται

ΣΗΜ. Τὸ ν δὲν εἶνε στήθεν· ἐπειδὴ λέγουσι καὶ ὅτι καὶ ὄπισθε, πᾶρον κρυμμένον πέραν θαλάσσης περαιτέρω (κατὰ χρόνον καιροῦ κλ.) — Τὸ δὲ ἀντὶ

206. Εὐφωνικὸν ἢ ἄχρι, μέχρι.

ΣΗΜ. Τὰ δύο ὅμως τῆς ἑξῆς ματος, ἄνευ ς, οἷον μέχρι τὰ ἀντικρυς καὶ εὐθύς, ἐκ τῆς ἀντικρυς ἐπὶ πάσης σημασίᾳ κειμένων πραγμάτων σημαίνει κατ' εὐθείαν· οἷον

207. Ὁμοίᾳς μεταλλάσσεται οὐ πρὸ συμφωνηέντος δασυνομένου τῶς καὶ οὐκέτι ἐκ τοῦ οὐκέτι, ἢ προῆθεν

ΣΗΜ. Ἐν τέλει λόγου τῆς γη δέ· ἥδει μὲν οὐ ἦτις ἔσται ὁ ἀλλὰ ἡ δει· οἷον

208. Τὸ σ ὅταν σπρίβομαι—τέτριφθαι τετρίψθαι (63), ἢ

ΣΗΜ. Καὶ ἐκ τοῦ μέσου πρισμούς· οἷον λείπομαι τῶς κίς καὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῶν πῆν ἐκ τοῦ τ (ἢ θ)· οἷον

209. Ὅταν πρὸ τῶν μόνον (202), τότε τὸ π οἷον, ἐλπίδσι, ἐλπίζονσι, μείζονσι, μείζοσι.

210. Ὅταν ὅμως π

πρὸ αὐτῶν
τὸ δὲ δ
σιμλδ

ΣΗΜ.

αὐτοῦ οἱ

δ ἐάν ἀπ

ΣΗΜ.

γτ πρὸ το

υοτ

υοτ

211

διφθογγ

-όνθ υοιου

δὲ καὶ γ

δουκιστ

-επὶ π

υοτ

νοσιπὸ ὅτ

ὅσα γύ ο

212.

υοτ

υοτ

213.

θ' ἐπομέν

υοτ

υοτ

υοτ

υοτ

υοτ

υοτ

214.

υοτ

υοτ

υοτ

215.

ἢ πρὸ το

υοτ

υοτ

210—221 Τροπαί

θρώσκω ἐκ τῆς
βέβληκα D
τέθνηκα D
τμηῆσις D

ΣΗΜ. Εἰς τὰ τέσσαρα

§. 18.

216. Τρία ἄφωνα
θέσεις· ἐκπτήσσω,

217. Συνηθεστάτη
ἔξ ὧν τὸ μέσον εἶνε
δύω εἶνε ἀμετάβολα·
δυνατὸν νὰ ᾔηνε καὶ γ

ΣΗΜ. Εἷς τινὰς περισσ
ευκολύνει τὴν ἐκφώνησιν·

218. Ὅπου ἐκ τοῦ
βάλλετο τὸ μέσον· οἷ

παρακ. ἔφθ

D κέ

ΣΗΜ. α. Περὶ ἀποβολῆς

ΣΗΠ. β'. Τέσσαρα σύμ

ἀμετάβολα, τὸ δὲ δεύτερον

§.

219. Δὲν συστέλλ

ἢ μακρὰ συστελλομέν

220. Τὰ μακρὰ φω

ομοίων μερῶν, ἀποβά

ὄππότε, συστέλλονται

ΣΗΜ. Τὸ ς, ἂν ἔγε νε

κούω, ἤκουσα, ἀκο

221. Ἐν γένει δέ,

βάλλεται τὸ δεύτερον

πρῶτον, καὶ τῆς ει, ἦ

τον, καὶ τοῦ ζ, ἀποβά

αἱ συλλαβαὶ πν

στέλλονται εἰς τὰς πν

ΣΗΜ. Ἀπὸ ἐδαφίου 128

διό, ὅπου εἶνε σημειωμένον

(GRAMM. GENNAΔ.

α
εἰς τὰς

222

λέγοντο

Γίνεται

θηρός,

223

ται, πα

μαίνοντ

θέτης,

224

τ' ἐκείν

Διὰ τοῦ

σημαίνη

225

καὶ ἀπο

βαὶ δὲ

εἰρημένα

βάνη κα

τὴν ἀρχ

γραφα

τοι· αἱ

μεταβολ

ΣΗΜ.

ταν λοιπὰ

τῶν ἦσαν

ΣΗΜ.

ραὶ δὲν ἀ

ται. Ὅθεν

ξεῖς τοὺς

τῶμεν πο

τοὺς ὅποι

226.

ἀπαντῶν

φαίνω

διττὰς ρίζας χερ- κα
 ἀκo-.

227. Ὄταν λέξεις ἔ
 ἔχουσιν μακρὰν λήγου

228. Αἱ βραχεῖαι
 ἔγειναν αἱ μακροὶ κατ

229. Ἡ μακρὰ ρίζ
 ἐπιδέχεται συστολήν.

§. μγ'. Περὶ τῶν ἐν το

230. Ὄταν συμπέσ
 ζει ἢ ἐν τῷ τέλει μιᾶ

ζεων, τότε αὐτὰ τὰ δ

231. Ὄταν ἐν τῇ
 ται εἰς ἓν, τότε ἡ συνά

ῶδ ἢ, τιμ. ἄω-τιμ. ὦ.

ΣΗΜ. Τὸ ἐκ τῆς συναί

σπᾶται γέα-γῆ. Δὲν πε

προπαραληγούση (155).

τὸ δεύτερον ἐν τέλει· οἶον

232. Ἡ συναίρεσις

1) κυρία μὲν, ὅ

ἀλλὰ τοῦτο συμπερι

δέελος δῆ λος, τείχ

2) Καταχρηστ

ἐν ὑπερισχύῃ, καὶ αὐτ

καὶ τὴν ποσότητά του

πεαι-λείπη, πόλ ε ο

233. Περὶ συναίρε

περὶ κλίσεως καὶ σχημ

α.) Ὄταν συμπέσο

γούμενος φθόγγος, οἶον

β.) Ὄπου τύχη ὁ

ρεσιν αὐτός, οἱ δὲ φθό

χωσιν, ἀποβάλλονται·

τιμ. ῶμι, φιλέουσι-

ΣΗΜ. Τὸ ση καὶ σα ἐν

πλ ῆ, ἀπλ ὄα-ἀπλ ᾶ. Τὸ

εἰάν δὲ πρὸ τοῦ ε α ὑπάρχ

... γ
χὺ, μα
ταποί
κατασ
ἄθλον

23

προσγε
φωνήεν
πὸ ι (I
τιμῶ

ΣΗΜ.

νομάτων
ρήμάτων
οἶον, τι

235

ξεων δι
λοιφή
φαίρε

236

κτικὸν
ξεις ἐκε
ρωνίς
νήεντος
στον,
ΣΗΜ.

θὰ νήρ

237

γούμενα
οἶον, κα
μάτια.

ΣΗΠ. δ

κοῦ ὦ), ἐ
ῆ δὲ δασεῖ
θὰ, τὰ
νήρ, οὐ
φωνήεντα
να ἄλλα.
κορωνίδα

ΣΗΜ. 6

ταν αὐτὸ

πειτα-κᾶπειτα.

εἴτε ἐν τῇ ἐπιφερομένῃ σ

ΣΗΜ. γ'. Ἡ δασεῖα ἔ
ἀλλὰ μόνον προέξω,
πτος-προὔπτος, ὁ
ήθης εἰς τὸν πεζὸν λόγον
τὸ ὁποῖον λέγεται συνί
ἀλλᾶ, μὴ οὐ, μὴ εἰ

ΣΗΜ. δ'. Ὁ τόνος τῆ
μόνον δὲ εἰς δισυλλάβους
οἱ δύο τόνοι εἰς περισπω

238. Ἐκθιψις εἰ

(ᾶ, ε, ι, ο καὶ οὐδέπο
ρομένης, καὶ ἀντ' αὐτο
δ' ἀγαθός.

239. Τοῦ ἀποστρα

δασύ, ἐὰν τὸ ἐπιφερόμ
θ' ἡμῶν, νύκτα-ὄλτ

σις δύο δασέων· οἶον,

240. Ἐκθλίβονται

α.) Αἰ εἰς ᾶ, ὄ, ἰ,

περί, (ἄχρι, μέχρι), τ
κῆς. καὶ τῆς ἀμφὶ εἰς

β.) Τὰ μόρια, ἀλ
εἴτε, ὅτε, τότε, ποτέ,

γ.) Τὰ ἐπιρρήμα

τάχα, ὡς καὶ τὰ ἐπιρ

τικῶν (122).

ΣΗΜ. α. Ἄλλ' ὅμως εὐρί
χέα φωνήεντα τῶν ὀνομάτω
ρήμάτων· οἶον χρήμα
στ' ἔσσεσθ' ἐψηφισμένοι,
προησθάνεθ' ὡς ἔοικεν

ΣΗΜ. β'. Ὡσαύτως πολ
καταλήξεις πλὴν τῶν δοτικ
νάμεθα καὶ ν' ἀποφύγωμεν
ἔστιτις· καί, ὅδ' ἔσθ' δ

241. Ὁ τόνος τοῦ ὀ

συνδέσμων ἀποβάλλετα

παραλήγουσαν· μετὰ ἡ

κὰ ἔπη-κάκ'-ἔπη, δ

ΣΗΜ.

εὰ τὴν ἐ
εοῦ τ' ἔ

242

τῆς ἐπι

σημεῖον

Συνειθίζ

καὶ μάλ

(Δημ. Φ

§. 4

243

Πρὸς το

τοῦ λό

244

διάφορα

σημεῖα

γονται

245

α.)

οῖον· Π

β.)

λέγεται

μός, ὃ

246

ποιότητα

καὶ ποί

μεῖα ἀκ

κόκκιν

247

τητα ἢ

ἐστί, τ

ρόδον

248

ἀλλὰ τὰ

ἔχουσι κ

καθίστ

249

λέξιν· οἷον, τὸ ῥόδο
γίνεται ξηρόν—τὸ
ξηραίνεται λέγοντα

250. Διὰ τῶν ῥη
ὅποιονδήποτε ἀντικείμε
ρίσκεται· οἷον, ὁ Πέ
ται, ὑγιαίνει, νοσ

251. Τὸ μὲν εἶναι
ται ῥήματα οὐσιασ
νε ἢ ὑπάρχει ἀντικείμε
ἢ κατηγορηματικὰ
θετα ἢ τὰ κατηγορή
λαδὴ τὰς ἐνεργείας κα
νόν τι.

252. Ὄταν θέλωμε
γνωστόν, ὠρισμένον, τ
τό. Αὗται προτάσσοντ
γονται ἄρθρα· οἷον, ὁ

253. Ὄταν θέλωμε
χως νὰ μεταχειρισθῶμε
ρίζομεθα λέξεις τινάς,
σύ, ἐκεῖνος, οὗτος
λήλους, τίς κτλ.

254. Ὄταν θέλωμε
ἐπιτεθειμένας ἢ ἐφηρμο
εὐρίσκονται ἐν αὐτοῖς,
ἐπιθετικῆς, καὶ τὰ τοιο
φων, ὁ γραφόμενος

255. Ὄταν θέλωμε
μένων σχέσιν, τότε τὰ
μαντικὴν τῆς σχέσεως
διατρίβω ἐν τῇ οἰκίᾳ,

256. Ὄταν τὰς ἰδ
ἢ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, θέ
τρόπον, ἢ ἄλλως πως,
ἄσας ταῦτα δέχονται,

θα λέξει
καλὸς ἀν
σήμερο

257.

σιν μετ' α
ὀνομάζοι
λος ὑπαγ

258.

μενον ἐκ
νάς ἐκφορ

τῶν κακῶ

259.

(23) εἶνε

ἄρθρον, ἀ

ΣΗΜ. Ο

σιαστικόν,

260.

καὶ γίνετ

(2. 3).

ἀ.) ε

ξεως, ἥτι

β'.)

διὰ κατα

γ'.) ε

τε θηλυκ

γεται γέ

δ'.) ε

νερώνετα

έ.) ἔ

νεται καὶ

228). κα

261.

τὰ ἀνωτέ

αὐτὸ λέγο

262.

μεγον (2

257—266

φράσεως (257), ἢ πρὸς
ρίστασιν οὐσίας ἢ καὶ
δὲν ἐπιδέχονται οὐδεὶς
ἄκλιτοι.

263. Τὰ μέρη τοῦ
Καὶ κλιτὰ μὲν εἶνε οὐ
τωνυμία· ἄκλιτα δὲ τὰ

264. Καὶ τὰ μὲν
ται μόνον ἐν τῇ κατα
λα τῶν ἀντικειμένων
σεις, ὅθεν καὶ ταῦτα
δέχονται μεταβολὰς

265. Τὰ παρεπόμε
σις, τὰ ὅποια εἶδομε
μεν μόνον·

α'. Ὅτι πολλὰ ὄν
λυκὴν, ἐνῶ τὰ σημα
φωνὴν ἀρσενικὰ ἢ θηλυ
ρον γένος ἔχοντα· διὸ
νος, ἢ δὲ γραμματικῆ

β'. Ὁ πληθυντικὸς
καὶ ὄχι ὠρισμένως το
ζηται δὲ καὶ τοῦτο ἀκ
τέσσαρες, πέντε

γ'. Ὅτι ἐκ τῶν π
γονται κυρίως πτώσε
ὡς καὶ ἡ ὁμοία μὲ τ
νὰ λέγωνται ὡσαύτω
(ὄνομας. καὶ κλητικ.
πλάγιοι.

266. Τὰ πτωτικὰ
φόρως μεταβάλλουσιν
αὶ πτωτικὰὶ καταλήξε
Δὲ δὲ πτωτικὰὶ καταλ

ὄνομ.

Γενικ.

δοτικ.

Αίτιατ.

κλητικ.

ὄνομ.

Γενικ.

δοτικ.

Αίτιατ.

κλητικ.

ὄνομ.

Γενικ.

δοτικ.

Αίτιατ.

κλητικ.

267

μεν ταυ

α.)

στικην α

β.)

ονομ. κα

γ.)

λέγεται

δ.)

και κλη

ε.)

ς.)

α. και ε

ζ.)

αριθμός,

ή.) Αἱ καταλήξ
εἶνε βραχεῖαι, εἴαν δι

θ.) Τὰ δίχρονα
συναίρέσεως, εἶνε βρα

ι.) Ἡ ἐνικὴ αἰτ
τὸν τόνον καὶ τὸν χ

268. Περὶ τονισμ

ά.) Ἡ ἀσυναίρετ
ὀξύνεται, καὶ μακράν

β.) Ἡ μακροκατ
γούσης, περισπᾶται.

§. μζ'.

269. Τὸ ἀρσ. κα
θηλυκὸν δὲ κατὰ τήν

270. Τὸ ἄρθρον
τικῶν προτάσσομεν

271. Τὰ ἀπὸ φων

272. Τοῦ ἀρσ. τ
ρου δὲν ἔχει ν (73,

§. μή. Παρ

273. Ἐκ τῶν θη
καθαρὸν ἢ εἰς ρα, κα
κὴν καὶ δοτικὴν τοῦ

274. Τὴν γενικὴν
τῶν Ἀττικῶν γλῶσσ

μητραλοίας-α,

275. Ποῖα ἐκ τῶ
ιδέ (37).

ΣΗΜ. Κατὰ τὸν Θείρ
πρωτόκλιτα πλὴν τῶν

276. Ἡ ἐνικ. αἰτ
κατὰ τροπὴν τοῦ σ ε

277. Ἡ ἐνικ. κλι
ὀνομαστικῆς.

278. Ἡ γενικὴ τ
ληγούσης, πλὴν τῶν

του θηλυ
 σενικόν τ
 όμοτονεϊ
 δευτερόκ
 γιαι - τ

ΣΗΜ. Κ

των άρσεν
 τών θηλυκ
 (θηλ. δια τ

279.

ά.) Τ

Άτρείδ τ

β.) Τ

γ.) Τ

πόλης,

οϊον, Άρ

δ.) Τ

πιονίκη

280.

νείας τ

στικῆς Α

281.

τό τῆς όν

βιβλιοπ

ώ δέσπο

ώς, και τ

282.

κοῦ εἶναι

283.

στικῆς μο

ά.) Τ

άγία· έξ

συναίρεσιν

Χιᾶ.

β.) Τ

γ.) Τ

τωγ εἰς ευ

δ.) Πάντα τὰ ὀξυ

έ.) Τὰ εἰς ρα δια

γον· οἶον, ὤρα, ἔδρῶ

ς.) Τὰ εἰς οα κα

γέᾱ.

ζ.) Τὰ εἰς αια

πόλεων τινων ὀνόματ

ή.) Ὅσα ἐκ τῶν ε

εἰς τὴν γεν. καὶ δοτ.

284. Ἔχουσι δὲ τ

α.) Ὅσα θηλυκὰ

υς, εἰς, ους, ως, ων),

ἠδύς, ἠδεῖᾱ· πεπε

β.) Ὅσα δισύλλα

γ.) Τὰ εἰς εια τ

κῶν· οἶον, ἱερεύς-

λεὺς-βασίλειᾱ (ἠ

δ.) Τὰ εἰς εια ἄ

των ἐπιθέτων· οἶον ε

δισύλλαβα πλὴν τῶν

γαια), ἀκρώρεια.

έ.) Τὰ εἰς οια ἄ

καὶ τοῦ βοῦς· οἶον,

ς.) Τὰ εἰς υια ο

ἀγυιά.

ζ.) Πάντα τὰ ἐ

γλῶσσᾱ.

ή.) Τὰ εἰς ρα, τ

μοῖρα, σφαῖρα, π

προερχομένων, Δῖθρα,

ΣΗΜ. Ἐπίσης βραχὺ

οἶον, κέρκῦρᾱ, γέφυρᾱ,

θ.) Τὰ εἰς τρια

πάντα τὰ προπαροξί

τειρᾱ, τράπεζᾱ,

285. Ἐκ τῶν συ

ρούμενον

μετὰ τὰ δύ

στερρό

ΣΗΜ. Ο

βροτέα

οἶον, μηλ

286.

σίαν· οἶο

ἵππος (

287.

ἐν τῷ πλ

288.

μόνον ὅτ

τότε ὄχι

289.

ροῦνται εἰ

γων ἀποβ

ζήτει 23

290.

(χοῦς), χ

φιδοῦς.

291.

οῦς. β'.)

ἐκ τοῦ νό

292.

ται ἐναντ

293.

ξύγονται π

πλου, εὔ

σπᾶται πα

εὔπλοοι-

294. Τ

καταβιβάζ

τερον τῶν

χρύσεος-

295. Α

ἀσυναιρέτους πλόω
 πάντοτε ὅμως μένουσιν
 καὶ πλόος συνθέτων·
 δὲν συναιροῦνται π
 συναιροῦνται· οἶον,
 προχόου - πρόχο
 ξοῦς κτλ. Ἀλλὰ τα
 ξος, δόρυξος καὶ δ
 ὀνόματα σύνθετα ἀπὸ
 γούμενον δίχρονον·
 Εὐθύνοους, Καλλί

ΣΗΜ. α'. Ἡ Αἰολοδωρ
 μετουσιαστικά σχηματίζ
 τῆς ῥίζης ε καὶ ο· οἶον,

ΣΗΜ. β'. Ἐπιστημονι
 καὶ β'. κλίσεως δὲν χωρ
 καὶ τοὺς πίνακας (266), ὁ
 τοντο εἰς ὅλας τὰς πτώσε
 λόγο-ο, κτλ. ἐκ τῶν ὁποί

§. γ'. Παρατη

296. Λέγεται ὁ
 προτιμῶσι νὰ μεταχει
 νεώς, λαὸς καὶ λεά

ΣΗΜ. α'. Ὀνόματά τιν
 Μίνως, γεν. Μίνωο
 γέλωτα καὶ παρὰ πο
 θετα, φιλόγελως, φιλογέλ

ΣΗΜ. β'. Ἐκ δὲ τῶν ἑ
 τῆς κοινῆς β'. κλίσεως·
 τὰ ἴλεια, τὰ πλέα, τ

297. Ὅσα κατὰ τ
 τὸν Ἀττικὸν προπαρο
 παραλήγωσιν εἰς μακρ
 79). Κατὰ δὲ τὰ Ἀττ

298. Τὰ ὀξύτονα
 (268, β').

§
 299. Ἡ τρίτη κλί
 ω, καὶ εἰς τὰ σύμφων

ὀνομαστ

ριττοσ

300

πτωτικ

θηρ ὤν,

301

κῆς ἤ ἄ

γος, Δ

οντ- ἄ

302

303

ὕγρόλ

ἄ.)

τρίδ ος

β.)

τῆρ ος,

γ.)

λιθέ ος,

δ.

=νγ), ρ

κός, νύξ

304.

οἶον Τρώ

νον, ἤ φύ

αίρεσιν, ἤ

συναιροῦν

ἄλλων, π

παθῶν,

§.

305.

τὸς τῆς ῥ

306.

τὰς λοιπὰ

§. ζ', Ἄ.

ἄ.) Τ

ῶντος

β'.) Τὸ αἶ εἰς
δαδός κτλ.

γ'.) Τὸ οἶ εἰς οἰ
ἴνομάτων).

δ'.) Τὸ εα εἰς ἡ
ἴονομαστικῆ ἀσυναίρε
στέατος-στητός
Τῶν δὲ τελευταίων δύ

έ.) Τὸ οει καὶ οε
τος, καὶ τὰ τῶν πόλ
τος, Ῥαμνοῦς, Φλ

ς'.) Τὸ ηεις εἰς
τος-ἦντος, φωνή ε
καὶ οὐδέτερα φωνή ε
κλίσιν· οὐδ. φωνῆεν-

ξ. γγ'. Συνηρημένα

307. Τριτόκλιτα
καταλήξεων ἔχουσιν
συναίρουσι μετὰ τοῦ φ

ά.) Τὸ αε
 αο
 αω
 αοι } εἰς

β'.) Τὸ εα
 εε
 εες
 εας
 εο
 εω
 εοι } εἰς

γ'.) Τὸ οα
 οο
 οοἶ } εἰς

δ'.) Τὸ υεσ
 υας } εἰς

308. ά.) ας οὐδέτε
ρουσι τὸ πρὸ αὐτοῦ φ

δ' ὀμάλ
ἔχοντα
πέρας

ΣΗΜ.

κρέα, εἰ
κρόν εἰς
τοὺς συνη
τέρους. (α
στικῶς ἐν
τούτου το
(Ἀριστοφ.

ΣΗΜ.

μείζοα
τοὺς συνη

309.

πληθύ
θετα, τ

310.

ὀνομαστ
ὑπογεγρ

συνηθεστ

δ' εἶνε ἡ

εἰς εὐς

αἰτ. εἰα

καὶ Πει

καὶ ἡ γε

Δωριῶν

ΣΗΜ. Τ

μακρόν· ἐν

311.

κλίνοντα

εἰς οὐδέτ

Ὁ δὲ τον

θεῖς-ἀλη

ά.)

κόν τοῦ ο

ὑγιῆς,

σύνθετα·

β.)

γράφους ἢ γενικὴ πλ
 ὀρέων καὶ ὀρῶν· π

312. Κατὰ τὸ τρ
 σύνθετα παράγονται ἐ
 ἢ τοῦ ῥήματος φαίνε
 συναιροῦσι καὶ τὴν ἐν

ΣΗΜ. Ταῦτα (μάλιστα
 Σωκράτην, Δημοσθένην.—
 τὰς· Ἡρακλῆ δέ ἀντὶ Ἡ
 μετὰ τοῦ ν (Σοφοκλῆν, Φ
 ὀνομαστικὴν Ἡρακλέες ἔχ
 στοφάνης (Εἰρ 841) ἀσυν
 θετα κλίνονται ἀσυναιρέ

313. ὠ καὶ ὠς θη
 μός, ἐὰν τύχη, κλίνετ
 Σημ.) ὀξύτονεῖται ἢ ἐ
 μαστικὴν.

314. Τὰ εἰς ις, υ
 κατάλ. ἀνωμ. ὀνομ.) ἀ
 εἰς εως καὶ τονίζουσι
 θετα εἰς υς ἀρσενικὰ
 ὁποῖαν, ὡς καὶ τὰς εἰς
 ἡδέος, γεν. πληθ. ἡδ

ΣΗΜ. α'. Τὸ ἡμισυ συ
 τὰ ἡμίση (τοῦτο καὶ πα
 κῶς ὅμως συναιρεῖται τὸ
 πληθ. αἰτ. ε α ς ὑπάρχει
 δὲ ἀντὶ πήχεων ἔλεγον μό

ΣΗΜ. β'. Ἀμφίβολον εἶ
 ται εἰς η καὶ εων (πόλη,

ΣΗΜ. γ'. Τὸ ἄστυ ἔχε
 σιν ἐνίοτε παρὰ τοῖς μετο
 βραχέος καὶ ἔω ς.

ΣΗΜ. δ'. Κύριά τινα ὄν
 Κρεῦσις, Κρεύσιος καὶ
 Ἀνάχαρσις, Ἀναχά

315. Τὰ εἰς ἦρ, ἐρ
 καὶ δοτικ. τοῦ ἐνικοῦ
 παρεμβάλλουσι τονίζό
 ὑπάρχει· ὅπου δὲ συγκ

400

αἱ κλητ

τηρ ἔχει

316.

Μόνον δ

κλητικῆ

γραῦς.

ἅπαντῶν

317.

στικῆς δ

αὐτὴν τῶ

εἰς τὴν ὁ

γίας πτω

τοῦτο θέ

δοποιούς

318.

τοῦ ληκτ

φώνου, σ

δ.)

οῖον, αἱ

319.

τὴν ρίζα

βήξ, νυ

320.

καὶ τὸ πρ

τύψαντ

εἰς ὧν μ

τύπτον

Σημ. Ἐ

Σημ.) Μόν

θ ο ς - π ε

ε τῆς ρίζη

Κ λ ῆ μ η

321.

δάμαρ,

λάττους

θέντ-ο

ΣΗΜ. Τὰ πρὸ τῶν ἀφ' ἧς ἐκτείνονται οἶον, φλογόπεκ ς) ἀλώπηξ, καὶ αἰετός. Οὐδὲ τὰ δίχρονα ἐκτείνονται — Ἀλλὰ πολλὰ ἔχουσι θώρακ ο ς - θώραξ, οἶακ ς) Φοίνιξ, ψῖχ ό ς - ψίξ, ῥῖος, τόφωνον, τὰ ὅποια πάντες κηλιδ ο ς - κηλίς, κνημιθ ο ς - ὄρνις, ἄγλιθ ο ς - βόμβυκ ο ς - βόμβυξ, δάκτυλος.

322. Τῶν εἰς ν κλημιθ ο ς - κηλιδ ο ς - κηλίς, κνημιθ ο ς - ὄρνις, ἄγλιθ ο ς - βόμβυκ ο ς - βόμβυξ, δάκτυλος. Ἡ φωνή αὐτῶν ἔκτείνουσι τὸ φύσει βραβύδαίμων.

ΣΗΜ Ε ἐκτείνεται εἰς ν.

323. Τὰ δὲ δίχρονα τάλᾱς, μέλᾱνος-μέλᾱς ἐν τῇ ρίζῃ αὐτῇ· οἶον ῥός-Κάρ, πλὴν τοῦ ἠθως σχηματίζουσι τὰ ἄλλα λοντα τὸ ν (202)· οἶον Σαλαμίς, Ἐλευσίς, Γόρτυς. Ἡ ὄνομα θενὸν γενεστέροις εὐχρηστοῦν χῶν· φύς, φύν.—Εἰς ν.

324. Τὰ καθαρά

α.) Τὸ ε μετὰ τῶν θηλυκοῖς· οἶον, τριήρως ὁμως τὰ μὲν ἐπίθετα εἰς ο οἶον, τοῦ ἀληθινῶς.

β.) Τὸ ο ἐκτείνεται εἰς ο. Λητόος-Λητώ, πειθοῦς βουῦς, νοός-νοῦς.

γ.) Τὸ α ἐν τοῖς οἶον, σέλα ο ς - σέλας.

δ.) Τὸ ι μετὰ τῶν δὲ ἐν τοῖς πολυσυλλαβῶν.

έ.)

τῶν πτο

δρυός-δ

λαμβάνο

325

γενικῆ κ

πουσι τ

πόλε ἰ-π

χέοιν.

ἀττικῶς

τὴν ἄκρο

ληκτοί γ

πήχε-ως

οἶον, βα

326.

φωνηεντο

βότρυν, [

νων λήγει

ἔριν καὶ

κόρυθα, τ

κλειῖν καὶ

ΣΗΜ. ἀ.

πάντοτε τῆ

ἔλεγον περ

266. Οὕτω

αἰτιατ. Χ ἄ

διάλ. ΙΕ',

Ζ, γ', 26.

ΣΗΜ. β'.

οἶον, τὸ κλ

§. 327

γρόληκτα

λανος-τ

328.

ά.) Τ

οἶον, Σωκ

ἔχει τὴν κ

β'.) Τ

ρίζης φων

γ.) Ταύτιζεται
 βραχὺ φωνῆεν τῆς ῥί
 ποιμήν. Πλὴν τῶν

δ.) Τὰ θηλυκὰ
 δοῖ.

ε.) Τὰ εἰς ις, υς
 τα τὸ ς τῆς ὀνομαστικῆς
 ἡδύ, βασιλεῦ, βοῦ

329. Τὰ ἀφωνό
 τὸ ἀφωνον τῆς ῥίζης (τ-ο-ς-χαρίεν, λέο

ΣΗΜ. Κύριά τινα ὀνό
 τ καταλήγουσιν εἰς μακρ
 λυ δ ἄ μ ᾱ.—εἰς δὲ τὰς
 μαστικήν.

330. Δοτικῆ π
 τὴν ῥίζαν τῆς καταλή
 θείσας μεταβολάς (σ
 κτεῖς), ποδ-ὄς-π

Σημ. Περὶ τῆς δοτικῆς
 Σημ. 6'.)

331. Λί φωνηε
 τούσι ταύτην καὶ εἰς
 βασιλεῦσιν.

332. Τὰ εἰς ἦρ σ
 τράσι, γαστράσιν, μητ
 νωμάτων ὀνομάτων γ

δ.

333. Τὰ μονοσύλλ
 μὴν, θήρ, χεῖρ. Ὅσα ὄ
 ἢ συναιροῦνται ἐξ ὀξελα
 ρός-πῦρ, πάϊς-πα
 ὀξύνεται ὡς ἐκ τοῦ φ

334. Πάντα τὰ μ
 ἀριθμοῦ τονίζουσι τὴν
 ῥιζικὴν συλλαβὴν οἷον
 μησί-μῆνας μῆνε-

α.)
συλλαβ

β.)

λαβοι ε

γ.)

δ.)

των πα

ου δεσι

ε.)

παιδων

ους-ωτ

θων, σ

φωτός.

335.

οσον ενδ

(328, β'

θεσιν ο τ

των εις τ

ΣΗΜ. Ο

δνομ. αιτι

κίς. τινά,

336.

παροξύνου

ανάντω

αήθης-τ

επειδη ευ

337.

ται οσον ε

μάτων,

338.

εχοντα χα

ραληγούστ

εχοντα τ

νιθος, φε

ρουνται· ο

δυτηής· α

τητος, ι

λαμπάς-λαμπάδο
 ται τὸ ἔρις-ἔριδος
 τῆς· οἶον, ὁ Σπαρτιά

339. Τὰ ὑγρόληκτ
 τὸ πλείστον· οἶον, π
 θυγάτηρ, μήτηρ, ε
 ῥήτωρ.

340. Τὰ φωνηεντό

ά.) Τὰ εἰς εὐς, α
 οἶον, βασιλεύς, αἰδ

β.) Τὰ εἰς ις καὶ
 δύναμις, γένυς, πέ

ξ.

341. Ἐνταῦθα εἰς
 τέρας ἀνωμαλίας τῶν
 προλαβοῦσι κατὰ τόπο

342. Πολλὰ ὀνό
 στικῆς. Ἰδίως μάλιστα
 κατάληξις τῆς ὀνομα
 τοῦτο ὀνομάζεται ἔτε
 ὁ Οἰδίπους γεν. Οἰδ
 δίπουν, δοτ. μόνον

ΣΗΜ. ά. Τὰ ἐκ τοῦ γέλ
 τρίτην· ὁ πολύγελως, γεν.

ΣΗΜ. β'. Τὰ εἰς ης γε
 τὴν ά. κλίσιν (46). Περὶ

343. Μεταπλασ

πων ἀπαντῶνται καὶ ὁ
 ὀνομ. δάκρυον, δοτ.

ποιητικοῦ δάκρυ· οὔτε

Δ, ζ', θ. ή, 2), καὶ δ

ἐκ τῆς μὴ ἀπτικῆς ὀνομ

ΣΗΜ ά. Ἐνταῦθα ἀνάγο
 καὶ τὰ ἐξῆς· ὁ σταθμὸς (ἡ

(ὁ σταῦλος) ἔχει οἱ σταθ
 δεσμὸς εἶνε μᾶλλον πο

ΣΗΜ. β'. Πολλὰ εἰς ὦν
 παρὰ ποιηταῖς, καὶ τύπους

406

εἰκὼν
καὶ ἀτη
χελιδο

ΣΗΜ.

ρᾶς τῆς
δίψακ
(σπανιώτ

344

ἔγειναν

κῶς· οἶο

Μητρᾶ

Ἐπαφρό

ἀντὶ Δι

δάκνω.

345.

ταλήγον

ληγούση

τὰ ἐν 5

346.

ά.) ὅ

1) ὅ

ἔγκατα

ΣΗΜ. Κ

μαίνει μία

νῦν ἔτι λέ

τά μεσάνυ

2) Τ

3) Τ

4) Τ

Ἀθηναί.

β.) ὅ

πάσας τὰ

1) Τ

καὶ αἰτια

2) Ν

νέωτα (ε

3) Π

τῶνται κ

ἔναγχος

347. Ἄκλιτα λέ-
ταλήξεως ἀπαντῶν

1) Ὄνόματά τινα
χως μεταβολῆς κατα-
Ἰωσήφ.

2) Τὰ τῶν γραμμῶν
τὸ β ἦ τα.

3) Τὰ ἀπόλυτα ἀ-

4) Τὸ χρεῶν, το
εὔρισκεται καὶ ὡς αἰτ

348. Ὁ ἐξῆς ἀλφά-
ἀνωμάλων ὀνομάτων,

Ἄλς· παρὰ τοῖς ὀ-
τῶν ἀλῶν κτλ.

Ἄλως· συνήθως κα-
ἄλω. Κλίνεται δὲ καὶ

Ἀπόλλων. αἰτιατ

Ἄρης γεν. Ἄρεως (Ἄ-

ἄρνός (τοῦ καὶ τῆ-

πληθ. ἄρνάσιν (ἄρνασι

ἄσθήρ· δοτ. πληθ.

γάλα, γάλακτος,

(Πλάτ. νόμ. 887).

γαστήρ, γαστέρος,

γέλως, αἰτ. γέλωτ

γόνυ. γεν. γόνατος

γυνή. γυναικός, κλ

δάκρυον. δοτ. πλ

Δημήτηρ, Δήμητρο

Εὔρηται δὲ παρὰ το

Διός. ζήτηι Ζεύς.

Δόρυ ὡς γόνυ· ἡ δὲ

ἔαρ. γεν. ἔαρος δοτ

ἔγχελυς, υος· πλ

ἔγχέλεων.

εἰκῶν. αἰτ. καὶ εἰκ

Ζεῦ

ἤρα

Θα

λου, κα

θέμ

θέμις ε

θριδ

κλε

πληθ. κ

κλήσ

κοιν

κύω

(σελ. I

λίπ

μάλ

μάρ

σιν.

μόσ

ναῦς

καὶ αἰτ.

ταῖς καὶ

νεῶν κα

Οιδί

οῖς (

ὄναρ

ὄνειρ

ὄνειράτα.

οὔς,

ὄρνι

αἰτιατ. κ

Πνύξ

Ποσε

Πρεσ

στέρους τ

17, 6.)

πρόχ

πῦρ (

σῆς (ὁ.) σεὸς κλ.
σητὸς, τὶ κλ.

σκῶρ, (τὸ) σκατὸ
σελ. 17, μ').

Τὰν, ὦ τὰν, ἦ κα
φίλε καὶ σπανίως πλ

Ταῶς, κατὰ τὰ ἀτ
την, ταῶνι, ταῶνες,

Τριχός. ἴδε θρίξ.

ὔδωρ (τὸ) ὕδατος

υἱὸς υἱοῦ κλ. Πρ

καὶ γεν. υἱέος δοτ. υἱ

υἱεῖς, υἱέων, υἱέσιν, υ

Πλάτων καὶ οἱ ῥήτορ

ὑπαρ. ὄνομ. καὶ α

φρέαρ, φρέατος κ

χεῖρ, εἰρὸς κλ. ἀπ

καὶ χερσίν. (σελ. 17,

χοῦς κατὰ τὸ βοῦ

τοῦ χοεὺς, γεν. χοῶς,

χοῶς, χόα, χόας). Διά

χοῦς, αἰτιατ. χοῦν.

χρέως (τὸ), κατὰ

ἔχει δ' ὄνομαστ. συνήθ

δυῖκ. δὲν ὑπάρχουσιν.

χρώς (ὁ, τὸ δέρμα

τοτε μετὰ τῆς προθέσε

§. γζ'

349. Τὸ γένος προ

τάληξις. Ἡ σημασία

κατὰ φύσιν· ὁ ἀνὴρ,

350. Πολλὰ προση

ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν·

κάπηλος, ἢ καπηλῖς· ὁ

σωτηρία καὶ κατὰ μετ

σίλισσα).—Ἄλλα πάλ

νά δηλο
οἶον ὁ, τ
ἢ φύλαξ
σπανιώτ
καὶ θεὰς

351

χειριζόμε
θρωποὶ·
λοτε τὸ
τοῦτο ὅ

ΣΗΜ,

γότερον ἢ
νῶν· οἰὰ
τηθέστερον
τικοῡ μετ
ἀρσενικόν·
ἐπίκοινα κ

ΣΗΜ. 6

τουσι τὰ ὀ
σενικοῡ οἰ
γυνή, θεδ

352.

πράγματ
ματος· ο

α.)

καὶ ἀνέμο
καὶ μ. ἢ ν

β.)

χωρῶν (δ
τὸ πόλις)

ΣΗΜ. 4.

νεός, ὁ φελ

ΣΗΜ. 6'

τὰ εἰς εὐρ
δαρος, ἦ),

ΣΗΜ. γ'

στός, ὁ, ἦ

353.

γένους (ὡ

λά εἰς ἰδ

εἶνε πάντα οὐδέτερα,
 ὄντα οἶον, τὸ ἀνδρά
 δέ τινα γυναικῶν, ὑπο
 ταλήξεως τὸ θηλυκὸν

354. Τὸ ἐπίθετον
 οὐσίαν (246), ἔχει τὰ

355. Ἐπειδὴ δὲ
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον, δια
 ξιν ἐν τῇ αὐτῇ ῥίζῃ· ο
 δένδρον.

356. Ἐπειδὴ δὲ ἡ
 τητα ἐπιτεθειμένην ἐπὶ
 καθ' ὃν ἡ ποιότης εὐρί
 ἐπίθετον, τὸ ὁποῖον
 τοῦ ῥήματος ἔχει τὸν
 φανερῶση τὸν καιρόν·
 ψαν παιδίον. Ἐδῶ ἡ
 καὶ ὅτι δὲν ἔχει πλέον
 ποτε καιροῦ.

357. Αἱ μετοχαὶ
 κατάληξιν πρὸς δήλωσ
 θετα εἶνε τρικατάλη
 ὡς δεικνύει ὁ ἐν 54 π

ΣΗΜ. ἀ. "Ἀπασαι αἱ ἐπιτεθει
 βραχὺ (284), καὶ τὴν παρ
 υῖα, καὶ ὡς, ὦσα,) τὴν κα

ΣΗΜ. β'. Μετοχικὰς κα
 (ἀ-ἐκῶν) ἄκουσα-ἄκον, π

ΣΗΜ. γ'. Οἱ εἰς ὧν ἀόρ
 κατάληξιν.

358. Τὰ εἰς ος τρι

ἀ.) Εἰς η, ὅσα δὲν
 -ἀγαθή, ὄγδ οος-ὄγδ

β'.) Εἰς α, ὅσα λήγα
 ἄγιος-ἀγία, καθαρός,

412

359

λή - κα

ΣΗΜ.

τῶν ὀπο

360

ά.)

β')

-ικόν, ἐ

γ')

γη λός-

λέος-λέ

δ')

ρον· λυπ

μόνον π

τάληκτα

ἀρχήν (

361

νον ος λ

συνθέτ

ἡ διάφο

λογος.

362

γώγων ε

ά.)

β')

κτα' ο

γ')

(σπανίω

μάτων

θήρειος,

ὠφέλιμο

δ')

κατάληκ

ΣΗΜ.

μεταχειρί

τρικατάλη

ΣΠΜ. ε

(361). Π

360—366

παρόμοιος (πλήν τοῦ παρ
τεύονται μεταξύ τοῦ δικό
σιος, ἡμιόλιος, ὑπερόριος
λιος καὶ τὰ ἐκ τοῦ αἵτιο
σιος. Τὰ δὲ ἀνάξιος καὶ

ΣΗΜ. γ'. Ἐπίθετα μετ
ὑπερόριος), ἢ παραλία (ἢ
ἄλλοι). Ἐντελῶς δ' οὐσια
ἢ μεσόγειος (Διόδ. Κ, 60)

ΣΗΜ. δ'. Τὰ εἰς κ ο ς ἔ
φρικατάληκτα ὀξύτονα· ο
ἀπλῶν εἰς κ ο ς ληγόντω

ΣΗΜ. ε'. Τὰ ἐξῆς σύνθε
αὐτόματος-αὐτομάτη, πά
παγκάλη. Μοναδικὰ δ' εἶν
(Ἴσαῖος), διαδόχη (Δημοσ

ΣΗΜ. ς'. Τὰ ἄλλα σύν
σας καταλήξεις, εἶνε ὡς ἔ
όν, ἀπαίδευτος-ον ἐκ τοῦ

ΣΗΜ. ζ'. Ἄστατος εἶνε
ῤηματικῶν εἰς τ ο ς. Κανον
τὸ πρέπον νὰ γείνη· οἶον·
καὶ οὕτως τὰ διπλῆν ἔχο

363. Διγενῆ εἶναι
ἀξιόχρεως-ων, εὐγεως-

ΣΗΜ. Τὸ πλέως, ἀπλ
ὄμως καὶ ἀναπλέα (Πλάτ.

364. Τὰ τρικατάλ
τὸ θηλυκὸν προσλαμβ
(ἡδε-ια).

ΣΗΜ. Τούτων τὰ μὲν ἀ
πλήν τῶν ἡμισυς-υ-ἡμίσε
λυσ (351, σημ. β'.). ἴσως

365. Τὰ θηλ. τῶν
μενον φωνῆεν (210) δι
Ἄττικοί, κατὰ τοὺς γρα

366. Τὰ εἰς ὑγρὸν
καὶ προσηγορικὰ σχημα
ζαν τὸ ια καὶ πάσχοντ

να, τάλας (ταλαενία) τάτ
(μακαρία) μάκαιρα· οὔτ
δοτήρ (δοτερία) δότειρ

ΓΡΑΜΜ. ΓΕΝΝΑΔ.

367.

ἀπλᾶ εἰ
 ρης, πλῆ
 τινάς (5
 οὔδέτ. δ
 τὰ ἐπίθ
 δάκρυ, τ
 πουσι κ

368.

σιαστικῶ
 ἢ ἄπαις
 γνῶς. Τ
 κατ' οὐδ
 -άδος
 στικά, κ
 Ἐξ ἐναντ
 νης-πένη
 κλίσιν)
 μονίας, α
 ΣΗΜ. Τ
 ὅμως εἶνε
 ἦ υ χ ο ν,

369.

πρᾶος
 τήν, τὸ
 ὀμαλῶν
 των Κρι

370.

σεις ἢ ἄρ

1) Τ

τὰ δὲ δύ

2) Δ

3) Τ

στικῆ πο

371.

367—376

ποιότητα, διὰ νὰ ἴδω
τὸν αὐτὸν βαθμόν, δὲν
τὰ μὲν οὐσιαστικὰ τό
θετα, ὡς σημαντικὰ τ

372. Τὸ ἐπίθετον

1) Θετικόν, ὅ
παραθέσεως πρὸς ἄλλο

2) Συγκριτικόν
ἔν τισιν ἀντικειμένοις

3) Ὑπερθετικόν
της εἶνε εἰς ἀνώτατον
ριπίδης, ἀνδρῶν δ' ἀπ

373. Τὰ συγκριτ
ὡς χρησιμεύοντα εἰς
ἀντικείμενα διὰ νὰ γν

374. Συνηθεστέρα
δὲ ὑπερθετικοῦ τατ
ρίζαν. Ἦγουν τοῦ κλ
ρίζα εἶνε τὸ κλεινο
θεν, ἐπισυναπτομένων

Συγκρ. κλεινότερος,
ἀληθέτερος.

Ἑπερθ. κλεινότατος,
ἀληθέτατος.

375. Ὄταν ὁ ρίζικ
τοῦ συλλαβῆν, τότε εἶ
κατὰ θέσιν, τότε μένει

ξηρός-ξηρότερος-
τάτος.

ΣΗΜ. α'. Κατὰ τινὰ παρ
γραφόμενα στενότερο
κὸν ἰδιωτισμόν.

ΣΗΜ. β'. Καὶ ἄφωνον
συλλαβῆ ὡς μακρὰ θέσει
ποτμότερος,

[ΣΗΜ. γ'. Τὸν κανόνα τ
τα· οἶον, σωφροσύνη,

376. Ὄταν ἡ ρίζα

416

ται εἰ

ρος) χ

εἶνε ε

ραθετι

στερο

Τὸ πέ

37

κλιτα,

τουσι

σώφρον

κ ἔστε

στατος

ΣΗΜ.

π ω ν - π

37

μένας

καταλ

ρος) ἀπ

ἔχουσι

ρο ος - ε

ρος - ὠ

πλοώτε

379

κῶν κα

τερος -

380

ταλτίξε

ρος - γε

καὶ ὅτ

λαιότερ

διος, ὅψ

τοῦ ἡσυ

φιλαίτ

ἴδιος π

ιδιαιίτ

ματίζον

καὶ προ

381. Εἶνε καὶ ἄ
 εων, τοῦ δὲ ὑπερθετι
 τῶν εἰς υς ἢ τῶν εἰς
 ρεθῶσιν αἰ καταλήξει
 αἰσχιῶν-αἰσχιστ

ΣΗΜ. α'. Ἐχουσι δὲ τὰ
 καὶ ταχὺς συνήθως, τ
 καὶ υτατος σχηματισ
 ρος οἱ μεταγενέστεροι) α
 καὶ ἄλλα ὅμοια εἶνε ποι

ΣΗΜ. β'. Πρὸς χρήσιν
 λην ἐλευθερίαν ἢ Ἑλλην
 ἰστατος, τὸ δὲ τε ρ π
 ἔτι τὸ ἄφθονος ἔχει καὶ
 τε ρ ο ς-ώτατος· ἄκρ
 μεταγενεστέροις) ἄκρ
 ἔστατος· ἐρρώμέν
 συγκριτ. ἐπιπεδέστε

382. Πολλὰ παρ
 ὑπάγονται εἰς θετικὸν
 Τοιαῦτα δὲ εἶνε τὰ ἐν

383. Ἐκ δὲ τούτου
 οὔσιαστικά· οἶον, κάλ
 ἄλγιστος. Ἐξ οὔσιασ
 κέρδιστος, ριγίων-
 κυνός-κύντερος, μ
 θετικὸν εἰς υ· ἦγουν, κ
 τάληξις σσων γίνεται
 σσ (213)· οἶον, παχύ
 ταχύς-ταχίων-θά
 ἐτράπη κατὰ 188, σ
 ὡς καὶ ὀλίγος-ὀλιγίων

ΣΗΜ. α'. Σπανίως γίνον
 ρειότερος (ἐξ οὔ κατὰ σ
 ἀρειότερος (θεογν. 54
 νων προῆλθεν ἐκ τοῦ ἀμε
 εἰς τὴν λατινικὴν amœnu
 μήρω ἀρείων (ἐκ τοῦ ἀρ
 μῶσι τὸ πλείων διὰ τὸ ἀ
 δὲ τοῦ πλέον ἔλεγον κα
 μένου ἢ ἐξυπικουομένου· σ

ΣΗΜ. β'. Γίνονται παρ

418

τερὸς-(π
συγκοπή
ὑστατος

σίον-πλ

ΣΗΜ.

τὴν ὀρθ

κατὰ τρ

καλλ

καὶ μεγ

384

ται ἐκ

φρόνως,

ἐλασσόν

ΣΗΜ.

ΣΗΜ.

ματα τῆ

385

κριτικῶ

κάλλιον

ΣΗΜ.

386

λήγοντα

ραιτέρω

(Ἄρις.)-

ΣΗΜ.

κοῖς) ἔγγ

(σπανίως

σον· ἦκ

387

τοῖς Εὐ

ἀλλὰ το

τούτων

τέρα δέ

ριέχουσα

388

ται σημ

Ε, τὸ ὅτ

Ξ: τὸν

τὸ ὁποῖον σημαίνει ἐν

Ϝ (σπ), τὸ ὁποῖον σημαίνει

389. Διὰ τὰ φαίνηται
ὄξύνονται μὲν, ὅταν φο
δὲ κεραίαν ὑπογεγραμ

390. Οἱ Ἀθηναῖοι

Ι, Π, Δ, Η, Χ, Μ. Σπ

δέκα, τὸ δὲ Η ἑκατόν

δὲ τὸ Δ, Η, Χ καὶ Μ.

σμὸν αὐτῶν. Ἐχθέντα

λήνων καὶ Ἀθηναίων μ

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

ἄρα τὰς δὲ κεραίας τοῦ ὅμοιο

1—ά—Ι

2—β'—Π

3—γ'—ΙΙΙ

4—δ'—ΙΙΙΙ

5—ε'—Π

6—ς'—ΠΙ

7—ζ'—ΠΙΙ

8—ή'—ΠΙΙΙ

9—θ'—ΠΙΙΙΙ

200—σ'—ΗΗ

500—φ'—Π

800—ω'—ΠΠΗΗΗ

2000—β—ΧΧ

10000—ι—Μ

391. Ἐν τῇ συνθέσει

φέρεται ὁ μεγαλείτερος

διὰ τοῦ τε καί), ἢ προ

πολλάκις ὁ καί· ἤγου

καὶ πέντε.—Οἱ ἀπὸ

καὶ ἐπιτασσόμενοι συνθ

καίδεκα (τοῦτο μόνον

τεσσαρεσκαίδεκα—

τρεις-δεκατρία-δεκατ

πεντεκαίδεκα, ἐκκα

νεακαίδεκα, (καὶ οὐ

δεκαεννέα).

ΣΗΜ.

ἐπιτοπλε
καὶ δέκα
ἐλευθέρο
ζονται μ
πτος ἢ ἔ

ΣΗΜ,

Ἀττικοί
ἑπτὰ πρ
(μιας) ἢ
πεντήκον

ΣΗΜ.

μόν (58),
μυρία
ἑπτεῖς. Ἰ

ΣΗΜ. δ

σύν· οἶον
εἶνε τὸ τ
λογον εἶν

ΣΗΜ. ε

κ αν, τὸ
φωνήεντο
εικῶς. Δι
δύδεις) κ
τὸ κ αν,
δ' ἐπὶ τῶν
εὐ ὁποῖον
μήκοντά τ
κάν σελ.

392.

Γαραντίν
-άκις, ὅκ

ΣΗΜ. ά

γει τῆς κ
κις, πολλο

ΣΗΜ, θ

ματίζοντα
πλάσιος (ἔ
εἰς πλασί
τῶνται τὰ
δισσὸς
οἶον, δισσ

393.

μοναχῆ (ἔ
τάς συνθε

394—397

τρίχα, τέτραχα καὶ
σιαστικῶν ἐπιθέτων

394. Κλάσμη

ἀριθμητοῦ προστεθῆ
ριθμὸν προστεθῆ το
τῶν πέντε αἰ δύο
ὑπερέχη τὸν ἀριθμητ

ΣΗΜ. α'. Οὔτε ἀριθμ

ΣΗΜ. β'. Τὸ ἡμισυ

δύο μόνον μέρη· οἶον,
(1 1/2) διὰ τοῦ ἡμιό
δύο ἴσα μέρη· οἶον, δια
πέντε, ἐπτὰ ἡμιτάλαντ
πόδας. — Ἐπὶ μεγάλων
πεντήκοντα) καὶ ἡμισυ
τῶν, ἐπίτριτος, ἐπιτέτο

395. Ἐν πάσῃ ὁ

τείνεται ὁ λαλῶν, κ
ζονται πρόσωπα,
τείνεται τὸ πρῶτον,

396. Αἰ λέξεις,

μῖαι (60, σημ.) πρ ο
ἔχουσι κατάληξιν δ
ἔχει ἰδιαιτέραν πλη
καὶ αὐτὴν σπανίως ο
προσωπικῶν καὶ αὐ

ΣΗΜ. α'. Τῆς τριτοπ
ζογράφοι, τὴν δ' αἰτ. ἔ
ζονται τοὺς ἀναλόγους
(σφωὲ καὶ σφωῖν) τὰς ἑ

ΣΗΜ. β'. Περὶ τῆς ἐ
τουσιν ἀντὶ τῶν μου, μ
ὅπου οὔτε αὐται, οὔτε
ἐκτὸς ἐὰν ἔχη ἔμφασιν
μότερον ἴοιεν ἐπίσε
μου, ἔκ μου, εἷς με κτλ

397. Παρατηρήσ

ΣΗΜ. α'. Κτητικὰ
πρόσωπον ἐνικὴν (ὄς, ἡ
της μεταχειρίζονται οἱ

ΣΗΜ. β'. Αὐτοπα

492

δεύω ἔμαι
νὰ συγγέ
έμοῦ αὐτο
έμέ), τῶν
αὐται δὲν

398.

ἐπιτάσει
έντευθεν
πάντοτε

χέα ληκτ
φθογγον,
ν, εἰάν ἔχ

β'.) Τ

τῶν δεικ
τοιοῦδε

προσχημ

ΣΗΜ.

ἐγκλινόμεν
οἰκόνδε

399.

στα λέξει

1) Ἰ

ται εἰς τ

2) Κ

γορεῖ κατ

3) Σύ

ὁποίου ὁ

οῖον, τὸ ρ

400.

λέξιν, καὶ

οῖον, τὸ δ

401.

1) Ἐνε

εἰς ἄλλο τ

2) Δέχ

γειαν, ἡγ

3) Εὐρ

οὔτε τὸ ἄλ

4) Αὐτὸ ἐνεργεῖ κατὰ

ὁ δίκαιος τιμᾶται

ἢ ἀρετὴ τιμᾶται

ὁ δίκαιος τιμᾶται

ὁ δίκαιος ζῆ μετὰ

402. Τοῦ ῥήματος

μένως τῶν ῥημάτων

τικῆ, οὐδετέρων κατὰ

καὶ τὴν ἀποθετικῆν

403. Τὸ ῥῆμα, διὰ

νου, ἔχει καταλήξεις

ζουσι φωνάς· ἤγουν,

φωνὴν ἐνεργητικῆν

φωνὴν παθητικῆν

ΣΗΜ. Τὴν μέσσην διάθεσιν

δὲ οὐδετέραν διὰ τῆς ἐνεργητικῆς

404. Τὸ ῥῆμα διὰ τῆς

1) Τὸν ἀριθμὸν τοῦ ῥήματος

γράφεται.

2) Τὸ πρόσωπον ἀποθετικῆς

3) Τὸν χρόνον (2) καὶ τὴν

τὴν δεῖνα διάθεσιν· οἷον,

405. Οἱ ἐξ τοῦ ῥήματος

1) Ὁ Ἐνεστώτης

διάθεσιν· οἷον, γράφω

2) Ὁ Μέλλων φωνά

να διάθεσιν· οἷον, γράψω

3) Ὁ Παρακείμενος

τὴν δεῖνα διάθεσιν, πλάττω

τα· οἷον, γέγραφα

4) Ὁ Παρατατικός

διάθεσιν, καθ' ὃν καιρὸν

5) Ὁ Ὑπερσυνθετικός

παρῆλθε πρὸ ἄλλου πρὸς

γράφειν (εἶχα γράψει)

6) Ὁ Ἀόριστος

μένου ἢ διάθεσις συνέθετο

406. Οἱ χρόνοι τῶν ῥημάτων

νοους. Ἐ
τὴν χρ

ΣΗΜ.

λέγεται
τῇ παθητ
μέλλω

407

προσώπ
ὀνομάζο

1)

νοῦς, ὡς

2)

λαλοῦντ

τελευτῆς

3)

ἦ καὶ δυ

ὰν εὔξα

4)

τι προηγ

οῖον, Ἄρι

σεις, ἀλλ

5)

φαίνουσα

δένα φίλ

ΣΗΜ. Μ

ρήμα μετὰ

τος λαμβάν

408.

φράζει τῶ

διάθεσιν,

λύω καὶ

θα εἶνε κ

409.

γέλλωμεν

Ὡς βάσιν

κόν, θέτεται τὸ ἀ. π
κλίσεως. Διὰ τοῦτο ε

410. Τὸ θέμα λέ
συνηρημένον ἢ πε
σπᾶται· οἶον, ἀγαπ

411. Τὰ βαρύτον
τὰ εἰς μι τέσσαρας.

412. Ἡ ἔγκλισις,
θέμα καὶ ἡ συζυγία λ

413. Διὰ νὰ σχη
νὰ ἐξεύρωμεν τὴν ρίζ
τὸν ἀναδιπλασιασμόν
χαρακτήρ δὲ εἶνε τὸ

414. Ὅσα ῥήματα
πρὸ ἀφώνου, καθὼς
ἀλλὰ μεταβεβλημένο

ἄρχ	ω		ε
ἀμέλγ	ω		ε
εἶργ	ω		ε

ἔχουσι χαρακτῆρα πρ

πράσσ	ω		τ
κράζ	ω		τ

δὲν τὸν ἔχουσι πρωτο
διὰ συστολῆς (221) ο
τῶν ὀμαλῶν· οἶον,

πράσσ	ω		τ
πράγ	ω		τ
κράζ	ω		τ
κράγ	ω		τέ

ΣΗΜ. ἀ. Εἰς ἀνεύρεσιν
λιστα τὰ σύστοιχα αὐτῶν
(ἀπὸ τοῦ αἰολικοῦ κραύγα
τοῦ τέκενον)-τέκω, γῆρας
ἀγγέλλω.

ΣΗΜ. β'. Ὁ πρωτόθετος
Ἐκ δὲ τῶν εἰς π τ ω, ὅσο
τὰ βλάπτω, κρύπτω· φ δὲ

ΣΗΜ. γ'. Τὰ εἰς σσω (τ
στα γ)· κ δὲ μόνον τὸ φρ
οἶον, πάσσω, πλάσσω, βρ
σω, εἰς τὸν κατάλογον τῶν

ΣΗΜ.

ἔχουσι

στίζω,

ὄθεν μέλ

νυστάζω

ἄνωμάλο

ΣΗΜ.

βραχέα.

ΣΗΜ.

ἔλλων, θ

415

1)

λείπω,

2)

στέλλω

3)

οἶον, λύ

416.

γονται π

ρελθοῦσα

ὅσα ἔγει

417.

ἐν ἀρχῇ

418.

1) σ

φώνου ἀρ

ἔστειλα.

2) χ

μακρόν

α

ε

ο

αι

αι

ευ

οι

ϊ

ϋ

415—420

ΣΗΜ. α. Δὲν αὐξάνου
στον)· οἶον. ἤχῳ-ἤχουν·
ζον καὶ ἤκαζον, εὐχομο
βραχέος· οἶον, ἄω-ἄον,
αὔαινον. 3) Τὸ οἰδαίνω
οἰωνός, οἷαξ σύνθετα ἢ

ΣΗΜ. β'. Τρέπεται εἰς
εἴρηκα, ἔθω-εἴωθα, ἐθίζω
εἴλκυνον, ἔλκω-εἴλκον, εἴ
ζον, ἐργάζομαι-εἰργαζόμε

ΣΗΜ. γ'. Τὸ ἐορτάζω
μένων τρέπεται τὸ ο εἰς
ἔολπα-ἐώλπειν, ἔοικα-ἐώ

ΣΗΜ. δ'. Ῥήματά τινος
δικτὴν αὐξήσιν, εἰς τὴν ὁ
σκομαι - ἐάλων-ἐάλωκα,
οἱ ποιητικοί, ἔοργα, ἔορτα
νέομαι, ὠθέω, οὐρέω, σπ
ἐούρηκα, καὶ σπανίως ἀ

ΣΗΜ. ε'. Τὸ ὀράω, ἐνίο
ξήσεις συγχρόνως· οἶον ἐ
ἀνοιχθῆναι) ἀνέφχα, καὶ
λω πολλάκις τὴν συλλογ
ἠβουλόμην, ἐδυνάμην-ἠδ
ἐδυνάσθην καὶ ἐμέλλησα
παραλειφθῆ καὶ μὴ ἢ αὐ

ΣΗΜ. ς'. Τὸ ρ μετὰ τῆ
ρέω-ἔρρεον (180).

419. Τὰ ἀπὸ προ
μετὰ τὴν πρόθεσιν, ἢ
τοῦ ῥήματος, τὸ δὲ
ά.)· οἶον, παραλαμ
πλιζον, (ἀπὸ-ὀπλιζο

ΣΗΜ. Ἡ πρὸ καὶ πε
ριέχω-περιεῖχον,
προηγον. Τῆς δὲ πρὸ

420, Ὅσα ῥήματα
σεως, ἢ παραγόμενα ἀτ
ξάνουσι διττῶς.

1). Ἔσωθεν, ἤγουν
οἶον, προφήτης-προφ
ζω-ἐνεκωμιάζον,

428

ἐγχειρ

ὑποπτ

τηδῆς)-ἐ

κατηγ

2) 1

ποῖα ἢ

μαι-ἐ

πέδου

ΣΗΜ.

ησα-ἐγγε

ρηγγύων

ἀλλ' ὁ Δη

ΣΗΜ. ἔ

ἦ μόνον π

τοῦ διδρά

λαύω-ἀ

λαυον-ἄ

ἦτο ἐκ το

παρενόμου

παρανε

421.

βραχὺ φα

χόμην,

νώρθου

ΣΗΠ. ἀ

καὶ ἀμφ

ἦν τε δὲ

τὸν κατάλο

ΣΗΜ. β'

θετα ῥήμα

κόνουν πα

422.

αὐξάνουσι

τῶ-εὐη

ρέστου

τότε μόν

τοῦ εὐ μ

δυσημε

εὐημέρ

423.

ἀθυμῶ-ἠθύμου, ο

νοου.

ΣΗΜ. Ὁ τόνος τῶν συ

δύνανται ἐν τῇ ὀριστικῇ

(γ' πρόσωπον παρατατικῆς

(γ' πρόσωπον παρατ.), ἄτ

§.

424. Ἀναδιπλα

φώνου τῆς ρίζης πρὸ

κειμένῳ, μετ' ὀλίγον

πάλιν αὐξάνει, ἀλλ' ὅ

1) Ὄταν ἀρκτικὸ

ἔ-λεγον-λ-έ-λεχα-λέλ

ΣΗΜ. Πλὴν τῶν ἀπὸ ρ

σημ. 5').

2) Ὄταν ἀρκτικὸν

φω-ἔ-γραφον-γ-έ-γραφ

ΣΗΜ. α'. Δέν ἀναδιπλα

ἀρκτικὸν γν· οἶον, γνωρίζ

ἔχοντα ἀρκτικὰ γλ ἢ βλ,

πται· βλάπτω-βέβλαφα-β

βλασφημῶ-(β)εβλασφήμη

ΣΗΜ. β'. Τινὰ ῥήματα

τὴν συλλαβικὴν αὐξήσιν ε

εἰλήφειν-εἰλήμην, μείρο

καὶ τὰ ἄλλα σύνθετα τοῦ

τῆς ρίζης ῥε-, ἧτις ἀνάγε

425. Ὄταν ἀρκτικὸ

ὄχι ὁμῶς ἄφωνον πρὸ

οἶον, ψάλλω-ἔψαλκα-ἔ

ΣΗΜ. Ἀναδιπλασιάζου

κέκτημαι (τὸ ἰωνικὸν ἔκτη

πέπτωκα, πτάω-πέπταμαι

426. Τινὰ ῥήματα,

ἀρχόμενα ἀπὸ α, ε, ο,

δύο ἀρκτικὰ γράμματα

ρω (ἤγερκα)-ἀγήγερκα-

χα)-ὀρώρυχα, ὄζω (ὠδ

ἀκούω (ἤκουα)-ἀκήκουα

ΣΗΜ. Δέν συστέλλει τὴν

διαφορὰν τοῦ ἐρήρικα ἀπὸ

(GRAMM. GENNAΔ.

430

Ἀπτικόν.

χρηστοί

αὐξήσιν

εἰς τὸ φ

ΣΗΜ.

λα ῥήμα

(ζήτησι ἐσ

ἄλλυμι,

ΣΠΜ,

συλλαβί

ρει καὶ ὁ

ῥήματα.

427

διπλασ

ἔξωθεν

προσβά

ρον-συν

νῶ-σεσ

ΣΗΜ.

σιάζο

θεδυστύχ

ΣΗΜ.

Ε, 3, 1.

ποιημένο

139)· διδ

ψεν ὄνομ

428

μόνοι ὁ

ἐγκλίσει

γεγραφέ

μέλ. γε

ῥήσομα

ΣΗΜ. Ο

εἰληφώς

ἐνεγκεῖν-

429

τῶν χρόν

ἔνεστ.

Παρατ.

Ἐνεργ.

Παρακ. ἄ. α.

Ἵπερσ. εἰν.

Μέλ. ἄ. σω.

Μέλ. β'. έω-ῶ.

Ἀόρ. ἄ. σα.

Ἀόρ. β'. ον.

430. Οἱ δεῦτεροι
χαρακτῆρα τοῦ ἐνεστῶ431. Οἱ β'. μέλλο
ζονται πάντοτε ἀπὸ τ432. Ὅσας ἄλλας
χρόνων κατὰ τὰς τρεῖς

ἑξῆς τρισὶ παραγράφου

§. ξή. Χαρακτῆρ τῶν

433, Χρόνοι τινέσ
ρίζαν σύμφωνόν τι, τὸΣΗΜ. Δέν ἔχουσιν ἴδιον
ἐνεστῶς, ὁ παρ. καὶ ὁ434. Συνηθέστατα
τες καὶ ὁ παθητ. β'.

κοπήσομαι, λελύσομαι

ἔλυσάμην.

435. Πρὸ τοῦ χρό
τὰς ἐν 192—4 σημει

λέξω-ἔλεξα· ἄδω-ἄσω-

ΣΗΜ. ἄ. Τὸ σπέ·δω ἔχ
κατὰ τὸ ἐδάφιον 210.ΣΗΜ. β'. Ὁ ἄ. ἀόρ. ἔ
ἔχουσι χρονικὸν χαρακτῆρ

μάλων ῥημάτων δέν ἔχουσι

436. Αἱ εἰς ἰζ=ιδ

λοντι δευτέρῳ ἀποβάλλ

καὶ σχηματίζουσι μέλλ

κομίδ-κομιδ έω) κομι

ΣΗΜ. Πλὴν τούτων ἔχο
μενον καὶ ἄνευ σ, τὰ ὅποια

τὸ πίνω-πίομαι, τὸ χέω-χε

νον μέλλοντα, ὅστις εἶνε πε

432

φροντος·

φεύγω-φ

433

1)

ρα, π

2)

πλέκω

3)

ρανισκ

(177)

434

οἶον, λ

λέγεται

435

δὲ ἄ εἰ

λέγω

πέφην

ΣΗΜ.

κτείνω-

ΣΗΜ.

ἀνώμαλ

ΣΗΜ.

τοτύπων

440

τεύχο

441

παραγο

ἄφωνα

θω-ἐπε

442

μ.έλλον

(καὶ ἐπ

χω-ἐβ

443

ἔ εἰς ἰ,

φεύγω-

ΣΗΜ.

κλίνομα

δὲν ἤθελ

τοῦ κρίνω· καθὼς καὶ ἀπὸ τῶν ῥημάτων, ὅσα ἔχουσι ἅπαντας τοὺς ἀορίστους ἐτρέφθην καὶ ἐτράπην· καὶ γητικὸν καὶ παθητικόν. (

444. Τὸ ε τῆς ῥίζης οἱ β'. μέλλοντες καὶ φην-στραφήσομαι

§. ξθ'. Ῥήματα κα

445. Τὰ τοιαῦτα ῥήματα δὲν ἔχουσι, καὶ ἐν τῷ

ΣΗΜ. Ἐξαιρέσεις τινὲς ἐπειδὴ οὐδὲ τὸ ἐκάην ἐ

446. Ὄταν εἰς τὴν ῥίζην τότε τὸ ληκτικὸν φωνή

Τὸ μὲν ε εἰς η

Τὸ δὲ α εἰς η

Τὸ δὲ ο εἰς ω

447. Πολλὰ τῶν κλητικῶν ταλήξεων φυλάττουσιν

α.) Ἐκ τῶν εἰς αω φ

1) Ὅσα ἔχουσι ῥίζην οἶον, γελάω, ἰλ

2) Ὅσα ἔχουσι σκρεμάω, σκεδάνω, δαμάζω-δαμάσσω

β.) Ἐκ τῶν εἰς αω ῥημάτων ὅσα πρὸ τοῦ ἀνιάνω-ἀνιάνωμαι ἀνιάνω-ἀνιάνωμαι καὶ ἀνιάνωμαι

γ.) Ἐκ τῶν εἰς εω ῥημάτων ξέω, τελέω, τρ

434

δ'.)

ρήμ.) κ

έ.) Ε

448

τὸ ῥίζι

ά.)

αἰνέω-α

αἰρέω-αἰρ

δέω-δήσ

ποθέω-τ

ρέ-(εἶπε

β'.)

δύω-δύσ

θύω-θύσ

λύω-λύσ

μύω-ἔμι

γ'.)

δίδωμι

πίνω (π

449.

λήξεως

νων χρόν

ά.)

πλήν τῶ

β'.)

πρίω, χ

λαίω, ψ

γ'.)

ἀλλ' ὅχι

τὰ νέω,

ΣΗΜ. Ε

σ, τετέλε

450.

κτῆρα βραχύν, καί τι
 ὁ ἀ. μέλλων ἀπεβάλλ
 ἐνεστῶτι, Ἄττικὸς λ
 λῶ· οὕτω ὁ μέλλων π
 δάννυμι-σκεδάσω-σκε
 ἐξετάσω Ἴσοκρ.), κολῶ
 καὶ Σοφ.). Κατὰ δὲ
 λοντες τοῦ μάχομαι κ

ΣΗΜ. Τῶν εἰς υω μετα
 διὸ προστ. λῦε, μετοχ. ο
 μακρὸν ἰ ἔχουσιν ὀλίγα·

Ῥήματα

Ῥήματα

451. Τὰ ὑγρόληκτ

ἐνεστῶτος καὶ παρατῶ

ΣΗΜ. Ὁ β'. παρακείμ

(439, σημ. α').

452. Τὰ ὑγρόληκτ

ρίζικοῦ φωνήεντος βρα

τίζουσι δίχως σ, καὶ ἐ

τὸ ε εἰς ει, τὸ α εἰς η

ἐφηγάμην· τείνω-τενῶ-

πλύνω-πλῦνῶ-ἔπλῦνα-

453. Τῶν εἰς ι αἰ

στος δὲν τρέπεται τὸ

μιαίνω-ἐμιάνα, μαραίν

κερδαίνω, λευκαίνω, σα

δᾶναι κλ. Τινὰ δὲ τῶ

νω, καθαίρω, ἔχουσιν ε

θαῖραι. Τῶν δὲ α ἴρω,

σεως τρέπει τὸ α εἰς η

ἔχει μακρόν· οἶον, ἦρα,

μετοχ. ἀλάμενος.

ΣΗΜ. Οἱ ποιηταὶ σχημα

καὶ ρω· οἶον, κέλλω-κέλσο

σοὶ σχηματισμοὶ καὶ παρὰ

454. Ὁ ἐνεργητικὸς

β'. μέλλων καὶ ἀόριστος

συνλλάβου ρίζης τὸ ε

οἶον, στ

στάλθη

σπαρκα

θην-ἐσπ

σομαι-γ

455

νικῶν κα

ἐνεργητι

τοῦ μ' ο

ἐσπαρμα

ΣΗΜ. δ

μόνοι οἱ

πέφαγκα

μεμίανγκα

ΣΗΜ. ε

κέκρικα-κ

ἔκτακα-ἔκ

μαι-ἐτάθη

ΣΗΜ. γ

σημαίνω,

νω, προσέτ

νίως τρέπε

σ, 180). —

ἐξέτεινον

ραμμαί), τ

φύγωσι δια

δὲ τὰ σεστ

ΣΗΜ. δ'

ἐσημάνθη,

ΣΗΜ. ε

καίνω ἔκαν

τούς πεζοῦ

ἔλλομαι,

τέμνω. (4'

ΣΗΜ. ς'

σφάλλω, μ

κτλ. Προσέ

ω λ ρε να

-τοιοτ ρενι

456.

ωπον τῆς

ἄλλα πρό

κατάληξι

457. Διακρίνομεν λόμενα μέρη τῆς κατὰ πρόσωπον μεταβαλλομένης προσωπικῆς κατὰ λέγεται ἐγκλιτικὸν ψάμην τὰ ομαιοκαί τὰ μὲν μαιοκαί μηντικὰ φωνήεντα, καὶ τὸ λέγεται χρονικὴ ῥίζη τοῖς προσώποις καὶ

458. Πολλάκις εἶνε συγκεχωνευμένα λείψ-η-ις.

ΣΗΜ. Χρειάζεται πολλὰ τῆς χρονικῆς ῥίζης. Ἡ ὁμοειδὴς σχηματιζομένη ἐξ ἐκείνης ὡς βάσις μόνον τῶν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἐγκλιτικοῦ φωνῆεν οὔτε σύμφωνον ὑπάρχει ῥηματικῆς, (434, σημ.). τὰ τέσσαρα ταῦτα· 1) τὴν ὁμοειδίαν τῶν χρόνων ἧτις δεικνύει τὸν χρόνον· 2) τὸ ἐγκλιτικὸν φωνήεν· 3) τὸν ἀφαιρούμενον φωνήεν· 4) τὸ ἐγκλιτικὸν φωνήεν.

459. Ἐγκλιτικὸν ὄριστ. γίνωσι τινες ἐξαιρέσεις θυντικὸν γ' ἔχουσι τὰ αὐτὰ διπλασιασμένοι, ἐν τῇ προστακτικῇ.

460. Τὰ ἐγκλιτικὰ

		Ὅριστ.
Ἐνικ.	1	ο
	2	ε
	3	ε
Πληθ.	1	ο
	2	ε
	3	ο
Δυϊκ.	1	ο
	2	ε
	3	ε

§. ογ

461.

νήεντα,

αὔται.

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

462.

καταλήξε

463.

κὰς κατα

464.

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

ΣΗΜ. 'Ε

καὶ ὁ ἑαυτὸ

465.

καὶ ἀριθμ.

466.

467.

καταλήξε

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

468.

πικὰς κατ

διηρ

1

Ἐνικ.	ο-ν,	ε
Πληθ.	ο-μεν,	ε
Δυϊκ.	ο-μεν,	ε

469. Παραδείγμα
 ρόμενα

1) Ἀρχικοί

Ἔνες.	λείπ	}
Μέλ. α.	λείψ	
Μέλ. β.	λιπέ	

2) Παραγόμενα

Παρατ.	ἔλειπ
Ἄορ. β.	ἔλιπ

470. Λί ἐν τῷ 4

τῶν ἀρχικῶν χρόνων
 ριστος ἐγκλιτικὸν φ
 ἐγκλιτικὸν ει, καὶ ἐν
 σαν, πρὸ τῆς ὁποίας

471. Παραδείγμα

Παρακ.	λέλο
--------	------

Ἄορ. α.	ἔλ
---------	----

Ἵπερσ.	έλελο
--------	-------

ς. οέ. Σ

472. Ἵποτακτικ

1) Ἐγκλιτικὸν

διηρ

1

Ἐνικ.	ω-ο,
Πληθ.	ω-μεν,
Δυϊκ.	ω-μεν,

473.

γει εἰς μ
 παραγομ

Ἐ

Ἐνικ.

Πληθ

Δυϊκ.

Ἐνεστ.

Παρακ.

Μέλ. α.

Μέλ. β'.

Ἄορ. β'.

ΣΗΜ. Ο

κ δ ν ὀνομα

πον καὶ τὸ

474. I

συνήθως α

α, τὸ δὲ ε

Ἐγ

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

Ἐνεστ.

Παρακ.

Ἄορ. β'.

ΣΗΜ. α. Τὸ πληθ. τῆς ἰδίας μετοχῆς οἷον

ΣΗΜ. β'. Τοῦ ἀορίστου τῆς καταλήξεως τονίζοντες πάντοτε καὶ λα

475. Ἡ ἀπαρέμωσιν συνημμένως δὲ ἀμωσίν. Ἐξαιρεῖται ὁ παρακλιτικὸς οἶον, λελοιπέναί, κτλ.

476. Ἡ μετοχὴ τοῦ μὲν ἀρσενικοῦ οἷον συνημμένως ὦν, οὐκ

ἔνεστ. λείπει.

Μέλ. α. λείψω.

Μέλ. β'. λιπέω.

Ἀόρ. β'. λιπέω.

Ἐξαιροῦνται

1) Ὁ παρακλιτικὸς ὦν

2) Ὁ ἀόρ. α. ἄσπασα

ΣΗΜ. Ὁ β'. ἀόρ. τῆς λιπέωσιν-ούσης, λιπέωσιν

§. ος'. Παρὰ

477. Ὁ α. καὶ μὲν τῇ ὀριστικῇ τῶν ἰσοσθενῶν τῶ ἐνεστ. τῆς παραγωγῆς τούτου συνεκτίθεται καὶ ὁ σ

478. Οἱ μέσοι μαθηματισμὸν τῶν προσκλιτικῶν γίνονται ἐν τῷ παραδειγματι

479. Ἐγκλιτικὰ καὶ ἡ ἐνεργητικὴ ὁ ἔνεστιν τὸ α πανταχοῦ, ἐνεστῶτος.

480. Ὁ παρακλιτικὸς καὶ εἰς τὴν χρονικὴν ῥίζαν

ΣΗΜ. α. Ἐν τῇ παθητικῇ ἔχει τὴν χρονικὴν ῥίζαν

Ὁ σχηματίζεται ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἑλληνιστῶν ΣΗΜ. 6 ἐπιδέχεται ποτε ὅμως μεμίζομαι μώσομαι (δὲν ἀναδιπρῶμαι ἐρρίψομαι ρακείμενος σχηματίζει τοῦ συνδέσμου ριφραστικῶς γεγραφῶς

§.

481.

1) Ο

Ἐνικ

Πληθ

Δυϊκ

2) Ο

Ἐνικ

Πληθ

Δυϊκ

3) Η

Ἐνικ

Πληθ

Δυϊκ

4) Τὸ

5) Ἡ

482. Α

τικῆς καὶ τῶν γομένων καὶ

1) ὅτι

τον, (σθον

ΣΗΜ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἢ δὲ παθ. μεθονομαστικὴς τὴν θεωροῦσιν ὑπο

2) Ὅτι τὰ πληθυντικὰ, νται, τούτων

483. Τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ πληθυντικῶν μετὰ καταλήξεως δυνάμει τρίτοις, εἰς ἀπὸ τῶν εἰς ἑνῶν ἀντὶ ἡτῶσιν

§.

484. 1) Τῶν ἀρχαίων τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων εἶνε τὰ ἑξῆς:

διηρημένω

1

Ἐνικ. ο-μαι, ε-

Πληθ. ο-μεθα, ε-

Δυνάμει. ο-μεθον. ε-

2) Τῶν παραγομένων τὰ ἀπὸ τῶν παραγομένων εἶνε ταῦτα:

διηρημένω

1

2

Ἐνικ. ο-μην, ε-

Πληθ. ο-μεθα, ε-

Δυνάμει. ο-μεθον, ε-

485. Τῆς προσωπικῆς φωνῆς πανταχόθεν φωνῆεν, ε, η, α, συναίρουσιν, ἡγουν τὰ εἰς ου, τὸ δὲ αο εἰς ο

ΣΗΜ. Τὸ εαι οἱ ἀρχαίοις εἶνε πάντοτε μόνον εαι-εαι-εαι. βούλ εσαι-εαι-εαι.

486. Ἐάν εἰς τὴν ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μετὰ τῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαίων τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως

Ἔνεστ

Μέσ. Μ

Μετ' ὀλ

Μέσ. Μ

Παθ. Μ

Παθ. Μ

Παρατ.

Μέσ, ἀ

Μέσ. ἀό

487

κός, ἐπ

488

μεταβο

πτομένο

ὅποια τ

Α.)

Ἐνικ

Πληθ.

Δυϊκ.

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

Β.)

ἀ.

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

Ἵπερσυντελι

Ἐνικ. ἐλελεί πμ.ην=

Πληθ. ἐλελεί πμεθα=

Δυϊκ. ἐλελεί πμεθον=

β'.) Τὰ ἔχοντα γ

Παρακείμενο

Ἐνικ. βέβρε χμαι=γ

Πληθ. βεβρέ χμεθα=

Δυϊκ. βεβρέ χμεθον=

Ἵπερσυντελι

Ἐνικ. ἐλελέ γμην, -γ

Πληθ. ἐλελέ γμεθα, -

Δυϊκ. ἐλελέ γμεθον, -

γ'.) Τὰ ἔχοντα γ

Παρακείμενο

Ἐνικ. ἦνυ τμαι=σμο

Πληθ. ἦνύ τμεθα=σμο

Δυϊκ. ἦνύ τμεθον—σμο

Ἵπερσυντελι

Ἐνικ. ἦρεί δμην=σμο

Πληθ. ἦρεί δμεθα=σμο

Δυϊκ. ἦρεί δμεθον=σμο

Γ'.) Ῥήματα ὑγρόλυ

Παρακείμενο

Ἐνικ. ἔψα λμαι, -λσα

Πληθ. ἐψά λμεθα, -λσα

Δυϊκ. ἐψά λμεθον, -λσα

Ἵπερσυντελι

Ἐνικ. ἐμεμολύ νμην=

Πληθ. ἐμεμολύ νμεθα=

Δυϊκ. ἐμεμολύ νμεθον=

ΣΗΜ. α. Τὰ μετὰ ἀστε

ἀπὸ τῶν ἐπισσεωρευμένων

τρίτοις προσώποις. Ἀποφεύ

σιν ἄλλο πληθ. γ'. πρόσω

συντελικῶν, τρέποντες μὲν

τοὺς χειλεοφώ ους καὶ οὐρο

φώνους καὶ ὑγρούς· οἷον,

(ΓΡΑΜΜ. ΓΕΝΝΑΔΙΟ

446

γνται
ται, κ
τοιούτος
ΣΗΜ.

του παθ
της πλη
τύφα τ
αι-α ἦσ

489

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

Ἐνεστ.

Μέσ. ἀό

Μέσ. ἀό

490

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

Ἐνεστ.

Μέσ. μέ

Μετ' ὀλί

Μέσ. μέ

Μέσ. ἀό

Μέλ. ἀ.

Μέλ. β'.

Μέσ. ἀό

491. Προστακ

Ἐγκλιτικὸν

διηρημ

1

Ἐνικ. ε-σο,

Πληθ. ε-σθε,

Δυϊκ. ε-σθον,

Παράδειγ

Ἐνεστ. λε

Μέσ. ἀόρ. β'. λι

Μέσ. ἀόρ. α'. λε

ΣΗΜ. α'. Τοῦ μέσ. ἀορ

τῆς ρίζης οἶον, φύλα

προσώπου τῆς εὐκτικ. ἐγ

καὶ τοῦ ἐνεργ. ἀορίστου τ

ΣΗΜ. β'. Τὸ ἐνικ. β'. π

οἶον, γενοῦ, τυποῦ,

τονίζονται ἐπὶ τῆς ρίζης,

-σθων. Ἐκ δὲ τῶν συνθέτο

θενται μὲ προθέσεις μον

πάντα φαίνεται ὅτι οἱ Ἄτ

ἀφίκου, ἐπιλάθου

492. Τὸ ἀπαρέμφα

κὴν κατάληξιν σθαι,

πλὴν τοῦ μέσου ἀορίστ

φωνήεντος.

Παράδειγμ

Ἐνεστῶς λείπ

Μέσ. μέλ. α'. λείψ

Μετ' ὀλ. μέλ. λελείψ

Μέσ. μέλ. β'. λιπέ

Μέσ. ἀόρ. β'. λιπ

Μέλ. α'. παθ. λειφθή

Μέλ. β'. παθ. λιπήσ

Μέσ. ἀόρ. α'. λείψ

493. Ἡ μετοχὴ ἔχ

μενος,

μέσος ἀ

νη, μεν

Ἐνεστῶς

Μέσ. μέ

Μετ' ὀλ

Μέσ. μέ

— ἀόρ

Παθ. μέ

Παθ. μέ

Μέσ. ἀό

494.

α) Ἐ

σώρευσιν

ὑπαρκτι

Ἐν

Πλ

Δυ

β.)

ὀριστικῆ,

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

ΣΗΜ. 'ο

493—498 Σχημα

παριληγούσης.—Ὁ παρθε-
 τίζεται ἐν τῇ ὑποκτικῇ
 πεπεράνθω ἡμῖν ἢ ξυλλο
 καὶ τῶν βαρυτόνων διὰ

τετιμημέν	}	ος-η-ον	ω
δεδηλωμέν		οι-αι-α	ῶ
πεποιημέν		ω-α-ω	ῶ

Ἄλλὰ καὶ μονολεκτικῶ
 ται νὰ μεταβληθῇ εἰς τὰ
 τοῦ τῆς εὐκτικῆς ἐγκλιτι
 βαιοὶ εἰς τὰ κτάομαι, μιμ

κεκτ ῶμαι
 ὠμεθι,
 ὠμεθον
 κεκτ ἡμην,
 ἡμεθα,
 ἡμεθον.

καὶ κεκτ ῶμην,
 σοίμην.

Ἐξ ὧν ὁ πρῶτος τύπος τῆ
 βαιότερος καὶ εἰς τὰ μέμ
 γ'. πρόσωπα οὐδ' εὐρηνητα

495. Συναιροῦνται

νῆεν τῆς ρίζης ἀκολουθ
 χωνευμένον μετὰ τῆς π

496. Συναιροῦνται

χαρακτῆρα α, ε, ο' τῶν
 σοι μέλλοντες δεύτεροι

497. Τῶν καθαρολή

γον· διότι αὐτοὶ μόνοι
 οἱ δὲ λοιποὶ σύμφωνον.

498. Οἱ χαρακτῆρες

σιν ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ
 (τὰ ὁποῖα, προσλαβόντ
 τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς
 τακτικῇ μετὰ τῶν ω, η
 κτικῇ μετὰ τῶν ε, ο, ο
 τῇ μετοχῇ μετὰ τῶν ω

450

μετὰ τῶν

ο, ε, ου

499

μόνον ὑ

500

φωνήεντ

τὰ ἐξῆς

ρες α, ε

ῥημάτω

περιστ

σεως πρ

501

τῶν

τῶν

τῶν

502

μετὰ τῆς

τιμ. ἀομο

503

εἰς ου, ὅτ

τότε ἀπ

φιλ. ἔητα

504

τῶν μακρ

λεται ἢ

σ. ὅητε—χ

ΣΗΜ. 4

Ἄττικὰς τ

ητον, η

ἔχουσαι πρ

οὔτοι σχημ

τοῦσιν εἰς

κὰ εὔχρηστ

χρηστον τ

τὸν Ἄττικὸν

δοκοίησ

ΣΗΜ. 6

βαρύτενα, ὅ

(σίησαν)· οἱ

Ἠλάτων).

Σημ. γ'. Τὸ αε συνα
γράφωμαι. Ἔτι δὲ παρ
ψάω· οἶον, ζάειν -
εσθαι - χρῆσθαι. Τὸ

ΣΗΜ. δ'. Τὰ μονοσύλλα
κτῆρα μόνον ὅταν ἀκολο
ἔπλεες - ἔπλεις, ἔπλεε(ν)
(ἔχω χρεῖαν, παρακαλῶ),
δεσμεύω, συναιρεῖ τὸ ε
δοῦντος, παρατ. ἔδουν·
στεροὶ ἔλεγον ἀσυναιρέτ
ται καὶ παρὰ Πλάτωνι κ

ΣΗΜ. ε'. Τούτων τῶν
διγάμματος εἰς εὔσω· π
(κάω)-καύσω, καὶ κλαίω

ΣΗΜ. ς'. Ἐκ δὲ τῶν
ρούμενα, ἔχουσιν ω καὶ
καὶ ῥιγοίην, ἰδρῶντες

ΕΗΜ. ζ'. Κατὰ τὰ πε
δεύτεροι μέλλοντες, ἔτι
Ἄττικοὶ μέλλοντες τῶν
(450), οω (ὄμνυμι-ὄμοῦ)

δευτέραν τῶν περισπωμέ
§.

505. Παρὰ τὰ β
μι, τὰ ὅποια συνάπτ
μεσολαβοῦντος ἐγκλι

506. Τῶν τοιούτων
ταλήγουσα εἰς α, ε, ο
ἐπισυνάπτεται ἢ συλ
πτεται ἢ συλλαβῆ αὔ
κτηριστικὸν ο ἐκτείνε
χρό ω-χρώννυμι. Διὸ
τέσσαρας χαρακτῆρας

507. Τὰ εἰς μι ἔχ
καὶ παθητ· καὶ μέση
δὲ ἄλλους χρόνους ο
βαρύτενα καὶ τὰ συνα

508. Πολλὰ τῶν
μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ ο
ἦ στ ἦ πτ, προτάσσει

δίδωμαι, Τὸ
καὶ τῆς
σμοῦ εὐ
πίμ. πρ

509.

καταλή
κας δὲ κ
ἐκτός ὄλ
φωνήεντ
νήεντος

510.

I

Ἐν. μι
Πλ. με
Δυϊκ. με

511.

στάω-ἴσ
σκεδάω-
τσί, τιθέν
δὲ κατὰ
σιν, ἰεῖσι
τραγικοὶ
καὶ οἱ με
τὰ γινόμε
θέασι, δε

512.

εἶνε αὐτα

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

Ἐνικ. ν, ς,
 Πληθ. μεν, τε,
 Δυϊκ. μεν, τε,

ΣΗΜ. α'. Ὁ β'. ἀόρ. ἔ
 ται τὸν ἀναδιπλασιασμ
 ῥήματος εὐχρηστοὶ ἀμφ
 αὐτῆ· οἷον, πρῶτ. ἐτίθη
 Τὸ δὲ ἔφην εἶνε μόνον
 ἐδείκνυν καὶ ἐξεύγνυν κα
 στον εἰμῆ τὸν παρατατικ

ΣΗΜ. β'. Τὸν σχηματ
 ἀόρ. τῶν ἄλλων δύο θεμ
 προσωπικῆς καταλήξεω
 ἀπαρεμφάτω· ὁ δὲ παθη
 414, σημ. β')

§. πγ'. Σ

513. Αἱ ἄλλαι ἐ
 στῶτα καὶ β'. ἀόριστ
 ἀναδιπλασιασμὸν (51

514. Ἡ ὑποτακτ
 συναιροῦσα τὸ μὲν χα
 η, τὸ δὲ ο μετὰ τοῦ
 ἴστ ἀω-ῶ, ἴστ ἀης-ῆς
 ῶ, δ ὀης-ῶς.

Παράδειγμα.

Ἐν. διδ ῶ, διδ
 Πλ. διδ ῶμεν, διδ
 Δυϊκ. διδ ῶμεν, διδ

ΣΗΜ. Τὰ εἰς υμι δανεῖ
 βαρυτόνων εἰς υω· οἷον,

515. Ἡ εὐκτικῆ
 καὶ πρὸ αὐτῶν η· οἷον
 ητον, ητην (504, σημ
 καὶ μεταξύ παρενθέτε
 τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντ
 φαίην, τιθε-ι-ην=τιθε

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

Ἐνικ.

Πληθ.

Δυϊκ.

ΣΗΜ. 4.

η συγκόπτε

καὶ τὸ πλ

τιθεῖμεν, τ

στος παθ.

λειφθ εἶμεν

ΣΗΜ, 6'

λέγοντες δι

516.

τὸ χαρακτ

προσώπου

καταλήγο

Ἔνεστ.

Ἰάορ. 6'

τὰ ὅποια

Σημ. Τήν

λοι ἀόριστοι.

ἔδην-βῆθι· γ

π·ρακείμενο

στᾶ, ἀλλ' ἐν

Π

Ἐν. ἴς

Πλ. ἴς

Δυϊκ. ἴς

517.

ρακτηριστι

ἐκτείνει τὸ

θέναι, διδό

515—522

ΣΗΜ. Τρεῖς β'. ἀόρι-
 ἔβίων-βιῶναι, ἐάλων-ἀ-
 φωνῆεν τῆς ῥίζης εἰς τ
 σημ. ἀ.).

518. Ἡ μετοχή
 πιάσχει τὰς ἐν τῷ 2

ὄνομ. (ἵστα
 ἵστάς,
 Γενικ. ἵστάν

ΣΗΜ. Οἱ χρόνοι, ὅσο
 κῆ καὶ μέση φωνῆ ἐκτε
 τικῆ ὅμως φυλάττουσι β
 ἔδωκα, παρακ. δέδωκα,
 δέδομαι πλὴν τοῦ τέθει

§. πδ'. Σχηματ

519. Λί προσωπ
 εἰς μι εἶνε αὐταὶ ἐκε
 πτονται, δίχως νὰ
 σαι-ται, στάω, ἵστα

520. Ἡ ὑποτακτ
 τῆς ἐγκλιτικὰ φωνῆε
 νων μετὰ τοῦ βραχέο
 τιθ ᾠμαι-ῆ-ῆται· διδ

521. Ἡ εὐκτικῆ ἐ
 ηρημένον μετὰ τοῦ χα
 ἐπ' αὐτοῦ καὶ τονίζετ

ΣΗΜ. Τὰ εἰς υμι δαν
 καὶ ὑποτακτικούς σχημ

522. Ἡ προστακ
 ρακτηριστικὸν βραχὺ
 τιθ ἔμενος· ἴστ ασο -

ΣΗΜ. Τῆς τοῦ ἐνικοῦ
 (παρὰ Πολυβίῳ εὔρηται
 τὸν μέσ. ἀόρ. β'. καὶ τότε
 ω. Προστ. ἴστα σο καὶ ἴσ
 τιθ εἰμην-τιθ εἶο, ἐτίθεσ
 τοῦ ἴστω. Τοῦ δὲ δύναμ
 ἐδύνω ἢ ἡδύνω, ἐπίστω
 ἡπίστασο), πρίω καὶ ἐπρ
 ἐπειδὴ τὰ ἐδίδου καὶ δίδ
 ἐδίδοσο καὶ δίδοσο.

523.

τούς ἀρ

524.

ὀριστικῆς

τοῦ ἐνεστ

οῖον, ἴστ

ἴστων-α

ΣΗΜ. Ο

δουν-ους-ο

τῶν εἰς υω

ὁ θουκ. ἀ

τρίτον πλη

Εἰς δὲ τὸν

μόνοι οἱ ἐκ

525.

γ'. συζυγ

μαι, δίδα

το, πρόδο

προοῖντο,

Ἐξαίρεσιν

ἐπειδὴ το

ἐπίστωμα

αἰο-αἰτο

426.

(514, σλη

γνώω· δύ

βιβρώσκω-

ἔχτασιν τ

ἀπαρεμφά

μεν, ἔγνω

527.

ἔδυν (ἐβού

528.

καὶ ὄχι σ

οῖον, ἔθηκα

Ἀττικοῖς

522—532

ΣΗΜ. Ὁ πληθ. τῶν εὐρήνται παρά τῷ Εὐριπ τὰ πληθ. τῶν ἀορ. β'. εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστα.

529. Ὁ ἔστηκα αὐξήσιν ε, καὶ ἔχει σ ἴστημι εὐρίσκεται ἐν

530. Τὰ δυϊκ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ καθ ἔστα, ἐστ ἀειν, καὶ τῶν ἐνεστῶτος καὶ π

Παρακ. πληθ. ἔ

δυϊκ. ἔ

ἵποτ. ἐνικ. ἔ

Εὐκτ. ἐνικ. ἔ

Προστ. ἐνικ. ἔ

Ἀπαρέμ. ἐνικ. ἔ

Μετοχ. ἄρσ. ἔ

θηλ. ἔ

οὐδ. ἔ

Ἵπερσ. πληθ. ἔ

δυϊκ. ἔ

ΣΗΜ. α. Τὴν τοιαύτην στολήν εἰς α παρακείμ εἶνε μάλιστα ὁ τέθνηκα ὁ γ'. πληθ. ἐτέθνασαν. Εὐ θνάσαι. Μετοχὴ τεθνεώς-ε εὐρίσκεται παρά τῷ Θουκυ τὸ ἔσθηκός.

ΣΗΜ. β'. Ἐκ τοῦ παρ θνήξω (καὶ ἐστήξομαι καὶ

531. Ὁ ἐνεργ. καὶ ρακτηριστικὸν ε εἰς εἰ

ξ. πρ

532. Α'. Τὸ εἶμ

τατον, πολυχρηστότατ

ἔμεινεν ἐλλιπέστατον,

σχηματισμὸν πολλῶν γ

διότι ἀν
καθὼς τ

ΣΗΜ. ἀ

ὁποίου συγ

οί τῆς πρ

ἡμην (μόν

σωπον, ἦσ

ΣΗΜ. β

μόνη ἀνωμ

ΣΗΜ. γ

ἀπὸ τοῦ ἔχ

303, γ'. 2

όντων.

ΣΗΜ. δ'

εἶτε (ὄδ. σ

ΣΗΜ. ε.

κατὰ πρόσ

συγκοπήν)

δεύτερο, π

ΣΗΜ. ς'

Παρακ. γ ε

καὶ ἔσται Γ

ΣΗΜ. ζ'

κειμένου· ο

τονεῖται· ο

ώνυμον τοῦ

ἀλλὰ κα

εἶμι, συνθε

δπου τὸν ἔχ

τὸ γ'. πληθ

τοῦ μέλλον

ναι, παρὸ

533. 1

ένικ. τοῦ ε

καὶ τὰ λο

ΣΗΜ. ἀ.

ῖοιμι καὶ ἰ

πρόσ. ἴθι κα

σπανιώτατα

ἀρχαῖος ἀττ

Τὰ σύνθετα

ΣΗΜ. β.

τίθεται δὲ ἀ

ἔχουσι καὶ

532—537

534. Γ'. Τὸ ἴη

καὶ σπανιώτατα μὲν
ἀφίημι, ἐφίημι, μεθίημι

τέρω τοὺς σχηματισμοὺς

ΣΗΜ. ἀ. Περὶ τοῦ εἶναι
καὶ πληθ. τοῦ ἀορ. ἔχοντες
καὶ ὁ μέσ. ἀορ. β'. καὶ
λουθίας τοῦ λόγου πρέπει
ἐγκλίσεως.

ΣΗΜ. β'. Τοῦ παρατ.

ΣΗΜ. γ'. Ὁ παρατ. τῶν
συνηθέστερα καὶ βεβαιότερα
(623) εὗρηνται ἀφίοιτε
καὶ ἴω.

ΣΗΜ. ε. Ὁ ἀορ. β'. τῶν
τόνον του πρόες· εἰς δὲ τῶν

535. Φημί.

ΣΗΜ. Περὶ τοῦ ἔφημι
δίχως τοῦ ἀρκτοῦ φ.
ἐπαναλαμβάνοντες ζωηροί
σεις α ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὄρα

τῆ συνθέσει ἀναβιβάζει

3) Τὸ ἔφην εἶνε παρατ. κ

536. Οἶδα (112)

οἶδασιν, ἀπαντῶνται

λόγον. Οἱ δὲ τοῦ πα

Ἄττικοί, καὶ ἦσμεν,

537. Ἐπειδὴ ἡ εἶ

πων εἶνε λίαν δύσκολοί

εἰς τοὺς μαθητὰς τύποι

σιν, εἰς ἀπαντῶνται

γράφομέν τινος ἐκ

σίας δύναται νὰ ἔχη

Παρέν, πάρες, πάρο

Παρεῖς, παρεῖεν 2,

παρεῖται, παρεῖητε 2

Ἔστὲ, ἔστη, ἔσται,

Παρίεσαν, παρείσο

ἦσον, ἦσο.

538

προσλαμ

539

καὶ ἡ ἐ

νον ἡ κα

ΣΗΜ.

τὴν σημα

τολικῶν,

μέω (κάμν

μιον)· πλο

(χρυσώνω)

πλασμῶν

πρὸς ἀλλή

τω καὶ φυ

540.

γονται δ

ά.) Πο

νοὺς τινὰ

έ. με λλ

ΣΗΜ. ΕΙ

καὶ ἄλλας

β.) Το

χρόνους ἐ

δόξω ἐκ

ΣΗΜ. Τι

καὶ ῥιπτ

γ.) Ἡ

στῶτα κα

ρίζη. Ἡ

β. ἔβ κα

δ.) Πο

τὸ μακρὸν

ρεμβάλλου

νῆεν μακρ

θάνω, λα

ΣΗΜ. ά.

ΣΗΜ. β'.

τέθειος τύπο

λείπω καὶ λ

ΣΗΜ. γ'. Συγγενῆ εἰς νηεντόληκτοι ρίζαι προστέμνω, φθάνω (φθά- (ὀσφρέ-), ἐλαύνω (ἐλα-

έ.) Καθαρόληκτά παρατατικὸν κατάληξη, καὶ τὸ εἴη οἰς ἄλο-ἄλίσκω.

ΣΗΜ. Τὰ εὐρίσκω κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν 2.

ς'.) Πολλὰ τῶν εἰς (508) δρά-, διδρά-

ΣΗΜ. α'. Ἐκ τῶν εἰς ἀλη ἔννοιαν. Ὀλίγα δ' ἄλλὰ (μέθυσθ) ἐκ τοῦ οὐθετέ οἶον, ἢ βάσκω γηρά-

ΣΗΜ. β'. Ὁ ἀναδιπλασμός, βάζω, τιτράω ἐν ἄλλοις.

ζ'.) Ῥήματά τινα ἀτόθετον χαρακτῆρα, σύμφωνον, γνυμι δέ,

ΣΗΜ. Ἀντὶ δὲ τοῦ ὄλν-

ή.) Χρόνοι τινὲς θεσπίζονται πρὸς τὰς ὁποίας δὲν θεωροῦνται ὡς χρόνοι ὅπ- καὶ ἰδ- ὄψομαι.

ΣΗΜ. Τινὰ τῶν ἐνταῦθα τὴν ἐν α'.

θ'.) Ὀλίγα τινὰ πᾶσι θέσιν τοῦ πρὸς ἐπόμενον βραχὺ φωνῆεν.

ΣΗΜ. α'. Ἡ μετάθεσις ῥημάτων βάλλω, καλέω τῶν βαλ-, κιλ-, κάμ-, τέκλα, κμα, τμα, θνα· οἶον

ΣΗΜ. β'. Τὴν συγκοπήν πίπτει τὸ ε· οἶον, ἢ γρ ὀπτήσομαι ἐκ τοῦ πέτα-

ΣΗΜ. γ'. Συγκοπήν πάγω, πίπτω ἐκ τοῦ πετ-, παρακείμενοι, οἶον πέπτω-

ΣΗΜ. δ'. Τὸ ῥῆμα οἶον τοῦ Ἐνεσ. καὶ Πρτ. οἶμαι

ἀντὶ τοῦ

ΣΗΜ.

φοις εἰς

κτα· οὕ

νε ἢ χρῆ

ρήσομαι

"Ερμανον

ρος ταχέ

στρεβλώ

ἀνασχινδ

τοῦ στιγ

κὴν σημε

μαι, ἀνασ

μὲ παθη

τικτὴν ση

οὶ τῶν κρ

6'.)

μέσον μ

ΣΗΜ.

καὶ ὅπου

ΣΗΜ.

μάτων εὔ

"Ἄλλων τ

ὀρίσωμεν

ΣΗΜ.

μέσοι μέλ

διοῦμαι, ὁ

μώξομαι,

ΣΗΜ.

ράσκω, βλ

λέω, ῥοφέ

ΣΗΜ.

ἀλλ' ἀλόγ

μὲ ἐνεργη

ΣΗΜ.

λοντα μὲ

(δαρθάνω),

λαμβάνω,

ρέω, τρέχο

τὰ βιόω κ

542.

λοντι τόν

-λέξ. Ἔνεσ

εὔδω

ἔψω

παθητ.

μέλει

μέλλω

μένω

νέμω

παθητ.

ᾔζω

ὀφείλω

τύπτω

παθητ.

χαίρω

ἄχθομαι

βούλομαι

(ἔρομαι)

μάχομαι

μέλομαι

οἶομαι

οἶχομαι

β.) Ἔ

Ἔνεσ

γαμέω

μέσον

δοκέω

ῥιπτέω κ

παθητ.

ᾔθέω

παθητ.

(μέσον)

γ.)

εἰς τὴν κ

αὐνώ, α

Ἔνεστ

ἁμαρτάν

παθητ.

ἔνεστώς.	ωκ	Μέ
αὔξ(άν)ω	αυξω	αυ
παθητ.	αυξήθη	αυ
βλαστάνω	βλαστω	βλ
δαρθάνω	(ακροθνήσκω)	δα
όλισθαίνω	ολισθίζω	όλι
αίσθάνομαι	αισθάνομαι	αίσ
ἀπεχθάνομαι	απεχθάνομαι	ἀπ
τίνω (ι)	τινω	τίσ
παθητ.	τινήθη	
μέσον	τινήσκω	
φθάνω	φθάνω	φθ
δάκνω	δάκνω	δή
παθητ.	δάκνηται	δη
κάμνω	κάμνω	καμ
τέμνω	τέμνω	τεμ
παθητ.	τεμήθη	(τετ
βαίνω	βαίνω	βήσ
ἐλαύνω	ἐλαύνω	ἐλα
παθητ.	ἐλαύθη	
μέσον	ἐλαύσκω	
όσφραίνομαι	όσφραίνομαι	όσφ
ϊκνέομαι	ϊκνέομαι	ϊξο

δ.) ῥήματα, τῶ

παρατείνεται διὰ τῶν	παρατείνεται	τῶν
ἔνεστώς.		Μέ
λανθάνω	λανθάνω	λήσ
μέσον	λανθάνω	λήσ
μανθάνω	μανθάνω	μαθ
λαμβάνω	λαμβάνω	λήψ
παθητ.	λήφθη	ληφ
μέσον	λήφσκω	
θιγγάνω	θιγγάνω	θίξο
λαγχάνω	λαγχάνω	λήξο
παθητ.	λαχθήσκει	
τυγχάνω	τυγχάνω	τεύξ
πυνθάνομαι	πυνθάνομαι	πεύσ

έ.) Ῥή

Ἔνεστ

γηρά(σκ)

ήθά(σκ)ω

ἀρέσκω

εὕρισκω

παθητ.

ἀναλίσκω

παθητ.

ἀμβλίσκω

θνήσκω

ιλάσκομα

παθητ.

ἀλίσκομα

ς.) Ῥή

Ἔνεστ

βιβρώσκω

παθητ.

γιγνώσκω

τιτρώσκω

παθητ.

μιμνήσκω

παθητ.

διδράσκω

πιπράσκω

παθητ.

ζ.) Ῥή

Ἔνεστ

ἄγνυμι

παθητ.

δείκνυμι

παθητ.

ζεύγνυμι

Ἔνεστώς. Μέ

παθητ. (παθητ.)

μέσον ζεύ

μίγνυμι μίζ

παθητ. μίγ

οἶγνυμι, οἶγω (οἶγ) οἶζ

παθητ.

ὀμόργνυμι

παθητ.

μέσον ὀμό

πήγνυμι

ρήγνυμι ρήξ

παθητ. ραγ

μέσον

ὄμνυμι ὄμο

παθητ.

ὄλλυμι ὄλο

μέσον ὄλο

ή.) Ῥήματα φωνηεν

Ἔνεστώς. Π

ἀμφιέννυμι ἀμφ

μέσον ἀμφ

κορέννυμι κορ

παθητ.

σβέννυμι σβέ

παθητ. σβε

ἀμετάβατον σβή

στορέννυμι στο

(πρβ. καὶ σρώννυμι)

κεράννυμι κερ

παθητ.

μέσον κρεμ

κρεμάννυμι κρεμ

παθητ.

κρέμαμαι κρεμ

ἔνεσ
 πετάννυ
 παθητ
 σχεδάνν
 παθητ
 ζώννυμ
 παθητ
 μέσον
 ῥώννυμ
 παθητ
 στρώννυ
 παθητ
 μέσον
 χρώννυμ
 παθητ
 μέσον

ἔνεστ
 αἰρέω-έλ
 παθητ
 εἰπεῖν-έρ
 παθητ

ἔρχομαι-
 ἐσθίω-έδ
 παθητ
 ἔχω-σχ-
 παθητ
 μέσον
 δράω-όπ
 παθητ
 μέσον
 πάσχω-τ
 πίνω-πε-
 παθητ
 πίπτω(ι)
 τρέχω-δ

Ἔνεστώς.	Μέσ
παθητ.	οἷσ
φέρω—ένεκ, οἰ-	οἷσ
παθητ.	ένεγ
μέσον	οἷσ

544. Κατάλογος

ΣΗΜ. α'. Εἰς τὸν σύλλογον τῶν Ἄττικῶν γλώσση εὐχρηστικαί σχηματίζονται ὀμαλῶν. Τὰ ἄνευ καταλήξεως δηλοῦσι μόνον τὴν ἐκ τοῦ μαίνει ὅτι οἱ παθητικοὶ χλιμβάνουσι σ, ὡς καὶ τὰ ὁσάκις εἶνε εὐχρηστα.

Ὅπως εὐκολύνωμεν δὲ μειοῦμεν ἐκάστοτε ταῦτα τοῦ Κρυγέρου, ἐκ τῆς γραμμῆς ἐνταῦθα οἷ τε ἄνωτέρω

α.) ΜΑ=Μέσον αὐτῶν

β.) ΠΜ=Παθητικὸν ἐταξάμην=ἔταξα

γ.) ΜΩ'=Μέσον ὡς

δ.) ΜΕ'=Μέσον ἐπιπάθειαν εἰς κατόρθωσιν τῆς

ε.) ΜΔ=Μέσον διὰ τι οἷον, διδασκαλία

ς.) ΑΜ='Αποθετικὸν μέσους. (542).

ζ.) ΠΑ=Παθητικὸν τα μέσον. (Αὐτόθι).

ΣΗΜ. β'. Τὰ ἐν ζ', ἔχει παθ. πάντοτε σημασι

ΣΗΜ. γ'. Τῶν ῥημάτων τῶν χεῖοις, τὰ δὲ κατὰ σημασι

τοὺς ἐν τῇ Γραμματικῇ κ

λῶς δ', ὅσον ἐντὴν, προσεγγ

παί, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς

δασκαλίαν.

Ἄγάλλω (στολίζω)

τοῖς κωμικοῖς καὶ Μέλ

βίλαζονεύομαι.

Ἄγαυ
σομαι (Ὁ
περὶ Στ

Ἄγγέ
ται παρ
(ΜΕ. ἐπ

Ἄγείρω
Ἄγνοέω
249)· τὰ

Ἄγνυμι
γ', 42) κ
κιαν. Παυ

Ἄγω·
παρὰ το
προτιμω

σομαι κα
ἐμαυτῶ,
καὶ ἀνήχ

Ἄγωνίζ
ἠγωνίσθα

Ἄδω· (Ἄ
δμ· λ. ἦσ

Ἄθροίζω
Αἰδέομαι
Πρκ. ἤδεσ

τῶν Ἀττικ
Ὶημ. σίδε

Αἰκίζομαι
αυτόθι ση

Αἰνέω· τ
ἠνημαί – σ
θετα, ἐξ ὧ
Τρ>γ.) ἐπο

Αἰνίσσομαι
Αἰρέω·
(418, σ

(Ὁ Μέσ.
(Πλατ. Π

Αἶρω·
τὸ πλεῖσ
μαι, ἰράμ

Αἰσθάνομαι (ἐνίοτε

Ἄτσω Ζ. ἄσσω.

Ἀσχύνω ὁμλ. Πρκ. ἤσ

(Ἰλ. σ, 180). — ΜΑ. Μέλ.

Αἰτιάομαι ΑΜ· ἠτιάθη

σημ. γ'. — Ῥημ. αἰτιατέ

Ἀκέομαι, ἀκέσομαι

Β, κζ', 3). — Ῥηματ.

Ἀκούω μέλ. ἀκού

σω), ἤκουσα, Παρακ.

Σημ. γ'. (Παρακ. ἤκο

ἀκουστός, τέος.

Ἀκροάομαι ΜΑ. Μέλ.

Λουκιαν.) — Ῥημ. ἀκροτ

Ἀλαλάζω Μέλλ. ἄ

(Παρκ. ἀμφιβάλλεται)

Ἀλάομαι (περιπλανῶμαι

(Ἄλαπάζω Μέλ. ἄλαπ

Ἀλείφω Παρκ. ἀλήλιφ

ἤλειφθην καὶ σπεν. ὁ β'.

Ῥημ. ἀλειπτός, τέος. — Π

Ἀλέξω (ἀποκρούω)

γ'. 2), Μέλ. ἀλεξήσω

ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἐκδικουμα

— Ὁ δὲ Σοφ. Οἰδ. Τύρ

ἀλέξομαι καὶ ὡς μέλλ

Ἀλέω (ἀλήθω), Μέλ

λεκα, ἀλήλεσμαι καὶ ὁ

— Ῥημ. ἀλετός, τέος.

Ἄλίζω (συνάγω) ΜΑ.

καὶ Λουκιαν.

Ἄλίσκομαι (παθ. τοῦ ὁ

ἄλώσομαι, ἐάλωκα, ἤλωκα

ἐάλων καὶ ἐάλωκα, ὡς κ

ἀορ. β'. ἰδὲ 524 Ἄπαρ. ἀ

Ἄλλάσσω ὁμαλ. Παρκ.

ρος τοῦ β'. ἠλλάγην, 443,

συν- διαλλάττεσθαι) εὐχρ

σεσθαι. — ΜΩ (ἀντ) ἀλλάξω

Ἄλλομαι. Μέλ. ἀλοῦμαι

εὐρηται β'. πρόσ. ἐξήλου

ἄλοίμην καὶ ἀλέσθαι παρῶ

Ἄλοάω.

Ἄλό-

Ἄμαρ

ἄμαρτη

Ἄμβλ

Ἄμείθω

βασθαι (π

έ, 15 ἀπ

Ἄμιλλ

(Δουκιαν.

Ἄμπέχο

Ἄμύνο

Ἄμοισθ

Ἄναίγορ

η, 185, α

Ἄναλι

Ἑλλ. ΣΤ

ἀναύζητο

ἀναλοῦτο

δ' ὁ Ἄπ

Ἄνέχορ

Ἄνιάω

ἤνιάθην.

Ἄνοίγω

Ἄνορθό

Ἄντάω.

μέλ. ἀπαν

Ἄντιόω

μαι (ἐναντ

Ἄνύω,

ἀνύσω, ἤνι

Ἄπαντό

Ἄπεχθ

Ἄπολ

σημ. β'. (

Ἄπολλων

Ἄπολογο

δ' Ἄντιφῶν

ἔπολελογῆ

Ἄπτω·

Δίων Χρυσ

Ἄπορέω

ἤπόρτημαι

τικῶς).

Ἄραομαι (καταρῶμαι)

Ἄρασσω (κτυπῶ) ὄμα

Ἄρδω (ποτίζω) Ἐν. κ

Ἄρέσκω. Πίν. έ. (Γ
 ἐκέτιδες 642, ἀόρ. γ

Ἄρκέω· χαρακτ. β
 ἤρκεσται, ἤρκεσθην, ἀ

Ἄρμόττω· σχηματ

μόζω, τὸ ὁποῖον ὄμω

μοστὸς, τέος. — ΜΩ κα

Ἄρνέομαι· μέλ. ἀρνήσο

ποιηταῖς καὶ μεταγεν. ὀ

Ἄρνυμαι (κτῶμαι) κατ

ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ αἵρ

Ἄρόω, ἀρόσω, ἤροσα,

Ἐρόδ.

Ἄρπάζω 415, σημ. δ'.

ξω καὶ ἤρπάγην δὲν εἶνε

Ἄρύω, καὶ Ἄττ. ἀρύτω,

θῆναι καὶ ἀρυσθῆναι. — Ῥ

Ἄρχω· παρκ. ἤρχα· Μέλ.

ά.). Μέσ. κάμνω ἄρχην,

πρόσωπον. — Ῥημ. ἀρχτ

Ἄσπάζομαι ΜΕ'. ἀσπα

Ἄσσω (ἢ ἄσσω; ἐκ τοῦ

Ἄλλοι τύποι δὲν ἀπαντῶν

Ἀυαίνω (ξηραίνω) ὄμαλ

Ἀυλίζομαι· ἀόρ. ἤυλισσ

Ἀυξω, αυξάνω. Πίν

Ἄχθομαι· μέλ. ἀχθε

Βαδίζω· μέλ. βαδιοῦμα

Βαίνω· Μέλ. βήσομ

424· Προς. βῆθι, κατὰ

Εὐχρηστος ἐκ τῶν συγ

—Τὰ βήσω, ἔβησα (ὀ

διαλεκτικά. Τὰ δὲ σύν

βαμαι, βαθῆναι· (ἀδόκι

τέος, καὶ τὸ ἀδόκιμον

Βάλλω· Μέλ. βαλῶ

Ἄόρ. ἔβαλον· Παρκ. βέ

σημ. 6

βλητὸς

Βάπτω

6' (Ἄόρ)

Βαρύνω

203, 6'.

Βαστάω

ἐβαστάω

Βιάζομαι

μην· πα

ῥημ. βι

Βιδάζω

(450)· βε

Βιβρώσκω

σα. Ὅχι

τῶν δέ

Βιόω

γενέστερ

Ἄόρ. ἀ.

βιῶην, α

βεβίωκα

μένος, τ

ῥημ. βι

(Βιῶσ

Ἄόρ. ἀν

Βλάπτω

γραφ.), π

Βλασφασ

βλαστῆσ

Βλέπω·

βλεφα (Σ

Βλίττω

561, έ. γ

Βοάω·

σα· τὰ ἄλ

Βόσλω

βοσκητέσ

Βούλομαι

βεβούλημα

Βραδύνομαι

(Βράζω,

Βρέμω· μόνον κιντ Ἐν

Βρέχω ὄμαλ. (παρκ. ἐ

Βρο—Ζήτ. βιβρώσκω.

Βρυχάομαι· Ἄορ. ἐβρυ

Βρύω (ῥ). Μόνον κατ'

Βυνέω (παραγεμίζω) ἐ

σθην (Λουκιαν.)—ΜΩ.—

Γαμέω (νυμφεύομαι, τὸ

ἐγάμησα, ἐγαμήθην). — Ἐ

Γείνασθαι=γεννηῖσθαι

Ἄττικοῖς πεζογράφοις

Ἡρόδ. καὶ, ἢ γειναμέν

Γελάω (ᾄ 417, ᾄ, 1). Π

Ἄορ. ἐγέλασα Παρκ. (ἐν

γελασθήσομαι.—Ῥημ. γε

Γέμω (εἶμαι γεμάτος).

Γέν- Ζήτ. γίγνομαι.

Γεύω (δίξω εἰς ἄλλον ν

γέγευμσ' (ᾄορ.;)—Ῥημ. γ

Γηθέω ποιητικόν· ὁ δὲ

πεζογράφοις.

Γηράω καὶ γηράσκω

δὲ τῇ ἀπαρεμφ. προτι

(εἶμαι γέρων).

—Γίγνομαι (καὶ γίνομαι

πλασιασμοῦ (540, θ', σ

ἐγενήθην). Παρκ. γέγονα

σημ. ζ'. Μεταχειρίζοντ

Πλάτων σχεδὸν πάντο

Γιγνώσκω (καὶ γινώ

σομαι (541, β', σημ.

Προστ. γνῶθι, γνῶτω

γνώην). Ἄπαρ. γνῶναι

καὶ γνωτός).

Γλίχομαι· μόνον κα

Γλυκαίνω· Παρκ. πα

Γλύφω (σκαλίζω εἰς

Ῥηματ. γλυπτός.

Γνάμπτω ὄμαλ. Ἐχε

Γνο- Ζήτ. γιγνώσκω.

Γράφω
φην. Με

ΜΩ. (Υρ

Γυμνά

Δαίρ

Δάκν

Δαπαν

Δαρθ

(Δατέο

Δεῖ.

Δει-

δια με

δίασιν

δεδιένα

σαν καὶ

Δέρω

ἐδάρην.

Δεύω (

Δέχομαι

παρτ. ἐν

Δέω

δήσω, Ἄ

ομαλ. Ἄ

ῥημ. δε

Δέω (

ἐδέησα,

(ἔχω ἀνο

σημ. δ'.

Δήκ-

Διαιτ

σημ. β'.

διητήθη

Διδάσκω

δαγμαί,

κτός, τέο

Διακονέ

διακόνηκα

Δίδημι

Δίδωμι

Διδράσκω (φεύγω)
 ἔδρᾱν, ἔδρᾱς, ἔδρᾱ, ἔ-
 δρᾱθι, Ὑποτ. δρῶ, δρῶ
 δράντος. Δέν εἶνε Ἄτ

Διψάω. Περὶ τῆς εἰς τὴν
 Διώκω· Μλ. διώξομαι
 διωκτὸς, τέος.

Δοκέω. Πίν. β'. Π
 μος (καταδοκεῖσθαι —

Δράω· Μέλ. δράσω
 δέδρασμαι 449· Ἄδρ

Δρέπω ὁμαλ. (Παρκ. κ

Δύναμαι κατὰ τὸ ἰ
 ποιητικὸν) Ὑποτ. δύν

ἐδύνω (ὄχι ἐδύνασο),
 Ἴων. ἐδυνάσθην (ὁ Ξεν

Δύω· Μέλ. δύσω, ἐ
 σομαι.—Ῥημ. δύτὸς,
 ὕ 424), Ὑποτ. δύω, (

Μετοχ. δὺς, ὕσα. Τὰ
 δέδυκα, ὅστις ὁμως ὡ

ἔδυν, ὧν οἱ ἄλλοι χρ
 Ἄδρ. ἐδυσάμην.—ΜΠ

Δύνω. Μόνον κατ' ἐ
 ἔδῦνα.

Δωρέομαι. ΜΔ. Ὁ δὲ Π
 Ῥημ. δωρητὸς.

Ἐάω· Μέλ. ἐάσω καὶ ἐ

Ἐγγυάω (δίδω ἐνέχυρον
 ἐκεῖνον=γίγνομαι ἐγγυητ

Ἐγείρω ὁμαλ. Ἀττικὸς
 χουσι σημασ. παθ. καὶ μ

ἔημ. β'), Ἄπρφ. Ἄδρ. β'.
 ἔγρω.—Ῥημ. ἐγερτέος.

Ἐγκωμιάζω. Αὔξ. 420,
 Ἐδ- Ζήτ. ἐσθίω.

Ἐθέλω· Πίν. α. θέλω
 Παρκ. τεθέληκα οἱ μεταγε

Ἐθίζω ὁμαλ. Αὔξ. εἰ 4
 (ἔθω) εὔχρηστα μόν

εἶδω. Ζήτ. οἶδα 112, ς

Εἰκάε

σημ. ἀ.

(Εἰκάε)

πρόσ. ε.

εἰς τὴν

— Ἐπίρ

Εἰλέω

περιτυλ

Εἴμ.

Εἴπο

εἶπατε,

ἀπαρμφ

νον οἱ

εἰρήσομ

Εἴργ

Ἄδρ. εἴ

παρὰ Ξ

καὶ μετ

Εἴσα

Μετοχ.

Ἐκκλ

Ἐλα

μεταγεν

λαμαί

ἐλατέος

Ἐλέγ

Περὶ τοῦ

Ἐλεύ

Ἐλίσ

ἐλήλιγμ

Ἄττικο

Ἐλκ

Μέλ. ἔλ

κῦκα, π

ἐλκυσθή

ἔλ-

Ἐμέω

ἐμήμεσμ

Ἐναντιόομαι. Ζήτ. ἀντιόομαι.

Ἐνδοιαίζομαι. Ἄόρ. ἠνδοιαίεσθα.

Ἐνθυμέομαι (542, α, ἠνθυμέεσθα).

Ἐννυμι. Μόνον ἐν ἠννυμι.

{ἀμφιέσω) ἀμφιῶ, Ἄόρ. ἠμφιέσθαι.

Ἐπαινέω. Ζήτ. αἰνέω.

Ἐπείγω (βιάζω. Δέν ἐπείξομαι, Ἄόρ. ἠπείχθαι).

Ἐπιμέλομαι. Ζ. μέλομαι.

Ἐπιπορέω, πρβ. 240.

Ἐπίσταμαι. Περὶ τῆς ἰστίης.

Ἐπίσταμαι. Περὶ τῆς ἰστίης καὶ ἠπιστάσθην (Ξενοφ. ἠπιστάσθην).

(Ἐπω) εὐχρης. τὰ ἐπὶ τῆς εὐχρης.

Ἐψω. Μέλ. ἠψω.

Ἐπομαι. Παρτ. εἶπω.

Ἐπίσπου 493 (Πλάτ.).

Ἐράω (καὶ ποιητ. ἠράω).

Ἄόρ. ἠράσθην, Μέλ. ἠράω.

Ἐργάζομαι. Αὔξ. εἰργάζομαι.

ὄμαλ. Μέλ. ἐργάσομαι.

καὶ πάντοτε ὁ Ἄόρ. εἰργάζομαι.

Ἐρείδω ὄμαλ. Περὶ τῆς ἰστίης.

καὶ ἄλλοι) — ΜΠ.

Ἐρέσσω (κωπηλατῶ).

Παρκ. καὶ ὁ Παθ. Ἄόρ. ἠρέσσω.

Ἐρέσθαι (ἐρωτᾶν) Π.

ἠέρπω. Αὔξ. εἰ 418, 2, ἠέρπω.

Ἄόρ. εἴρπυσα καὶ οἱ μεταγενέστεροι.

Ἐρχομαι. Πίν. θ'. ΜΠ.

Ἰποτκ. ἔλθω, Προστ. εἰλθέτω.

λύθει (426, σημ. γ').

780

ΣΗΜ.

και ὁ Π

διὰ τοῦ

Ἐσθ

426 (

Ἔστι

ἐξιάσομ

Εὐδ

Πλάτ.

(Παρκ.

Εὐλα

Εὐρύ

οἱ μετα

Εὐφρο

εὐφρανθ

Εὐωχ

μαι ἐπι

Εὐχομ

Φαῖδρ.)-

(Ἔχθ

χθήσομ

ΣΗΜ.

Ἔνεσ. ὁ

Ἔχω

Ἄδρ. ἔσ

σύνθ. π

Μετ. σγ

σημ. β'.

ταχειρί

Μέλ. σ

ἐκτός,

ΣΗΜ.

πίσχω),

μαι, ἀμτ

Μέλ. ὑπ

Ἔψω

Ζάω

σομαι

ἀνθ' ὧν

Ἐρτατ. ε

Ζεύγνυμι· Πίν. ζ'.
 χθην.—ΜΩ'.

Ζέω· Μέλ. ζέσω, Ἰόρ.

Ζώννυμι· Πίν. ή.
 μαι.—ΜΩ.

Ἡβάω καὶ ἐναρκτ. ήθ.

Ἡγέομαι.—ΜΕ'. Ὁ Π.

—Ῥημ. ήγητέον.

Ἡδύνω ὁμαλ. (Παρκ.

(Ἡδω εὐχαριστῶ παρ.

ήσθήσομαι, ἐξ οὗ καὶ τὸ

τοῦ Παρκ. ήσμένος.

Ἡκω· ή Ἰποτ., ή

Μέλ. ήζω (οἱ δὲ μετ.

Ἡμαι. Ζ. 108.

Ἡττάωμαι (νικῶμαι)

τήθην, ήττηθήσομαι·

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. ήττάω

θάλλω· ὁμαλ. Παρκ.

θάλπω Δὲν σχηματίζ.

Θάπτω, θάψω, ἔθα

(189), γ' πλ. πρόσ. τετα

Μέλ. τεθάψομαι.—Ῥημ.

θαυμάζω· Μέλ. θαυμά

θεάομαι ΜΕ'. (Ἰόρ. ἐ

θέλω. Ζήτ. ἐθέλω.

Θέρομαι (θερμαίνομαι)

θέω Ἰενες. Παρτ. καὶ

θήγω (ἀκονίζω) ὁμαλ.

θηλύνω Παρκ. (ἐνεργ.

θαι, ἅπαντα παρὰ τοῖς μ

θηράω καὶ θηρεύω 541

θιγγάνω· Πίν. δ'. Μέλ.

θλάω· θλάσω, ἔθλασα

Ῥημ. θλαστός. Περὶ τοῦ

θλίβω (ι) ὁμαλ. Πρκ.

καὶ ἐθλίβην (ι) οἱ μεταγ

Θνήσκω· Πίν. ζ'. Π

νεκρὸς) εὖρηται σχεδ

ἀπέθανον, ὃ δὲ τέθνηκα

τελείων τύπων μόνον

κομμένους, τέθναμεν, τ

τεθναίνω

Ἐκ δὲ

σημ. β'

θράσσο

θραύω

θρέφω

θρύπτω

ἐτρέφω

Ῥημ. ἔνθω

(θρώω)

θυμέω

(θυμόω)

θύω (

θυτέος. —

ἰάομαι

ἰδρόω.

ἰδρύω (

ἰζάνω (

ἰζώ (

436, —

θισάμην.

ΣΗΜ. Ε

συνηθέστερ

ἔχουσιν ὡς

γεν. Ἄορ.

Ἰημι 107

ἰκνέομαι

ΣΗΜ. Ἐ

στον, ἀλλ'

ἰλάσχομαι

ἰστάνω ε

ἰστημι σ

ἰσχυρίζομαι

ἰσχω Ζ

καθαίρω

(Παρκ. κε

θάρθην.

καθέζομαι

καίνω (φ

ἄμφιβολοί ε

θνήσκω.

καίω ὄ

κέκαυμαι, Ἄορ. ἐκαύθ

Μέλ. καυθήσομαι. — Ἄορ.

Καλέω. Μέλ. καλέω

κέκληκα, παθ. κέκληκα

Μλ. κληθήσομαι, Μετ.

Καλύπτω ὁμαλ. (Πρκ.

Μέλ. κεκαλύψομαι. — Ἄορ.

Κάμνω Πίν. γ'. (ὁ

ἀποκμητέον.

Κάμπτω ὁμαλ. Πρκ. (

Βαυχάομαι. Μέλ. καυχ

Κεῖμαι III.

Κεῖρω ὁμαλ. Πρκ, κέκ

Κελεύω ὁμαλ. ἐν τῷ π

διακελεύομαι (ἐνθαρρύνω)

Κεράννυμι Πίν. ἦ.

Ἄνακρέοντι καὶ Λουκία

Ῥημ. κρατός. (κεραννυ

Κερδαίνω. Μέλ. κερδα

Ἰωσι καὶ τοῖς μεταγεν. κ

κέρδαγκα παρὰ τοῖς μετα

Κήδομαι. Μόνον κατ' Ἄορ.

Κίχρημι (δανείζω),

508, Παρκ. κέχρηκα

Κλάζω. Ἄορ. ἐκλάγξα

Μέλ. κεκλάγξομαι (Ἄρις.

Κλαίω Ἀττικῶς κλ

έ. Παρὰ δὲ Δημ. καὶ

παθ. κέκλαυμαι καὶ οἱ

Μετ' ὀλίγ. Μέλ. κεκλα

Κλάω (θραύω), Μέλ. κλ

ἐκλάσθην. Περὶ τοῦ σ, 44

Κλείω ὁμαλ. Παρκ.

κλείσομαι. — Ῥημ. κλει

Κλήω Ἀττικῶς ἀντὶ κλε

— Ῥημ. κληστός. — ΜΩ'.

Κλέπτω. Μέλ. κλέψω κ

ἐκλάπην (ἐκλέφθην Εὐριπ.

Κλίνω. Περὶ τοῦ ἀπ

Παρκ. παθ. κέκλιμαι,

μαι καὶ κατακλινοῦμαι

Κάμ-

Κναίω

Κνάω

κνησμά

Κολάζω

όμαλ. —

Κολούω

και έχομαι

Κομίζω

Κονίω

ένεργ. και

Κόπτω

Μετ' όλ.

Κορέω

μαι (Αρ)

Κρα-

Κράζω

ξομαι, 'Α

Κρεμ-

μαι, Πρ

Ψημ. κρε

κρεμαίω

Κρίνω

ἀποκρίνομαι

Πρκ. παθ.

Κρούω

ἐχρούσθη

Κρύπτω

— Πρκ. παθ.

Κτάω

Εὐκτ. 47

Μετ' όλ.

Κτείνω

ἐκτακά),

ται τὰ τε

θυμι, ὕω

Κυλίνδω

(Κυνέω,

Κύπτω

(Κύω, κ

(Κωκύω

Δαγχά

Λαμβάνω· Πίν. δ.
 τοῦ λαβέ, 474, σημ.

Λανθάνω καὶ σπα
 ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐπ

Λέγω (συνάζω). Τ

β', σημ. β'. Ἀόρ. ἐλέ

Λέγω ὁμαλ. Ἀντὶ

λέγομαι, Μέλ. διαλ

Παρκ. διείλεγμαί.—

Λεπτύνω· Παρκ.

Λεύω (πετροβολῶ)· δ

Λήβ- Ζήτ. λαμβ

Λητίζω (ἐκ τοῦ Ἴων.

Λιμπάνω ἐκ τοῦ λείτ

Λιπαίνω· Ἀόρ. λιπα

Λογίζομαι ΑΜ. Ὁ Γ

καὶ ὁ Μλ. λογισθήσομα

Λούω. Ὁ Ἐνες. κα

νήεντα ε καὶ ο· οἶον,

ἔλουσα, λέλουμαι κα

λυμαίνομαι ὁμλ. Πρ

Μαίνομαι· Μέλ. μ

ἐμάνην, Πρκ. μέμην

Ἑλλ. Γ', δ'. 8 πρβ.

Μανθάνω Πίν. δ'.

Μαραίνω ὁμαλ. Πρκ.

Μαρτυρέω· ὁμαλ.—

Μάσσω (ζυμόνῳ) κ

ἐμάγην καὶ ἐμάχθην.

Μάχομαι· Πίν. α.

Μεθύσκω· 540, ς', σ

Μεθύω (ῦ) ὡς Ἐνες.

(Μείρομαι) Πρκ. ε

Μέλλω· Πίν. α. (

(Μέλομαι ποιητ.),

μελητέος. — (Μέλομ

ἴσως δὲν ἀπαντᾶται).

ἐπιμελήσομαι, καὶ σπ

Μένω· Πίν. α. — ῥημ.

Μιθ-

Μιαίνω

ῥΔόρ. ἐμ

Μίγν

συνηθέστ

ῥΡημ. μ

Μιμν

Παρκ. μ

Θουκ. τ

(Μολειν

Μύω (ῥ

μέμῦκα (ε

Νάσσω

Νέμω·

Νεύω· Μ

Νέω (ἐπ

ἐνήσθην κ

Νέω, νή

Νέω (κ

νευστέον.

Νίζω. Μ

Νυστάζ

Ξέω· Μ

Ξηραί

και ἐξήρ

Ξύρω,

Ξύω (ῥ)

᾽ῶζω·

Οἶγω,

οἶον, διο

ἀνέωζα, ο

τοῦ ἀνέω

Οἶδα 11

Οιμώζω·

Οινόω·

Οἶομα

οἶει 485

Οἶχομα

οὔδέποτε

σημ. Ὑπε

και ὁ Ἐνε

οί — Ζήτ. φέρω.

Ὀλισθαίνω· οἱ μετὰ

Ὀλλυμι (ὀλλύω) Πρξ.

ἐν συνθέσει εὐχρηστο

Ἄττικου ἀναδιπλασ

Ὀμνυμι (ὀμνύω 522.

δ Πλούτ.) Εκ τοῦ παθ.

μοσμένος, Ἄδρ. ὠμό(σ)

Ὀμόργνυμι. Πίν. ζ.

Ὀνίνημι (ὠφελῶ)

ναμαι (ὠφελουμαι),

ητο, Ἄπαρμφ. ὄνασθ

Ὀράω. Πίν. θ'. Πρ

οἱ Ἄττικοὶ ποιηταὶ

διὸ Ὑποτ. ἴδω κλ. Γ

φουσιν ἰδού.—Ῥημ.

Ὀργίζω (θυμόνω ἀλλ

—Ῥημ. ὀργιστέον.

Ὀρέγω (ἀπλόνω)· Μσ.

ηθέστερον ὠρέχθην.

Ὀρμάω (κινῶ εἰς ὀρ

σάμην (Ξενοφ. Ἑλλην.

Ὀρμίζω (ἀράζω)·

σπανιώτερον ὠρμίσθην

Ὀρύσσω, με ἀττ. ο

ὠρύγην).

Ὀσφραίνομαι· Μέλ.

τεροὶ κωμικοί), ὠσφ

Ἰδουκίαν.).

Οὔρέω. Λῦξ. 418, ση

Ὄφείλω· Πίν. α'. Ὄ

χρεώστης) Ἄδρ. ὀφει

Ὄφλισκάνω· Μέλ.

Μετοχ. ἴσως τονιστ

Πρκ. ὠφληκα, παθ. ὠ

Παίζω· Μέλ. παιξοῦμ

Παίω· Μέλ. παίσω κα

Ἄδρ. καὶ Πρκ. ἔλεγον σ

Παλαίω· ὀμαλ., ἀλ

Παραγομέω. Πρτ. κανονικ

καὶ ἀνορ

πολλαχοῦ

ὄν προέρ

Παροιν

Παῤῥη

Πάσσω

Πάσγ

Πατάσ

σω, Πρκ.

Παύσ

Ἄττικὸς

σομαι, (

Πείθω

(θέλω πε

Πλάτωνι

πειστὸς ἐ

Πεινάω

Πειράω

ἐπειράθη

Πείρω

Πέμπω

ἐκ τοῦ π

πέμπω

καὶ Θου

Πένθ- 2

Πένομα

Πέπτω.

Περαίνα

τος. ΜΕ'.

Πέρδω.

Πεσεῖν.

Πέσσω

Πετάννυ

Πέτομα

(καὶ ἐπτα

—Πρκ. τ

καὶ ἴπτα

ἐπετάσθη

Πήγνυ

μαι.—Ργ

Πηδάα

Πίμπλ

δ' ἄλλους χρόνους ἐκ-
σθην, πλησθήσομαι.—
λόγος ἐν τῇ φράσει,
ὁ παρασχηματισμὸς τ

Πίμπρημι, ὡς τὸ
πέπρηκα, πέπρησμαι,
έ, 22 καὶ Πολυβ.)

Πίνω· Πίν. ς'.

ΣΗΜ. Τὸ ι τοῦ μέλλο
ἐπίον, Προς. πῖθι 416,
καὶ πιῶμαι.

Πιπράσκω Πίν. ς'.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ συνήθει
τούτου εἶνε τὸ ἀποδίδοσθ

Πίπτω (ι) διὸ Πρ
Πρκ. πέπτωκα, 425.

Πλάσσω· Μλ. πλάσω

Πλέκω ὁμλ. Ἄόρ. ἐπλέ

Πλέω. Περὶ τῆς συ
436, σημ., Πρκ. πέπ

Πλήσσω. Τοῦ ἀπλ

Πρκ., τὰ δ' ἄλλα ἀνα

πληγα μὲ ἐνεργ. σημα

πληγμαι, Ἄόρ. ἐπλήχ

ἐκ- καὶ καταπλήσσω

ῥημ. πληκτέος.—Ὁ

Πλύνω· Πρκ. (ἐνεργ. ;)
455, σημ. β'.—ῥημ, πλ

Πνέω· Μλ. πνεύσομ
πέπνευκα, παθ. πέπνε

Πνίγω Μλ. πνίξω καὶ
πνιγήσομαι.

Ποθέω· Μλ. ποθήσο
πεπόθημαι, 449, ά.

Πονέω ὁμαλ. Περὶ
πονέσω, ἄλλὰ Πρκ. π

πιάζω)· ἐπονησάμην,
(Πορεῖν ποιητικὸς Ἄόρ.

Πράττω
 εῶν εὔ, ὀ
 μαι.—'Ρ

Προία
 μην· Πρ

Πρίω (ἄ)

Προίξομαι

(Πταίω)

Πταίω ὀ

Πτήσσω

Πτίσσω

Πτο- Ζ

Πτύσσω

Ἰπποκρ.—

Πυνθά

ῤαίνω

ἔρράνθην.

ῤέω· Π

Μλ. ῤεύσσω

'ῤήγνυμι

'ῤιγόω· Π

'ῤίπτω

ε'. 443),

Μλ. ἔρρίψω

'ῤοφέω· Π

'ῤυ- Ζ

'ῤώννυμι

Σαίρω (ἄ)

ἔσηρα, Πρ

Σαλπίζω· Π

Σθέννυμι

Περὶ τοῦ

Σέβω κα

ρῶθην εὐλα

Σείω· Τὸ

Σημαίνω ὀ

κτητ. διατρ.

Σήπω· Μλ

σημαι (Λου

Σιγάω· Μλ

Σίνομαι, Π

Σιωπάω· Μλ. σιωπ
 Σκεδάννυμι Πίν,
 μι.—Ῥημ. κεδαστ
 Σκέλλω· Ἄόρ. θ
 Σκέπτομαι. Σπα
 ηθέστεροι δὲ ἀπὸ τ
 πᾶω καὶ σκοπέομαι
 πτομαι—ΔΜ. Πρκ
 γ'. Ἄόρ. ἐσκέφθην
 σκεπτέος.

Σκήπτω ὁμλ. Πρκ.
 Σκοπέω· πρᾶ τοῖς
 καὶ σκοπήσω κλ. σπα
 θεωρεῖν).

Σχώπτω Μέλ. σχώ
 Ἄόρ. ἐσχώφθην,
 Σμάω. Περί τῆς συν
 Ῥημ. σμηκτὸς ἐκ τοῦ
 Σπάω. Μέλ. σπάσω,
 Σπεῖν Ζήτ. ἔπω.

Σπένδω· Μλ. σπ
 συνθήκην), ἐξ οὗ καὶ
 Σπουδάζω· Μέλ. σπ
 Στάζω Μέλ. στάξω
 Στέγω· Μόνον κατ'
 ἐσέχθην.

Στείβω. Ὡς ἐπιτοπο
 Ἄνάβ. Δ, θ', 13.

Στέλλω· ὁμλ. Πρ

Στερίσκω, Πθ. σ
 ρούμενον ἐκ τοῦ στε
 Πλὴν τούτου καὶ στ

Στηρίζω στηρίξω κτ

Στίζω· Μλ. στίζω

Στορέννυμι, στρώ
 σορῶ καὶ στρώσω· Ἄό
 καὶ παρὰ τοῖς μετέτ

Στρέφω ὁμλ. Πρκ
 ἐστράφην, Μέλ. στρα
 τόν).—Ῥημ. στρεπ

Συρίζω· Μλ. χαρακτ.

Σφάζω.

Σφάλλω.

λην 455.

Σφίγγω.

Σφύζω.

σειζῶ ἀττι.

Σώζω.

σμαι, Ἄ.

Ταράσσω.

θραῖζα εἰ.

Τάσσω.

Τείνω.

Τελέω,

έτελέσθην.

Τέλλω.

λεινὸ ὄμλ.

Τέμνω.

81) ἔταμον.

Τετραίνο.

Τήκω,

έτήχθην.

Τίκτω.

εἶνε ἀττ.

Τίνω,

λέκδικουμ.

ΣΗΜ. Τ.

Τιτράσσω.

έξ οὗ καὶ

μετέπειτα.

Τιτρώω.

Τλῆνα.

Μετοχ. τλῆνός.

ΣΗΜ. Ἐ.

Τμά. Ζ.

Τραχύνω.

Τρέμω.

Τρέπω.

ρι. — ῥη.

Τρέφω.

444, Ἀπρῶφ. τεθράσ
 Ἄττικ. πεζογράφων, ὁ
 θρέψομαι εἶνε ὁ ὀμαλ

Τρέχω· Πίν. θ'. Ἀπρῶφ.
 188, σημ. Ἐν συνθέτ

Τρέω. Μλ. τρέσω 447

Τρίβω (ῖ· διὸ τρίβε, τρ
 καὶ Μλ. τριβήσομαι. —
 σημασ. παρὰ Θουκυδ.

Τρίζω. χαρ. γ. 414, σ

Τρύω, τρύχω, τρυ
 παθ. τέτρυμαι, τετρῦ
 ὀμλ. Μέλ. τρύξω (Ὀμ

Τρώγω· Μλ. τρώ
 τρωκτός.

Τυγχάνω. Πίν. δ'.
 καὶ Ἀόρ. ἐντευχθεῖς π

Τύπτω· Μλ. τυπτα
 (Ἀριστοτ.), τὸ δ' ἔτυ
 παρ' Εὐριπ., ἄλλως
 τετύπτηκα (Πολυδ.),
 πειτα ἐτυπτήθην, ὡς
 στοφάνει. — Ῥημ. τυπ

Τύφω· Μλ. θύψω 1

Τωθάζω, Μέλ. τωθάσο

Ἵπισχνέομαι· Ζήτ.

Ἵφαίνω· Πρκ. ὕφα

Ἵω (ῶ)· Μέλ. ὕσω, Πρκ.

Φάγ- Ζήτ. ἐσθίω.

Φαίνω (δεικνύω· ἐν

ὑποφαίνει, Π. χ. ἡμέρα

φαγκα 455, παθ. πέφ

ἀλλ' ὁ παθ. Ἀόρ. ἀ.

ἐφάνην, μόνον τὴν δει

Μέλ. φανοῦμαι καὶ φα

τὸ πλεῖστον ἐν συνθέ

τούτου εἶνε Ἀόρ. καὶ 1

Φέρω. Πίν. θ'.

ΣΗΜ. Ἐν τῇ κοινῇ δια

Ἀορίστων συνήθης εἶνε ὁ

τύπους πλὴν ἐν τῷ ἀ. ἐν.

κοιμι κτλ., Ἀπρῶφ. ἐνεγχεῖ

ἐνεγκῶν, οὔσα, ὄν. Ἐν

ἐπ' ἑμαυτοῦ
καὶ ἐν τοῖς
μαὶ εἶνε

Φεύγω
πέφευγα

μένος μ

Φημι

Φθάνω

λόγω κα

Ἄπαρμι

Ἄορ. πα

Φθέγγω

Φθείρω

σομαι κ

ΣΗΜ.

παρὰ τοῖς

Φθίνα

μηνός φ

Κύρ. Πα

Φιλοφ

φότεροι τ

Φλέγω

Φοβέω

πεφόβημα

Φορέω

Ῥημ. φορ

Φράγ

δμαλ. Π

Φράζω

Φρέω

σομαι.

Φρίσσο

Φυγγά

Φυλάσσο

μέσ. καὶ

Φύρω

Μλ. φυρ

ρηγ (Λου

Φύω

στυμασία

φύω, Ἄ

ΣΗΜ. Π

ὡς καὶ ὁ

τικῶς), Ε

Χαίνω

Χαίρω

λύβιος κ

τοῦ καὶ παρ' ἡμῖν

χαρμαι (Εὐριπ.) καὶ

Χαλάω, Μλ. άσω (ά)

Χαλεπαίνω ὁμλ. Ἄόρ

Χαρίζομαι Μέσ. ὁ

χαριστέον.

Χάσκω (οἱ μεταγ

να, Προς. κεχθήνετε

Χέζω· Μλ. χεσοῦμαι

Πρκ. παθ. κεχέσθαι, κε

Χέω· Μλ. ἐπίσης

χέαι, Προς. χέον, χε

χῦθήσομαι. — Ῥημ.

Χόω· (ἐπισωρ. χῶμα)

Χράω (χρητμοδοτῶ), χ

Χράομαι (μεταχε

χρήσομαι, Ἄόρ. ἐχρη

Χρῆ· ἀπρόσωπον Ἰ

χρεῶν 347, 4, Παρ

χρη, γ'. πληθ. πρόσ

ῶν, Πρκ. ἀπέχρη, Μ

Χρίω (ἰ 450, σημ

σθην. — Ῥημ. χριστό

Χρώννυμι (καὶ χρ

Χώννυμι· Μεταγενέστ

Χωρέω ὁμλ. Μλ. χωρ

πλείστοις τῶν συνθέτων

χωρήσομαι, συγχωρήσω

καὶ ἀποχωρήσομαι. — Ῥ

Ψάύω ὁμλ. Πρκ. ἔψα

Ψάω· Περὶ τῆς εἰ

μετὰ σ καὶ ἄνευ τοῦ

ζονται τὰ ἐκ τοῦ ψή

Ψέγω ὁμλ. (Πρκ. ;

Ψεύδω ὁμλ. (Πρκ. ἐνε

Ψύχω (ῦ)· Ἄπαρ

σπανιώτερον ἐψύχτην

Ὠθέω Πίν. 6'. Λῦξ

Ὠνέομαι. Λῦξ. 41

ἐνεργ. καὶ παθ. σημα

κῶ ἔλεγον οἱ Ἀττικο

σασθαι

ἡ ἀγάπη
καὶ τὸ φῶς
καὶ τὸ πνεῦμα
καὶ τὸ ὕδωρ
καὶ τὸ γάλα
καὶ τὸ κρέμα
καὶ τὸ σῶμα
καὶ τὸ αἷμα
καὶ τὸ σπέρμα
καὶ τὸ σπέρμα
καὶ τὸ σπέρμα

545.

πρωτό
μάζεται
ἐτυμολ

546.

καὶ τὸ μ
στα, κτ

547.

σιν αἱ πρ
ρίζω, π
πος σώζε
λω ἔχει
τὸ ὁποῖον
διδαχή,
εἶνε ἐν τῷ

548.

καταληκτ
ρήματα,
ἄγ-, ρίζω
ἄγωγ-σ
γιμος. Ἰ
ἄαγε κα
ἄγεται τ
μονεῖα.

549.

πρότερον

543—553 Μέρ. Α

καὶ ταῦτα εἶνε ὀλιγ
 μελῶν τοῦ σώματος,
 χερ-, ρίς, κάρ (κεφ
 οὔατ-, καὶ ὀφθαλ
 ῤημάτων παραγωγὴν
 λέξεις, αἵτινες σημα
 ληψιν ἤγουν, κρύο
 πῶν, ποτῶν καὶ τῶν
 λα, μέλι.

550. Πάντα τὰ
 ἤ τὸν πράττοντα ἤ
 βοῦς ἀπὸ τοῦ βόω=
 τοῦ ἀρρήτου τέγω=
 ἀπὸ τοῦ πένω. Ἐκ τ
 φθόνος παράγονται

551. Ἐκ τῶν ῤημ
 λέγ-λέγω, βόα-βοά
 βολὰς καὶ ἐπεκτάσεις

§.

552 Ἐκ τῶν ῤημ
 ξίς εὐς, τῆς, τῆρ, τῆ
 νον ἤ μετερχόμενον
 φω-γραφεύς. δικάζ
 λαύνω (ἐλά)-ἐλα τῆρ

ΣΗΜ. α' Πρὸ τῶν κατ
 ρίξης καὶ τοῦ χαρακτῆρ
 τὸ ἐνικ. γ' πρόσ. ἔχουσ

ΣΗΜ. β'. Τῶν εἰς τῆς
 τὰ βραχυπαραληκτοῦντα
 ὑπερδισυλλάβων· οἷον ψ
 κανόνα ὀξυτονοῦνται τὰ
 τῶν εἰς ἤτης· οἷον κυβε

ΣΗΜ. γ' Τὰ εἰς εὐς :

553. Τὰ τοιαῦτα
 (350), τρεπομένου τ
 τρις-τρια, τοῦ δὲ
 βασιλεὺς-βασίλισσα
 αὐλητῆς-αὐλητρίς, σε

554.

τὴν ῥίζαν

(φυγ)-φυ

γιγνώσκ

δέω-δέσ

ΣΗΜ. Τ

τοῦ παθ.

νῆεν καὶ

μος (καὶ μ

(χροῦμα),

555.

υια, γίνε

ἄγω-ἄγ

556.

πρὸς τὸν

τέμνω-τέ

339, ση

557.

β'. πρόσ.

καὶ παρά

ά.) Ἐκ

τὸ ῥιζικόν

δόω-δόσι

ταλήγουσι

σις καὶ συ

ἐπιβασία.

δέν τὸ συ

ποιη θήσο

αίρέω-αίρ

ΣΗΜ, τὰ

ρεσιν τοῦ κα

κολακεύω-κ

β'.) Ἐκ

τὰ δὲ ἐκ

εἰκασία, ἐ

ὀνόμασις-σ

γ'.) Ἐκ

βάλλουσι

μαίνω-θέρ

558. Τὰ εἰς μᾶ ο
 εἰδῶν τῶν ῥημάτων,
 καὶ σημαίνουσι τὸ ἀπ
 εἰς σις· οἶον, μιμέ ο
 πράσσομαι (πράγ)-π

ΣΗΜ. α'. Τὰ εἰς ὠν θη
 εἰκω-εἰκῶν, ἀλγέω-ἀλγη

ΣΗΜ. β'. Ὡσαύτως τ
 γεν. εος, παραγόμενα ἐκ
 χος, τέκω (τίκτω)-τέκος.

ΣΗΜ. γ'. Ἦ ος κατάλ
 οἶον, βάρος, βάθος, μῆκος

559. Μὲ τὸ γ'. π
 ταλήξεις

α.) ἦριον, σημα

β.) τρον (ἐκ τῆς
 ἀρόω-ἄροτρον, λύω-λύ

γ.) τρα, ὄργανον
 παλαίω-παλαίστρα.

§.

560. Τὰ οὐσιαστικ
 νως, παράγονται ἐξ ἐτ

1) εἰς ια, ἐὰν πα
 θῆς-ἀμαθία, πέννης-πενν

2) εἰς εια, ἐὰν π
 εια εἰς τὴν ῥίζαν) κα
 εὐγενῆς-εὐγενέ-εὐγένει

3) εἰς οἰᾶ, ἐὰν
 τὴν ῥίζαν ἐπίσης ια), ο

4) εἰς τῆς, γεν. τ
 κακότης-κακότητος,

οἶον, ταχύς-ταχυτής-τ
 (338).

5) εἰς σύνη· οἶον
 ἀγιωσύνη, γραφόμενα

ἢ θέσει μακρὰ, (375,

561. Ἐκ τῶν εἰς τ
 σιαστικά, εἰς ια, ἀλλ'

σημ.) οὐ
ἀθρυψία,
καὶ τοῦ
σχυντος-
ΣΗΜ. Π
ἐκ ῥηματι
ἀναρι στία
παράγοντο
ἀμελ ἤς-ἀ

§
562.

νοῦσιν, ὅτ
μαινόμενο

1) Τ
ματος ση
λίπος-λιπ
νεύω, φο
δουλεύω.

3) Τ
σημαινόμε
αίματίζω
λόω, λευ

ΣΗΜ. Τὰ
λέγεται τις
ἐλληνίζω, φ
λέγομαι τῆ

3) Τὰ
ὕγρῶσσω (

4) Τὰ
ῥημάτων
πολεμέω-
καὶ ἄλλα
ῶνητιάω.

5) Ἐπ
στένω-στε

6) Τὰ

563. Τ

τοῦ ὁποίου ἔχουσι δι-
 τικαὶ καταλήξεις.

1) **ιος**. Αὕτη προ-
 σημαίνει τὸ ἀνῆκον
 πον ἢ πρᾶγμα· οἶον,
 θέριος, (πατὴρ γεν.)

ΣΗΜ. Τὸ τῆς ῥίζης (σημ.)· οἶον, ἐνιαυτὸς-ἐν-

Τὸ **ι** τῆς κτητικῆς
 ληκτικοῦ φωνήεντος

ταὶ τὰ τοιαῦτα ἐπίθε-

ιος (ἐκ τῆς **ι**ος) αἰ-

ρᾶ-ἀγορ-α-ι-ος-ἀγορ-

ῥωμαῖος, αἰδῶς γεν.

σπονδῆιος, ἄλλος-ἄλ-

πατρῶος, ἠὼς γεν. γ-

ΣΗΜ. ἄ. Τὴν εἰς οἶο

κοί· οἶον, ὅμοιος, γέλοιος

τάληξις φ ο ς γίνεται

ἡόϊος-ἡῶος. — Ἡ εἰ ο ς

ῶρισμένον εἶδος ζῶου, ἡ ε

λύκ ο ς-λύκ εἰος, γυναικὸς

Εὐριπίδ η ς-Εὐριπίδ εἰος.

2) **εος**. Αὕτη ση-

καὶ λέγονται τὰ τοιαῦτα

χάλκ εος, κυάν εος. Τὰ

3) **ικος**. Καὶ αὕτ

μάτων, καὶ σημαίνει

μαινόμενον· οἶον, κύκλ

γράφω-γραφικός, ἄρχ

ΣΗΜ. Τὰ τοιαῦτα κτη

οῦ παράγονται λήγη εἰς

του ἔχη ι· οἶον, Δαρεῖος

Ἰλιακός, κύριος-κυριακός

ρινθος-Κορίνθιος-Κορινθια

νοτέρα, ἀλλὰ τότε κυρίως

ρινθιακός, Ὀλυμπος-Ὀλυ

αἰος, τὸ κτητικὸν καταλ

ῥωμαϊκός, ἀρχαῖος-ἀρχ

νά γράφωσιν ἀρχαϊκός, ὡ

Πλαταιϊκῶν

τὸ ἐν ἰ κ

4) ε

ἔγεινέ τι

λινος, λ

ῆ λινος

τοῦ ὑπὸ

δεινός, ὅ

5) γ

τὸ ὑπὸ τ

τωλός, ὅ

6) ε

δειον γὰ

χρήσις-χ

ποτόν-π

7) ε

τὸν ἀνήκ

κλοπή-κ

ὑποβολ

8) ρ

ἢ εἰς ἄλ

εἰς τὴν ὁ

κός)καὶ π

γραμ.ματ

9) σ

μένον· οἱ

10) ρ

μάτων,

νας (ξθ')

πρὸ τῆς

παθόντα

μενον· οἱ

τέος, πο

ρε τέος.

ΣΗΜ. Τ

τῶν ἀνωμα

τὸ δυνατό

τοῖς ἐκ ῥ

142, μενετοὶ καίροι (= μὴ φυλάττων ἑαυτὸν), ἄ (ὁ μὴ προσδοκῶν καὶ-ώμ

ΣΗΜ. 6'. Ἄλλη σπαν σημαίνουσα ὅτι τὸ πρωτ μηνιαῖος, σταδιαῖος.

564. Παρὰ τὰς ἐτ

1) εἰς (ἦεις, ὀεις σημαίνει τὸν ἔχοντα

ρις-χαρίεις, ὕλη-ύλή

εἰς ηεις καὶ οεις ἰδὲ

2) ωδης. Αὕτη

τῆς οειδῆς, ἧτις εἶν

σημαινόντων τὸν ἔχ

καὶ τὰ εἰς ωδης εἶν

σφηκ οειδῆς-σφηκ ὠδης

—Πολλάκις ὅμως ἡ

ρίζης δηλουμένου· οἶον

3) μων. Αὕτη π

μα, καὶ σημαίνει τὸν

μενον· οἶον, νοέω-νό

λανθάνομαι-ἐπιλέλη

4) ηριος, σημα

λυτήριος, πειστήριος.

§.

565. Παρὰ τὰς ἀ

ἐπιρρήμάτων καταλή

566. Εἰς ὡς ἐπιρ

των· οἶον, πρεπόντως

ταγμένως, εἰδότης, κ

κράτους νουνεχόντως

567. Ἡ κατάληξι

χαρακτηριστικόν, εἰάν

εἰάν δὲ φωνῆεν, πάσχ

(449)· οἶον, γράφω-γ

ρέω (εἴρημαι)-ῥήδην

εἰνέδην.

204

568.

ὀνόματο

569.

ἰλᾶται, γ

στ ἐνδὴν.

570.

ῥηματικῶ

ὄστρακ ἐ

571.

ἰλᾶται εἰς

σπειρῆδα

τετράπο

ῆ κατὰ λ

μετὰ τῆς

διασταδ

572.

(μάλιστα

1) Κα

νοῦσι με

ὄνομασ τ

γέλα στο

σ ω-ἀκῆρ

παράγοντ

ἤθους τοῦ

πος-φιλι

-βοῦ ζω-

ληξιν εἰς

(ἐκὼν γεν

(αὐτὸς κα

ὡστί, μ

ΣΗΜ. I

εοῦτο προ

573.

τοῦ ἐνεργ

ἀξω-παρ

τῶν ἄκα

574. Οὐσιαστικά
μεγεθυντικά, ἔθνικα,
νοντα τόπον καθιερωμ
πον ἀνήκοντα εἰς τὸ ὑ

575. Τὰ ὑποκορ
ὑπὸ τῆς ρίζης δηλουμέ

1) Τὰ μὲν ἀρσενικ
φανος-στεφανίσκος.

2) Τὰ δὲ θηλυκὰ
θυλλίς, θεράπαιν α-θερ
πολ ἶχνη.

3) Τὰ δὲ οὐδέτε
υδριον, υλλιον, υφ
ἰχθύος-ἰχθύδιον, νῆσ
ξύλον-ξύλ ἀφιον, μέ
πόλις-πολ ἶχνιον.

ΣΗΜ. α'. Κυρίως τῶν
ἐξ ἧς κατ' ἐπένθεσιν μιᾶ
εως παραγόμενα ὑποκορ
νου τοῦ ι μετὰ τοῦ ε τῆς
νόος-νοίδιον, βοος-βοίδιον

ΣΗΜ. β'. Μὲ τὸ α, η,
τὸ α καὶ υ· οἶον γράδιον
διον, ἀγγείδιον. — Ὡσαύτ
ρίζα λήγει εἰς ι· οἶον οἶκ
μοναδική καὶ τῆς κοινῆς
αἵρεσιν ἐκ τοῦ γυνή (Δωρ

ΣΗΜ. γ'. Τὰ εἰς ἰον
ραλήγουσαν μακράν· οἶον
παροξυτονοῦνται· οἶον, θ

ΣΗΜ. δ'. Πολλὰ τῶν
καθὼς Π. χ. τὰ βιβλίο

576) Τὰ μεγαθυ
ρουσι σκωπτικῶς τὸν ἐ
λούμενον, καὶ καταλή
γάστρων, χεῖλος-χεῖ
οἰηματίας, μέτωπον-

577. Τὰ ἔθνικα
θηλυκὰ, καὶ ἔχουσι δια

1) Τ

ά.) ε

Κορίνθιο

Μίλητος

οὔντος,

ἔτι δὲ κ

Ὀποῦς, γ

Φλιοῦς γ

γυρ άσιο

β'. η

χωρῶν ἐ

ἀντὶ τοῦ

γ'.) ε

γιν α-Δί

ΣΗΜ.

Ἴταλοι δὲ

ΣΗΜ.

παραληκτο

δ'.) ε

Φωκαιο εἰ

2) Τά

οῖον, Κ

τις 2) π

τῆς ἀρσε

σίς, Σκύθ

ΣΗΜ. ά

κουόμενον

ΣΗΜ 6

εικὸν (πρ6

578.

ἢ προγόν

καὶ ταῦτ

1) Τ

ά) α

κλίτων·

β'.) ε

κτούντων

ν ἰδης, (Κ

γ'.) ιαδης, ἤτις
τοκλίτων, καὶ εἰς τὴν
ρητος-Φερητ ιάδης, (γεν.)

γεν.) Ἄβαντος-Ἄβαν

δ'.) ιων, γεν. ια

ποιηταῖς μάλιστα, κα

νος-Κρον ἰδης-Κρον ἰ

ΣΗΜ. α' Τὰ ἀπὸ τῶ

σχηματίζονται εἰς ε' δ

Πηλ εἰδης-Πηλ εἰδης, 'Ε

τὴν συναίρεσιν πάσχουσ

Πηλ εἰων-Πηλ εἰων. — Τὰ

ε' δης καὶ συναίρουσι

-Πανθο ἰδης, (Λητὼ γεν

ΣΗΜ. β'. 'Η πατρων

πηρχαιώθη ἔπειτα, ὅτε

λου δὲ προσέθετον εἰς διό

οῖον, Νικίας Νικηράτου

εἶνε, ὅτι καὶ καθ' ὅλα

φέρωνται διαλελυμένα·

ρισκομένη μόνον ἐν τῇ

βραχέα καὶ οὐδέποτε μέ

2) Τὰ θηλυκὰ ἔχ

α) Τὰ εἰς ης κα

ιαδης, ἰδης· οἶον,

—Τοῦ Λητο ἰδης τὸ

β'.) Τὰ εἰς ηῖς γίν

εἰς ευσ· οἶον, (Βρισεύ

Θησ ἔως-Θησ εἰδης-Θ

ηῖ συναίρουσιν εἰς η'

γ'.) Τὰ εἰς ωνη κα

εὐχρηστα. Γίνονται

ιος, υων· τὰ δὲ εἰς

ος-Ἀκρισιώνη, Ἀμφι

νός-Ὠκεαν ἰνη.

579. Περιεκτικὰ

τῶν πραγμάτων ἢ π

λήγουσιν εἰς ων (εώ

ἀνδρῶν, (γυνή γεν.)

ΣΗΜ.

580.

τούτο δὲ

ἢ κατά

καὶ ταύτ

αιρεῖται

τεμῖς γε

ραῖον, (

Θησ εἶον,

μους εἶον

581.

ἢ τὸν φ

της καὶ

τόξον - το

στρατιά-ο

582.

ὀνομασθῶ

δηλοῦντο

δύ νος-ἀπ

583. Ο

ἐξ ὧν ἡ

προσδιορισ

ιδέαν.

584.

κυρίως εἶν

πάσχη με

=μήτις,

τότε ἢ το

φος-ἵπποτρ

φιλιππισμ

585. Ο

ῥῆμα, τότε

μένη, εἶτε

καὶ δακέθη

576. Ο

κατάληξις τῆς γενικῆς
θλίβεται, εἰάν τὸ μετ'
γος) λόγου-ποιῶ=λογοποιῶ
δίκης-γράφω=δικογραφία
δος-ἀγωγός=παιδαγωγός

587. Ὄταν τοῦ ὀνόμα-
κῆ καταλήγη εἰς αὐ, ὀνομα-
στικῆς ἢ τῆς εὐθύδικος, πολὺς-φάγο-
χομαι=ναύμαχος, μέγας

588. Τὸ ο τοῦ πρώτου οἶον, μουσηγέτης,
φωνήεντος οἶον, (μῆν) ἄγαθοεργός.— Ἄλλα
θετα συναίρουσι τὸ ε μέρους
μίου ἔργον=δημιουργός

589. Πολλάκις τὸ ἄγαθος
χεται ἐξ Ἀττικῆς ἢ κρη-
φάγοσ ἀπὸ τοῦ νεφάγοσ
τῆ συνθέσει γίνεται γένος

590. Τινὰ ἐκ τῶν ἄγαθων
ατ τῆς γεν. οἶον, αἰματικός
καὶ ης, γεν. εὐσέβης ἀποβ-
ἔθνογράφος.— Ἐκ δὲ τῶν ἄγαθων
πάγκαλος, παμφάγοσ,

591. Εἰς σύνθεσιν ἄγαθων
ἢ πληθ. δοτικῆ οἶον, ναυσίπορος,
χειρίσοφος, πληθ. συγκόπτεται π-
σπαλος (τέλος, σάκος),

592. Ἄλλαι τινὲς ἀγαθῶν
φωνήεντα εἶνε τὰ α, τοῦ σπουδαστοῦ οἶον,
ἀργίπους (ἀργός-ποῦς), πᾶς-φέρω),
λαοσσός (λαοσσοφία, στόμα λίμνη), ὑπερ-
βατικός

210

(ὄρος-βα
κάλλος

593.

νοῶνται

ἐὰν τὰ α

δικαιοκρ

δίκαιος

ΣΗΜ. 4

βλητον, δ

πολις-Ἐρ

λιππουπο

ΣΗΜ. 6

ται ἐπίθε

594.

δεύτερον

λαμβάνο

καὶ τετρα

βολον, τρ

δίχως ἀ

σχηματί

τάμετρος

τάλαντος

ἐκθλίβετα

τριακοντ

ΣΗΜ. Τ

ἐπιρρήματι

οῖον, δισθ

595.

ἐν τῇ κο

α) Εἰ

1) Τά

2) Π

ἢ καὶ σύμ

σπεις, πλ

β) Εἰ

1) Πρ

λήγη εἰς

φωνον' ο

5.) Ἐν ἄλλαις δὲ φερέπονος, λειποταξ

596. Ὄταν τὸ πρ ῥημα, τότε δὲν ἐπιδέ

τῶν γενικῶν κανόνα

(ἄλς)=ἀγχίαλος, πα

συν-θαίνει=συμβαίν

χω, πρό-όπτος=πρό

ΣΗΜ. Ἐνταῦθα ἐγχα

κράσεις (235, σημ. γ'.)

597. Πρῶτα συν

ταῦτα.

α.) δυσ, τὸ ὁποῖο

δυσμενής.

β.) ευ, ἀντίθετον

εὐμενής.

γ.) α, τὸ ὁποῖον

ἀπὸ τοῦ ἐπιτατικοῦ

νωσ εἶνε

1) στερητικόν,

(205)· οἶον, ἄπαις,

ἀνύποπτος.

2) ἐπιτατικόν,

3.) ἀθροιστικόν

τικῶς), ἔπειτα δὲ ἐψι

κέλευθος (ἢ ὁδός), δε

δ.) νη, στερητικόν

θής.—Τοῦτο συναρρεῖτ

νη=νώδυνος, νη-ὁδοῖ

έ.) ἄρι, ἔρι, ζα,

τὸ μὲν ἄρι κατ' ἀπο

ἄρι κατὰ τροπὴν τοῦ

ζα ἀπὸ τῆς διὰ (καθὼς

σιν αὐτήν, λέγοντες ζ

ζάπλουτος.

ΣΗΜ. Τὸ ζα τοῦτο ἔν

(πλήρης φόνου, αἵματος),

ΣΗΜ.

λας τῆς
αὐτῆ ἴσ

598

μνει τῆ

599

φυλάττ

θεσις εἶν

τοῦ ῥήμ

εὔ πρᾶτ

ΣΗΜ.

ῥηματικῆ

τούτου ἴ

τι ποιεῖν

(Πλάτ. Γ

ἐκ τῆς συ

πάσχειν,

1029. Πλ

λογον εἶν

λέξιν συ

παραγωγ

λογονεχό

ΣΗΜ. Ἐ

ῥήματος

σιν, νὰ

πλαχθέ

δάχρυ =

600.

εἰς εὖ,

ἔργον-λα

της-εὐερ

ἀφειδῆς-

λάττειν,

παραγωγ

ἀντι-βάλ

ΣΗΜ.

φαίνεται

γικῆς κατ

λοποιέω·

909-ἀφρον

601. Οὐσιαστ
μείνη ἀμετάβλητον
θεσιν πάσχουσι μάλ
ρηματικά καὶ μετ'
ρά-διαφθορά, κατα-
σύνοδος.— Σπανίως
στικόν, ἀμετάβλητα
οῖον, α-βουλή-ἀβουλή

602. Ἐάν δὲ τὸ
το ἀμετάβλητον, οἷον
εὐ-πιστός—εὐπιστος
φιλος-σοφος—φιλόσοφος
συντιθεμένα μεταπο-
ποδώκης.

603. Ἐκ τούτου
συνθέσει λαμβάνοντα
ἐπιθετικὴν ἤτοι ἀρ-
οῖον, ἄσιτος, εὐθεος,
τρέπousι τὴν ἑαυτῶν
δάκρυ-πολύδακρυς, τ

604. Τὸ οὐσιαστ
πάντοτε τὴν κυρίαν
λά μεταπίπτει εἰς ἐ-
πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ οὐ-
ἄπο οἶκος, ἀλλ' ὁ ἀτ-
ἔχων θεόν· μακρό-
χεῖρα· δεισιδαίμων
δεδιώς· χειροποίητος

605. Ὄταν τὸ ἔσ-
ὄνομα εἶνε τὸ ἀντικ-
ρῆμα λαμβάνει ὄνομα

1) ος, δευτερόκλιτο

ἔππον-τρέφω-ἵπποτρο-

2) ης, ας, πρῶτόκλιτο

μύρον-πωλῶ-μυροπώ-

3) ης τριτόκλιτο

606.

σύνθετοι

δεισιδαιμον

607.

μειώσεως

ζουσαι λέ

μετά προ

σύνθετα ἐ

τηγός-στρ

δύς-έλατ

όμως η ἔ

δὲ ἐκ τῶν

μὲ ταῦτα

608.

δὲ ἄλλο

ὄλεθρος

τρέπουσι

ώδυνος, ἐ

διώροφος.

ἐπομένης

609.

ὄζύνονται

συνδικαστ

εἰς μ ο ς ῥ

610.

ὄνομα, ἀκ

λεπος, πο

611.

ὄνομα ἢ ἐ

κροκαταλ

παιδαγωγ

φορβός-

αείδω)· οἱ

ΣΗΜ. Τὰ

γαζόμενον ἦ

606—615

γονται δέ, ἢ συναίρο
χοντα εἰς ἐκεῖνο· οἶον
λίθους, γῆν), κακοῦργ
᾽Ωσχύτως τονίζονται
σύνθετα· δσδοῦχος, ἰ
Δηΐφοβος, ἰππόδαμος,
ἀδελφός, ἀτραπός, βο

612. Τὰ βραχυ
μὲν εἶνε ἐνεργητικά
ροζύνονται· οἶον, πο
γεννήσασα θεόν, ὁ
θεῖς ὑπὸ πατρός, ὁ

ΣΗΜ. Τοῦ κανόνος
ἢ ἐπιτατικοῦ α, ἐκ τ
π ᾱ ν, π ο λ ὄ. Τὸν
μὲν ἐνεργητικά, ὅμως
Ἐπειδὴ δέ ταῦτα εἶνε
εἰς τὴν προσοχὴν ἐκά

613. Τὰ εἰς ἄ,
τόνον τῶν ἀπλῶν τ
οἶον, μισθοφορά, ἀ
σύνδεσμος.

ΣΗΜ. Περὶ τῶν εἰς
μεν τὸν συνήθη τονισμ

614. Τὰ εἰς ω
εἶνε ὀνοματικὸν κ
γεως, ἀξιόχρεως, μ.
ματικὸν καταλήγον

615. Περὶ τῶν

α.) Τὰ εἰς ης
ἀμετάβλητον οὐσιασ
νιστῆς-πρωταγωνιστ

β.) Τὰ εἰς ης τ
ται εἰς βραχυπαραλ

γ.) Παροξυτονο

1) Τὰ εἰς ω παρ

2) Τὰ σύνθετα εἶ
ὑπερμεγέθης, εὐμήκη

3) Τὸ
κατάντη

4) Τὸ
δ')

περισπῶν

παροξύνο

έ.)

λάχιστον

κατὰ τή

τες (330

κοντούτε

ς.)

θετα, ἔχα

αδμής-αδ

616.

συμπεριλ

μονοκατά

εάν τὸ ε

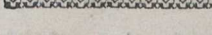
πάντα τὰ

συνθετικὸ

βραχυπαρ

ἔσχατον

λαῖς παρο

Μ

ΣΥ

617. ΔΙΕΛΘΟΝ

ματισμὸν ἐκάστης λέξεως
δυσάζονται πρὸς ἀλλήλας
μέρος τοῦτο τῆς γραμματικῆς
συναρμογῆ τῶν λέξεων.

618. ΟΣΑΚΙΣ ἐκφέρεται

διὸ πρότασις εἶνε ἡ
διανοούμεθα.

619. Ἐν τῇ γραμματικῇ

λέξεων, ἐκ δὲ περισσοτέρων
ὁ λόγος.

620. Πᾶσα πρότασις

621. Ἀπλῆ εἶνε ἡ

συστατικὰ μέρη ἅπασι

622. Τὰ ἀπαραίτητα

α.) Τὸ ὑποκείμενον

τὴν ὁποίαν ὑποβάλλει

β.) Τὸ κατηγορούμενον

ὁποῖον εὐρίσκει ὁ νοῦς

γ.) Τὸ συνδετικόν

κατηγορούμενον εἰς τὸ ὑποκείμενον

ὑποκείμενον.

ὁ ἄνθρωπος

623. Ἐκαστος τῶν

περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὴν

(461. 482) δεικνύει

κατηγορούμενον (400). Σ

τῶν συν
ἀποβαίν
ἢ διδάσ
τὰ ῥήμα

624.

(622, 6

τὸν τύπο

τὰ τοῦ σ

ΣΗΜ. Τ

κικ εἶνε ἀ

νου· οἶον,

625.

τίθεται τ

ἐμφάσε

δὲ τοὺς φ

ριστον

ἀ.) Ὅσ

Ὅταν τι

ΣΗΜ. Ἰ

καὶ ἄλλο

β.) Ὅ

πείρας ὑπ

ξίν τινα·

κηρύσσει

γ.) Ἐπ

λέτω σο

δ.) Ὅ

τῶν ῥημιά

γουςιν ε

ΣΗΜ. ἀ.

ἀπόλυτον τ

ἔστις — "Ἐσ

καὶ κατὰ π

ΣΗΜ. β'.

ρου ἢ χρόνο

το. Ἦν κρη

626. Τ

μάλιςα τ

γένοςκαὶ

Ἡ μάχη ἦν μεγάλη. (640).

627. Ἡ συμφωνία εἰς τὸ ὑποκείμενον ἀποκρίσθαι οὐ μόνιμος (δηλ. ἐστὶν ἀποκρίσθαι).

ΣΗΜ. α'. Ἀπρόσωποι τικὰ — τέρας ἀποτελοῦσι οὐ θεμίς.

ΣΗΜ. β'. Σπανίως παρὰ ἐν κυρίαις, τὰ πρῶτα καὶ Μόνον δὲ ἐπὶ τοῦ κατηγορομένου ὑποκείμενον ἐγώ.

ΣΗΜ. γ'. Κατηγορηματικαὶ κούωνται ἐκ τῆς συνεχεῖς ἐπὶ ζωηροῦ λόγου τὰ, ἔρχεσθαι (δηλ. ἔρχεται) ; — Ἐς

628. Ὀνομαστικὸν τινὰ ῥήματα, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐκστάσεως οἷον, τὰ κληθέντα.

Κῦρος ἐγένετο βασιλεὺς.

629. Δι' ἐπιθέτων οἷον, τοῦ χρόνου καὶ ἄλλας, τὰς ὁποίας οὐσιαστικῶν. Τριταίως

— Ὁ ποταμὸς ἐρρύθη μετὰ τὴν μάχην φωνοῦσι πρὸς τὰ οὐσιαστικῶν.

Πρέπει δὲ νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπιθετικῶν.

630. Ἡ ἀπλή πρόθεσις ἢ ἡ ἀπλή ἢ ἡ ἐνέργεια μεταβαίνει ἢ ἐνέργεια τικεῖμενον. Οἱ Ἕλληες

— Πλαταιῆς μόνοι ἐβλήθησαν ἐκ τῆς πόλεως.

ΣΗΜ. Ἡ ἀντικείμενον μεταβαλλομένων, τοῦ μέγεθος (δηλ. ἀπρόθετον 679, δ'), Πέρσαι ἐνικῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

631. Τὰ ἐνεργητικῶν μνημονευθέντα παθητικῶν, τὸ ὁποῖον ὁμῶς τικεῖμενον καὶ προσδιορίζει οἱ Ἕλληες

(659). Τὸ δὲ τοιοῦτον ἐνεργητικῶν ἐκ τῆς ἐνέργειας τικεῖμενον.

632.

γεται δ'
ὡς νὰ ἀν
ἐγνοίαν·

ΣΗΜ. ἄ

ξεως ἢ το

ΣΗΜ. ἄ

οὔσιαστικ

κοῦ γένου

νου· οἶον,

ύστεραία

σενικὰ, ἄ

633.

αποτελοῦ

μᾶλλον ε

καὶ δι' ὅ

σάς, π

το καὶ γ

ΣΗΜ. "

καθ' ἃ ὑπ

ΣΗΜ. Δ

σιν ἐν τῇ

πτωτικῶν,

τόπειρος

ἔλλην ἀμέ

ἄπρόθε

634.

ἀνωτέρω

πλεονάκι

νόμος σ

635.

τόπον ὑπ

σμοῦ· οἶο

τῷ βίω

τῶν εἰς π

636.

λον, ἢ π

637.

τοχικῆς

δεσμικῶν

εὐκόλως
Κρατεῖ εἰς
δεινὰ, τὸ

645.

νος ἐνός
λοῖ, κακῶς
ταῖς πόλιν

646.

μὲ τὸ πρῶτον
τὸ ἐπόμενον
φίλου, ὁ

647.

καὶ κατηγόρησεν
μαστικὴν
σημειωθέντα

— Ἀλέξανδρος

ΣΗΜ. α'.

φιλιππίζοντος

ΣΗΜ. β'.

λιστα μετὰ

εἰς ἐπιφωνήσαντος

ΣΗΜ. γ'.

ὑποκείμενο

τίθεται ὁμοίως

αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον

στικὴν· ἡ

μετοχὴ κατηγόρησεν

ρηται εἰς ἄλλο

κατὰ γενικὴν

648. Π

μα. Προτεροῦ
ζωηρῶ ὁμοίως

τε ὦ ἄγδ

ΣΗΜ. Ἡ

καὶ χωρίζει

649. Ἡ

σημαίνει τὸ

650. Τὸ δ' ἀντικειῖται ἐντελῶς ἐκτὸς πτω τὸν δοῦλον ριέχεται ἤδη εἰς τὴν

1) Τὸ ἐξωτε

651. σημαίνει ἡ

α) Ὅσα σημαίνουσι εἶν καλὸν ἢ κακόν)· εὖ λέγειν τὸν εὖ σαι μὲν ἐχθρούς.

ΣΗΜ. Τοιαῦτα ῥήματα ποιῶ, κακουργῶ, εὐλογοῦμαι μόνον μετὰ δὲ ὑβρίζω, κολακεύω, τιμαίνω τὸ ἀντίθετον τοῦ μετ' αἰτιατικῆς· ὅταν ρουσί τι καὶ τὰ ἐνοχλῶ

652. Ὅχι σπανίμενον ἑαυτοῦ οὐσιαστικῆς δευτερευούσης προτιμῆς τέχνην (=Καί μου τοῦτο ὀνομάζεται π

653. β'.) Ὅσα σημαίνει καὶ θηρεύειν, διώκειν· τὰς θήρευσ τὰς μετὰ φρονα.—Τὴν δραπέ

ΣΗΜ. Διὰ τὸν αὐτὸν τὰ μένειν, φεύγειν, ἀφαιρῶ καὶ λανθάνειν τινά, καρμέσα φυλάττομαι, ἀμύν

654. γ'.) Τὰ πάνομαι (τὸν πατέρα), Τὸ τοιοῦτον σῶμα

ΣΗΜ. α. Καὶ τὰ ἐκ-κῶντα, δέχονται καὶ ποιησῶν.) Τὴν δύναμιν

ΣΗΜ. Ὅμοια εἶνε καὶ θεούς· ἢ αὐτὴ δ' αἰτιατικῆς τὸν Δία).— Ὅτω καί, τὸ Δημ. κατὰ Φιλ. Α', 4

655.

παρατείνε
νει πολὺν
τὴν τετ
ΣΗΜ. ΕΙ
Δημοσθένης

2) Τὸ

656.

ἀλλὰ καὶ

Εἶνε δὲ

ά.) Ὅν

στην δου

σοῦμεν.

β.) Ὅν

— Ζήσε

γ.) Ὅν

τος· Ὀλύρ

τα). — γρα

ΣΗΜ. Οὐ

πλεῖν τὴν θ

τὸ ἴσταμαι

δ.) Τὸ

ναρχία) τ

παράγει).

657.

ἀντωνυμία

ἐπιρρήμη

μέγα ψεύδ

— Τὰ μη

3) Διτ

658. Γ

κὰς ὡς ἀν

ά.) Οὐ

κὸν λέγω

νέσαι καὶ

ῶφέλε: (πρ

β.) Εἰ

συνώνυμον (656, α)
μιμήσεις πονηρὰς
σιφῶντα γραφήν

ΣΗΜ. Σπανίως ἀντι
εἶνε τό, (ἐν) μάχη νι
βάρους καὶ (θουκ.) να

γ.) Πολλὰ ἄλλα
πράγματος· Ἐδίδαξ

ΣΗΜ. α Τοιαῦτα εἶνε
ροῦμαι, ἀναμιμνήσκω,
νυμι, ἐνδύω, ἐκδύω· οἱ

κρόν, μέγαν ἔχοντα χι
σε, τὸν δ' ἐκείνου αὐ

ΣΗΜ. β'. Τρεπομένω
τρέπεται πολλάκις τὸ
ματικὸν μένει κατ' αἰτι

ἠττήθησαν.—Ἐάλω τῆ

4) Αἰτιατικὴ κα

659. Κατ' αἰτια
μένη ιδιότητος. Διὸ

προχειριστικά, κλητι
τα καὶ τὰ τοιαῦτα)

ἀντικειμένου καὶ ἐτέρ
Θεὸν ὀνόμαζον.—α

χοντας εὐδαιμονεστά
λαβε τοῦτο δῶρον

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἐλλείψ
νου αἰτιατικῆ ἀπὸ τῆς
τάξεως εἰς παθητικὴν

(628, 659).

5) Ἀνεξάρτητο

660. Αἰτιατικὴ
ρεῖ τὸ ἀντικείμενον,

μενον· διὸ καὶ λέγε
ὀρισμοῦ. Κάμνω τ

σοφός.—Ἄδικος πᾶσ
σύας ποταμὸς εἴκοσι

661. Ἡ αἰτιατικὴ
χώρου καὶ χρόνου

(GRAMM. ΓΕΝΝΑ

νων τρι
πάντα γ

ΣΗΜ. ά.

θετον, σημ
παρῆλθον
στον και τ
κεν. — Συνε

ΣΗΜ. β'

την ἔννοια

δίχην (τινὸ

Πρὸς τούτ

(τοῦτο καν

τὸ τελευτα

πρῶτον)

τος προτα

ναντίον· πῶ

αὐτὸ τοῦτο

χουσαι σχέ

τε και φρο

ἕτερα, ἡ

λίους ἐφάν

προτάστοντ

τὸ πάντων

τοῦ δέ). 'Η

τοῦ γάρ, ὅ

ΣΗΜ. γ'.

μετοχῆς 83

3—501

Ἡ γενικ

ποτε εἰς ὁ

1.) Γ

662.

στικόν τ

αί ἐξῆς.

1.) Κ

2.) Κ

3.) Ἰ

4.) Δ

5.) Ρ

ά.) Ι

β.)

6.) Ἀ

7.) Αἰτία.

8.) Ἰδιότης.

663. Περὶ τῆς χώρας
ἔτι τὰ ἐξῆς.α.) Ἡ γενικὴ δύναμις
οὐσιαστικοῦ. Θουκυδίδης.β.) Τὸ οὐδέτερον
διαφόρους σχέσεις (βλ.
ὀλιγαρχίας—Τὸ τοῦγ.) Ἐπὶ τῶν προθη-
νον οἰκία, ἀλλὰ κατὰ
δασκάλου φοιτᾶν—ε.
Ἄτταο δόμοις).—Ἐπὶδ.) Ἡ διαιρετικὴ
ρετὸν, τίθεται συνήθως
περθετικᾶ, μέρος δηλοῦν
ἀδελφῶν;—Πάντων
θέτων, εἰάν δύνωνται
ἔχει καὶ οἱ θνητοὶ) τὰ
τῶν περιορίκων.ΣΗΜ. α. Ἡ διαιρετικὴ
σημαίνει τὸ μεγαλείτερον
δ' εἰς ταύτην εἶνεξ ἡ βαρύνουσαΣΗΜ. β. Ἐπίθετα, τὰ
φωνοῦσι πρὸς ταύτην κατὰ
Ἡ πλείστη τῆς χώρας.ΣΗΜ. γ. Ἡ κατ' ἀνάγκην
νέα ἡμῶν γλώσση διὰ πρὸς
φίλους ἀγάπη)— ἡσυχία
νες ἐν λόγοις)— ἀπόστασις
πρὸς τοὺς πολίτας ἐπιφανεῶς

2) Γενικὴ μετὰ ῥήματα

Πλεῖστα ῥήματα ἀνα-
κείνται δὲ καὶ ἐνταῦθα664 1) Ὡς κατὰ τὴν
ῥήματα, ὅσα σημαίνουσιν
δώση εἰς οὐσιαστικὸν
ἄλλην τινὰ τῶν ἐν
σκουῆν (1). Ἡ οἰκία

πεποίτη

ἦσαν τῶ

ΣΗΜ.

τῆς θέσεω

ἀναφορικῶ

— Ἐν θυ

665.

τὰ πλήρ

σοφίας.

ΣΗΜ. Τ

σπανίζω,

666.

ματα, ὧν

ἀ. Εἰς

χει.—Τ

ΣΗΜ. ὁ

προσῆκειν

ΣΗΜ. ὁ

λαμβάνη

ται τότε ὁ

Νοῦ ἀνθρώ

ἄλλως συ

φέρηται εἰ

τινᾶς) — τῆ

δὲν μόνον ὁ

ρετικῆ δύν

τῶν ἐποίκ

ΣΗΜ. γ

τὴν κεφαλ

β'. Εἰς

χειρός.

φαῦλος οἰ

ΣΗΜ. Τ

θειγγάνειν,

ἡνίας τὸν

γ'. Εἰ

μίας; — Ἡ

ΣΗΜ. Τ

ἀντι-μετα

χάνειν (τι

καὶ ὡς ἐπ

καὶ μετ' α

χάνειν. Χρ

αἴσθημα

δ'. Εἰ

Λυσίας ε

σαντος π

ΣΗΜ. Τ

σης ὄχι μέ

έ. Τὰ σημαίνοντα περιληφθέντα ἤτοι τυχαίαν, ἀποχὴν, Ἡ πείρου.—Λῦσό

ΣΗΜ. Τοιαῦτα δ' εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀπληθύνου πολέμου (οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Νικία οὐκ ἀνίης μωρία μαι ἀφειδῶ, στερίσκω, μαι, δι-ἄμαρτάνω, παρθέσεως (671).

ΣΗΜ. β'. Τὰ στεφάνου τικὴν. Τὸ ἥμισυ τῶν φούε στεφάνου τινός τι (σπανίως τινά

667. 4) Μετὰ γέννησιν ὅσα σημαίνουσι σωμνήμην, λήθην, φροντικόν τῆς τύχης.—Ψυλλογὴ Νέος ὧν ἀκούε τῶν

ΣΗΜ. Τοιαῦτα εἶνε ἀκούω, ἀνίημι, (ἀποδέχομαι), ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, μύων), ὄζω (μύρου).

ΣΗΜ. Τὰ ἀκούω καὶ ἀμέσως ἀκουστὸν (ὡς ἐ

ΣΗΜ. β'. Πλὴν τῶν σποντικὴ μετὰ γενικῆς, ἐγόντος.—Γιγνώσκεις

ΣΗΜ. γ'. Τὸ ἐνθυμῆσαι αἰτιατικὴν ἀντικειμένου ἀπιδέχονται καὶ διπλῆν

668. 5) Κατὰ γέννησιν τῶν ἀναλόγων ῥημάτων Θεμιστοκλέα τῶν μνηστῶν ἡμῶν πάντα τὰ γὰθ' ὅσα

ΣΗΜ. Τοιαῦτα δ' εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀπληθύνου τῆν τιμὴν τὸν σῖτον ἀπὸ χαλκῶν). Ἡ γενικὴ τῆς εἰ δὲ τοῦ σπανίου, πολλὰ ποιεῖσθαι.—Ἡ ὁμοία γ

μάτων. Οὐ

δάσκεις ;

669.

(662, 7

γορίας,

ΣΗΜ. α.

ειμι. (πατ

ὕφλισκάνω.

τῶν τοιούτων

θανάτου

μᾶν αὐτῶν

ΣΗΜ. β'

θαυμάζω

τοῦ καλοῦ

(σε τῆς τύχης)

(τινι τῆς ἐπι

μεγάλων ὁ

ἔριστικῶν ῥ

χρείας τ

ΣΗΜ. γ'

ἀλλὰ μόνον

πάντοτε (μ

μομφήν). 'Ο

670. 2

ἐμπεριέχον

διδαγμα

ἄρχειν ε

ΣΗΜ. α.

προφέρω, δ

ἔλασσοῦμαι

ΣΗΜ. β'

τινος). — Τὸ

κρατεῖν μὲν

λάσσης, θυ

προηγοῦμαι

'Ωσαύτως δὲ

671. 3

ῥήματα, ἢ

συνθέσει ἔλ

μετὰ τῶν

νος), — Ἐξ

διανοίας.

ΣΗΜ. γ'

μαίνωσιν ἐχθρικὴν κρ

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα τίθετ

3) Γενικὴ μετ'

672. Ἡ γενικὴ

ῥημάτων), τὰ ὅποια

σημαίνει αὐτὸ τοῦτ

τεραι δὲ τούτων τ

1) Τὰ κτήσε

κεῖος, κύριος, ἐγκρα

2) Τὰ πλησμ

—Ἐπιστήμης κε

ΣΗΜ. Προσέτι τὰ ἔμ

ἐλλιπής.

3) Τὰ γνῶσιν

οὐ βλέπει βλέπων.

ΣΗΜ. Ἐμπειρος, ἐπ

ἐπήβολος καὶ τὸ ἐπώνυ

4) Τὰ τιμὴν

ΣΗΜ. Τίμιος, ἄξιος,

5) Τὰ μέθεξι

φίας ὁ κατὰ λόγον

τῶν αὐτοῦ.

ΣΗΜ. Ἐνταῦθα ἀνάγ

ἀπλᾶ, ἀλλὰ συνώνυμα

θαρῶς, (ἀγνώως), ἔρημος,

λὰς τοιούτων ἀνδρῶν

6) Τὰ εἰς ἰκός,

σκευαστικὸν τῶν

ΣΗΜ. Καὶ μετὰ πολλῶ

τί ἢ τὸ ὡς πρὸς τί· οἷο

μαθής, κακοῦργος (ὁ ἀκ

κυργότερος), φιλόδωρος

τῶν γονέων· ἀλλὰ τοῦτο

ταγὴν, ἀλλ' ἐλευθέραν π

— Εἰς δὲ τὰ αἷτιος καὶ

673. Ἐπιρρήμα

ρετικὴν ὡς ἐπιτοπλεῖ

ἔστι τι μετὰ ξὺ σο

ἀγαθὴν πολιτείαν εἶν

φέρει.—Οὔτω καὶ τὰ

τῆς ἡμέρας;—Τῆς

—λάθρα τῶν γονέων.

ΣΗΜ. γ.

πλησίον,
θεν, ἕκατο
σαντικρύ.

674.

κῆν (ἀντ

πτώτως

λαλειῖν

τὸν ἄρχο

ΣΗΜ. δ.

εῖναι, ἡ μ

δεεστέρ

ῆν λόγο

ΣΗΜ. θ.

ται νὰ προ

ρων (ἀντ

ρήμα μετ

τῶν ἄλλ

Πλείων

ΣΗΜ. γ.

τεραι κατ

ΣΗΜ. δ.

σει ιδιότη

τοπαθοῦς

ἐπειδὴν μ

ΣΗΜ. ε.

πορισθῶμε

φέρου). θ

ισχὺν μεί

(ἄμεινόν

ΣΗΜ. θ.

ἀναφέρωντ

τοῦ ἡ. Ἄ

μόνον λέγ

κλείοσιν ἡ

675.

σεως, τῆ

οὐδέποτε

γ'.) Ταῦ

ΣΗΜ. α.

μαθεῖς εἶν

ἄλλητις σ

δύνωμα

οῖόν τε θ

676.

θετα ἔννο

μετὰ τοῦ ἦ) καὶ—
 ραία, περιττός, ἕτερο
 πλάσια ἡμῶν πά

4.) Ἀνεξάρτη

677. Ἡ γενική,
 σημαίνει

α.) Τὸ ἐν ᾧ τοῦ
 αὐτοῦ, ποῦ; οἶον, ὕ

ΣΗΜ. Ἡ τοπικὴ αὐτὴ
 δ' οὕτω μάλιστα ὁ Ἑρ
 μάτων. Παρβ. καὶ θουκ

β.) Τὸν χρόνον·
 ἐντὸς τοῦ ὁποίου συμ

μῶνος μὲν εὐήλιός
 νέμονται. Οὕτω καὶ

ΣΗΜ. α. Μετὰ τοῦ ἄ
 παράτασιν τοῦ φυσικοῦ

γ.) Διτίαν (66
 Πόσειδον, δεινῶν λό

ΣΗΜ. β'. Διτίαν, χρό
 ἢ ἀπόλυτος μετοχικὴ γ
 τούτου ὡς καὶ περὶ τῆς
 βούσης γενήσεται λόγος

Ἡ δοτικὴ σημα
 ἔμμεσον ἢ περαιτέρ

678. Δοτικὴ σ
 μέσως. Τίθεται δ' α

α.) Μετὰ ῥημάτε
 νόντων δόσιν, ὀφείλ

ἡμεῖς παραφράζομεν
 (κοιν. μέ). — Ἡ μωρ

ἀποθανεῖν ὀφείλετα

ΣΗΜ. α. Τὰ τοιαῦτα
 τιατικὴν καὶ εἶνε τὰ, πα

μαι, συγχωρῶ (τινί τι),
 (τινί τι), ὑπισχνοῦμαι, ἐ

εἰκάζω, ὄνειδίζω, ἐγκαλ
 σημαίνει ἐκδικεῖσθαι τὸν

ΣΗΜ. Τὰ ἐπιτακ

λεύω , καὶ
κῆς. Π ᾱ σ
κατ' αἰτια
τιαιτικῆς κ
στεῖα το ὕ
συντάσσον
ἀπαιτεῖται
κινεῖσθαι.
πρόσωπον,

β'.) Π
πον ἢ τὸ
πρᾶξις. Τ
χρησίμευο
διάθεσιν
ἀρκεῖ μ
τοῖς νόμο
π ᾱ σ ι μ ἡ

ΣΗΜ. ἀ.
συμφέρει, β
έπομαι, ἀκ
ἀπεχθάνομα
τινος). — Πο
ἐπιθέτου ἢ
αἰτιατικὴν
ἀρέσκειν κα
τικῆς — ἀλλ

ΣΗΜ. β'.
λέγουσιν οἱ

ΣΗΜ. γ'.
τοῖς τοῖ
πόλις ἤκιστ
πείθεσθαι τι
δέχονται κα
δέχεται ἐνίο
τοῦς θεο

ΣΗΜ. δ'.
καὶ μεταγεν

ΣΗΜ. ε'. Π
κῆν. Τὰ πα
δοσις· σπ
πολέμῳ τοῖς

γ'.) Μ
νοντα, ὠφέ

θεοῖς μὲν ἄχρηστον

φέλιμα κτήματα

ΣΗΜ. Προσέτι τὰ σύμ-
στος, εὖνους, κακόνους,
λεπὸς (680, β'. πρβ. κ

679. Δοτικὴ π

Αὕτη σημαίνει τὸ

α.) Τὸ πρόσωπον,

Πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πο

β.) Τὸν εἰς ὃν ο

ὁμοίων), ἐν ᾧ ἡ γεν.

μοι φίλοι εἰσίν. —

γ.) Τὸ ψυχικῶς με

προσωπικῆς ἀντωνυμ

ΣΗΜ. Ἡ ἠθικὴ δοτικ

ζουσα τὴν κρίσιν τοῦ ν

δ.) Κατὰ δοτικῆ

κῶν ῥημάτων. Τί πέ

τρώσκεται λόγοις. —

ἐπίθετα (τέος). — Πο

ΣΗΜ. Μετὰ πολλῶν ο

δπου ἡμεῖς τὴν γενικὴν.

θρωποι ἐν τῶν κτη

πολλάκις τὴν χρῆσιν δε

τεθνηκῶς. — Ὅπου ὁμως

σιαστικὸν ἢ ἐπίθετον, ἐ

μα. — Οὗτος μοι μῦθος

ε.) Τὸ κατὰ δοτικ

νεστι ἀπωτέραν σχέσ

χ' ἡμῖν πάλαι. — Ὑπο

ούτου), ὅτι εὐήθης ἐσ

ΣΗΜ. β'. Οὕτως ἀπολύ

ἔχουσαι παρ' ἑαυταῖς, ἢ

παραφράζομεν διὰ τῶν ἐάν

πόλις ἐν δεξιᾷ εἰσπλέ

Γίγνεται μοι βουλομένῳ

ἔστιν ἐμοὶ εἰπεῖν συνελόν

3.) Δοτικὴ κο

680. Αὕτη τίθεται

ποῖα σημαίνουσι φιλ

πραγμά
 συνεννόη

ά.) Μ

νος ἦνα

έστι το

καὶ τύχ

ΣΗΜ. Π

διαλέγομα

στασιάζω.

πρὸς Ψυχ

μῶ τινα εἰ

β'.)

678. Φυ

ΣΗΜ. "

επλοῖς. κα

τούτων, οἱ

καὶ ἐκλαμ

κεῖος καὶ

μεν εἰς τὸ

γ'.)

δοτικὴν

δωρ ἐπὶν

τῶ.—Τὸ

ΣΗΜ. Τ

γον, ἐγγ

681.

ρήματα

(δοτικὴν

ἀπλῶς, ὅ

λετο μᾶ

μα) ἀποθ

τῶν ἄλλ

ριπίπτειν

ΣΗΜ. "I

τότε ἢ σχ

τεινι (ἐπὶ π

νίως ἐπὶ τ

περιπαίξει

682.

ά.) Τὸ

φθαλμοῖς

τω ἐζημίωσαν. Ἐκ
εἰς ἣν ἐνίοτε προτίθε-
ται: ν φύλαξιν ἐχ

683. β'.) Τὴν ἐνεργ-
τάνομεν. — Οὐδεὶς οὐ

Δίτιαν σημαίνει κα-
δοτική· οἶον, Ἄπασ-
χαίρω (τῇ μουσικῇ),
χαλεπῶς φέρω, ἀπορο-
ριστημένος).

ΣΗΜ. α'. Ἄθυμῶ, ἀλγύ-
ζομαι, χαλεπαίνω, αἰσ-
πραγμένοις ἐφο

ΣΗΜ. β'. Πλὴν τῆς δο-
καὶ αἰτιατικῆν. Βαρέως
ἀτιμία. — Στέργω τὴν τύ-

γ'.) Μέτρον, κα-
μέλλοντα κρίνομεν το-
Σαλαμῖνι μάχης οἱ Ἄ-
ἡ μικρῶ ἐλλείπουσι

ΣΗΜ. Οὕτω τίθεται
μικρῶ, ὀλίγῳ, τοσοῦτῳ,
μακρὸν, τί, τι, οὐδέν, μ

684. Ἡ ἀνεξάρτη

α'.) Τρόπον, (ἧ-
ἔποϊον ἡμεῖς πολλάκι
πῶ. — Οὐδέν γνώμη
γέφυραν· οὕτω καὶ β-
λόγῳ, προφάσει, ὀνό-
ἀντωνυμίας αὐτὸς (σ-
κοσίους ἵππέας ἔλαβε

β'.) Τόπον σημο-
γῶ (συνηθέστερον ἐν
ραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι

ΣΗΜ. Εὐρηται δ' ἰδίω

γ'.) Τὸν χρόνον
τησιν, πότε; — Τῆδε τ

— Οἱ Σάμιοι ἐξεπολιο

ΣΗΜ.

ναται να
 εν γένει
 μετὰ δὲ

685

καὶ τοια
 τῇ πεζῇ
 τὰς ἐξῆς

1) Ε

δέ, καθ'
 ἀναφέρει
 τοῖς παι
 τοῦ πρώ

ΣΗΜ. δ

παραφράζ
 Ἄντι δὲ το
 καὶ ὄνεπα
 τῇ μὲν—τ

ΣΗΜ. 6

κόν, ἐάν
 τῇ δὲ λαμ

2) Με

καὶ αἱ φ

ΣΗΜ. 'δ

καὶ ὅς, κα
 ρικῇ μετὰ

3) Εἰς

φαίνεται

686.

τι, ἢ ὡς

1) Τὸ

λῶν ἄλλο

ἀ.) Ὡς

διὸ καὶ ἡ

χιών· κατ

τὰ δέκα

ΣΗΜ. 4.

διὸ καὶ οἱ

687. Ἐν ταύτῃ
τὰ κύρια ὀνόματα,
ἀφ' ἑαυτῶν ὠρισμένον

ΣΗΜ. Κατὰ τὰ κύρια
ἔθνικῶν καὶ πατρωνυμίων
(Ἥλιος, Σελήνη).

β'.) Ἐάν τι χωρὶς
οἶον, ὁ τῶν Ἀθηναίων

γ'.) Τὸ ἄρθρον ἀντωνυμίας ἢ ἰσοδύναμὴν
τέχνην καλῶς ἐξεργασμένην

688. Πρὸ τῶν ἀρθρῶν
ἄριθμὸς ἔχει ὠρισμένον

οἶον τὰ δύο μέρη (δύο
οὐσῶν τῶν πασῶν, τὰ

πικῶν ἐπιθέτων διαφορὰς
πλείονες—οἱ πλείονες,

ἐκ τῶν ἀπάντων πολλοί

ΣΗΜ. Ἐνάρθρως ἐκφράζει
φι, περι, εἰς, ὑπὲρ καὶ
ὡς ἔγγιστα. Πλείονες
δὲ ὡς δεκάμυριάδας εἶναι

689. 2. Τὸ εἶδος
τικεῖμενα· οἱ πολῖται

μᾶλλον τὸν ἄρχοντα

ΣΗΜ. Ἐκ τούτου καὶ
οἱ Σωκράται (δηλ. φιλόσοφοι)

690. α. Παραλελειμμένον
τινὰ γενικῶς· οἶον, ὁ

ΣΗΜ. α. Οὕτω τίθεται
τῶν ἅμα καὶ μέχρι) ἢ ἰσοδύναμὴν
σχεδὸν ἦσαν μέσαι νύκτες
ἄλωσιν.

ΣΗΜ. β'. Ἐνάρθρως τίθεται
πιρρήματικαὶ ἢ τόπου δὲ
παρ' ἀσπίδα, ἐπὶ πόδα,

ως, διὰ νήσων ἔπλευσε, ἐπὶ
ἄρθρον, ἐάν ὁ λόγος γίγνηται
θεὸς σημαίνει ὠρισμένον
ἄνθρωποι.

6. Τ

τὰ ὁποῖο

νεις, ἐν Α

γ') Τὸ

εὐκλείας

691.

θετον, με

λέγων (=

πάλαι, τ

ΣΗΜ. 6

σεως· οἶον

τα λέξοντ

ΣΗΜ. 6'

ρεμφάτου,

λέγει ν ο

τυχόντος δ

ΣΗΜ. γ'

κῶν, τὰ ὅπ

ἀνάγκη· Ο

692.

(663 6')

ναίων, οί

693.

που), τιθέ

θετικῆν

γυναῖκες, τ

ΣΗΜ. τὰ

694. 1

προσδιορισ

ἐπέχουσι γ

τα, οἱ ἐν τ

695. Τ

στικουῦ καὶ

διακρίνητο

ὡς προσ

ἐπίθετον ἐ

696.

τιθέμενον δ

τοῦ ἀκρατεστάτου.

κρατεστάτου θηρίου.

β'.) Τίθεται τὸ οὐ

ἔχει τὸ ἄρθρον. Οἱ Χ

νευ τοῦ καινόν, τὸ

γ'.) Τὸ αὐτὸ ἰσχύ

Ἀθηναίων δῆμος (=

(=ὁ δῆμος, ἦγουν ὁ

ὁ χρόνος ὁ μετὰ ταῦ

697. Ἐπίθετον ἄν

ἴον ἑναρθρον, εἶνε ὄχ

τηγορούμενον, δηλ. π

ται ἡ ιδιότης αὕτη εἶ

ἀγαθός (δηλ. ἐστίν).

ΣΗΜ. α'. Πολλάκις δύ

σεως· οἷον, οἱ Ἀθηναῖοι

σαν αὐτόνομοι). — Φαίνο

ἄς ποιῶμαι, μεγάλαι εἶ

ΣΗΜ. β'. Πολὺ ἄστα

ὅποια προστίθεται καὶ ἄ

τοτε σγεδὸν ἐπὶ ποταμῶν

δ' ἦνε ἑναρθρον· πρέπει

τερον ἐπὶ πόλεων· οἷον,

τω καὶ ἡ μόνιμος φράσις

λέξις ὄνομα ἢ ἄλλη τ

ἐὰν ὑπάρχη ἀναφορά τις

Ζά γ κ λ η ἐκλήθη. —

προσδιοριστικόν· οἷον, τὸ

ἢ ἢ πόλις ἢ Ἀθηναίων, κ

ΣΗΜ. γ'. Οὕτω καὶ οἱ

σμοὶ τίθενται ἑνάρθως,

νί α ς ὁ Ἄ ρ κ ἄ ς στρατ

ἑστρατεύετο. — Ζεὺς σωτῆρ

τιθέμενα ἄλλα μερικώτερο

κες οἱ Βιθυνοί, οἱ Βιθυνοί

698. Ἡ κ τ η τ ι κ τ

σημειῶται ὠρισμένον

(δηλ. εἷς τις).

ΣΗΜ. Ἐὰν εἷς προσ

τίθεται πρὸ τούτου τὸ ἄρ

Ἡμεῖς οἱ Κρήτες· οὕτω κ

σφόδρα χ ρ ὠ μ ε θ α οἱ

699

θρον οὐ

περὶ το

αὐτὸς ὁ

θρου κα

οἶον ὁ

700

κανονικ

νον· οὐτ

οὐσιαστ

701

σημαίνει

ρος (ἡ κα

λίτας (=

ἐπιτάσσ

ύμῖν τ

Τῆς ἡμέ

ΣΗΜ.

δλφ. Δαρ

702.

ἔχουσιν

τὸ ἔσχατ

μέσον τ

703.

ὅπως ὀρί

γεια· κα

σειν, δι

γω ἀκριθ

ΣΗΜ. ἔ

τοῦτο αἰ τ

δὲν δύναντ

δ' αὐται π

ΣΗΜ. ἔ

παρ' Ὀμήρ

μόναι ἀνευ

τίθεται ἐπ

ἔφην εἶναι

ΣΗΜ. δ'

των μερών του λόγου, τὰς δὲ ἢ εἰς καὶ πρὸ ἀνά τρις (τὰ ὅποια δὲν πρέτ' ἔς μὲν γὰρ αἰ, εἰς μὲν νια δ' εἶνε μετ' αὐτῆς τά, τό·ε, Θουκυδ., ἕως τότε καθ' ἅπαξ). — Παρὰ δὲ τθεν, ἐπὶ μάλλον.

704. Εἶνε δὲ αἰ καθ' ὅσον συντάσσοντ γίων πτώσεων.

Α. Προθέσεις μον

α.) Μετ' αἰτιατικῆς

β.) Μετὰ γενικῆς

γ.) Μετὰ δοτικῆς

Β. Δίπτωτοι.

Μετ' αἰτιατ. καὶ γ

Γ. Τρίπτωτοι.

Α. Προθέσεις μον

ι.) Προθέσεις μετ'

705. Εἰς ἢ ἔς σ

δν φέρεται ἢ πρᾶξις

α.) Τόπον. Ἀπέθ

γράφω.—Λέγειν εἰς

ΣΗΜ. Εἰς μετὰ γεν. ζ

ΣΗΜ. Ἀντὶ τῆς πρὸς

(ὁσάκις ταῦτα ἔχουσι τοτ

λάδ' εἰς Ἰλιον.—Βαδίζου

εἰς τὸ δικαστήριον (πρὸς

β.) Χρόνον. Ἦκε

ἑσπέραν, ἔτος εἰς ἔτο

γ.) Μέτρον καὶ

τὸς, ὅστις εὐτύχησεν ε

εἴκοσι (=περίπου εἴ

δ.) Σκοπὸν νοητ

έ.) Φράσεις. Εἰς

(φοβοῦμαι), εἰς τέλος

ς.) Ἐν συνθέσει

706

τὸν ὁμό

707

ά.) Τ

β.) Σ

γ.) Δ

δ.) Π

τος ἐλαύ

ΣΗΜ.

δοτικῆς.

έ.) Ἐν

ἀναμάχο

(πρβ. κα

2.)

708

τίθετος τ

ά.) Τ

(Ζ. ἀπό)

ΣΗΜ. Κ

β.) Χ

τούτων (

γ.) Ἀ

Ἀρχῆνος

ἔκ τινος.

δ.) Μ

τῶν λό

έ.) Φρ

ΣΗΜ. Τ

τι τῆς ὑ

δέδοται (π

709.

ωνυμει π

ά.) Τό

τῶν ἐπικ

β.) Χ

γ.) Δ

δ.) Εἰ

πρᾶξις ἐκ

που, ἀπὸ στόματος

οἱ ἀπὸ σκηνηῆς (λέγον

έ.) Φράσεις· ἀπὸ

κοντος), ἀπὸ γνώμης

ς.) Ἐν συνθέσει

καὶ τὸ ὀπίσω

710 Ἄντι, ἀρ

ἀντικρὺ (Ξεν. Ἄν. Δ'

ά.) Τὴν τῆς ἀντι

ἔχων. Μάλιστα δ'

ἀθάνατον δόξαν ἀλλ

ΣΗΜ. Σπανίως τίθε

(709). Αἰρετώτερος

β.) Ἐν συνθέσει

δόναι.

711. Πρό· ἐμπρ

ά.) Τόπον. Πρό

τῆς ἀληθείας.

β.) Χρόνον. Οἱ

γ.) Προτίμησι

ΣΗΜ. Καὶ ἐπὶ συγκρι

ποιού, μήτε τὸ ζῆν μή

δ.) Φράσεις. Π

έ.) Ἐν συνθέσει

3) Προθέσεις με

712. Ἐν· σημαίνα

ά.) Τόπον. Ἐν Ἄ

οἰκουμένην ἐν τῷ Εὐ

κακῶς λέγειν τοὺς ἄ

ΣΗΜ. β'. Μετὰ δὲ πλ

μεταξὺ ἢ ἐνώπιον

εῷ πλήθει λέγειν.

β.) Χρόνον. Ἐν

γ.) Ἐσωτερικῆν

ἐπὶ πραγμάτων (=δ

δ.) Φράσεις. Ἡ

καὶ πρώτη (=ἐν το

προσθήκη

ἀργῆ ἔχ

έ.) Ἐ

ΣΗΜ.

713.

μετά).

ΣΗΜ.

συνεννόησ

τοῦ θεοῦ,

ξιν. Τοῦτ

καὶ μεταλ

Β'.

ὑπὲρ, ἀμ

ΣΗΜ,

714.

1. Π

ά.) Τ

των (ἦτο

β'.) Ὁ

μεστή ἡ

γ'.) Τ

διαστήμα

—Μεσσή

δ'.) Φ

ίεναι, ἔρχ

ἔχειν τὸ

ἔχειν, δι'

2. Μ

ά.) Δι

ωπικῶν ὁ

ἐξ αἰτίας

κρίνονται.

β'.) Φ

(—αὐτὴ κ

γ'.) Ἐν

βαίνειν. —

καὶ διανο

715 Κατά. κυρ

1. Μετά γεν

ά.) Τόπον (ἐκ
καταβαίνει.—Κατὰ

β.) Ἐκτασιν ἀτ
μάτων. Ὁ μαντεύομο

γ.) Φράσεις. Ἐκ
τῶν ὀπισθεν, μάλιστα

(= ἐν θυσία).

2. Μετ' αἰτιατικῆς

ά.) Τόπον. Οἱ
λασσαν.—Ἡ εὐλάβ

τὸ καθ' ἑαυτούς.

β.) Χρόνον. Κα

γ.) Ἀναλογίαν
τρόπον, κατὰ πάντα

νόμους, καθ' Ἡρόδοτον

δ.) Διανομήν (

μέραν, κατ' ἐνιαυτὸν,

ε. Φράσεις. Κατ

3. Ἐν συνθέσει

καταβάλλειν· καὶ δὴ

καταβαίνειν. (Ζ. ἀν

ἐξορίστων· οἶον, κατὰ

λείωσιν πράξεώς τι

τειν. Μετὰ δὲ τῶν ἐν

716. Μετά. (συγ

1) Μετά γενικῆς

πων, μετὰ καλλίσ

2) Μετ' αἰτιατικῆς

λοπονησιακὸν π

οἱ νέοι.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς

ἔσκε μετ' ἀνδράσ

3) Φράσεις. Μετ

κτωρ τε καὶ μεθ' ἡμ

4) Ἐν συνθέσει.

βολήν, μεταδιδόνα

717.

1)

α.) Τ

β.) Ι

τὰ γενε

τῶν δικ

ζων ὑπὲ

2) Μ

ἐστὶν ὑπ

ΣΗΜ.

Ἀττικοῖς,

ἀφανισθεί

3)

καὶ ἔπει

ριφρόν

718.

1)

τῷ πεζῷ

κούσης π

εἶχον δια

2) Π

σχολήσε

θουσαν

ἔτη.—ἀ

(κατεγίνο

3) Φ

ΣΗΜ. 'Ι

4) Ε

Γ. Ι

719.

Μετ

α.) Ὡς

ως καὶ π

ρὶ τούτ

ΣΗΜ. &

ται μετὰ

καὶ περὶ τ

ρήμάτων

τὸ παρὰ Π

ΣΗΜ. 6'. Καὶ ὅλη
 ἐστὶ τὸ, κατὰ τι). Πε
 δοκοῦσιν ἔργῳ ἐξελέγ

6.) Φράσεις.

γεῖσθαι) τι, προελθ

2) Μετὰ Δοτ

ά.) Τόπον (σπα
 οὐ μόνον περὶ τοῦ

6.) Συνηθεστέρο
 σημαντικῶν ῥημάτα

τῶν φοβοῦνται καὶ

3) Μετ' αἰτία

ά.) Τόπον. Περ
 Κατὰ τοὺς Ἑλλ. κα

6.) Χρόνον. Ἐ

γ.) Ἐπασχόλη

τὰ γεν. σπανίως· Π

χρημάτων.—Τοῦ
 μάτε καὶ τοὺς κακο

4) Ἐν συνθέσ
 τασιν· περίβλεπτο

720. Παρά. Κ

1) Μετὰ γενικ

καὶ σωματικῆς ἢ νο
 δρὸς ὡς ἄνδρα ἐβάδ

παρὰ τῶν εἰδότην

ΣΗΜ. Οὕτω τίθεται
 θεσιν σημαινόντων (συν

θρώπων καὶ θεῶν τιμωρ

2) Μετὰ δοτ
 συνήθει γλώσση μόν

χρυσίον παρὰ τοῦ
 νοῦσι κρεῖττόν ἐστι

3) Μετ' αἰτία

ά.) Τόπον. Ἐπὶ
 νην. ἔρχει παρὰ Πρω

μένειν, καθῆσθαι παρ

τὸ πλησ

Ἦσαν κα

β'.) Σ

δλον τ

γ'.) Σ

τιθέναι.

παρὰ μι

ἐξ οὗ κα

δ'.) Α

ζηται.

έ.) Ἐ

ἐλπίδα,

4.) Ἐ

καθῆσθα

βασιν

πρεσβεύε

721.

ρά) ἡ ἐ

1) Με

κίς τῷ τ

πρὸς πα

—Καλλ

ῥημάτων

ἀνδρὸς

σημαίνου

2) Με

Βαβυλῶ

3) Με

ά.) Τ

πρὸς ἡ

Σικελίας

τινα, λο

β'.) Χ

γ'.) Ἀ

Τὰ σμικρ

δ'.) Φ

πρὸς ἐμέ.

4) Ἐν

προσάγει

720—723

722. Ἐπεὶ, κυρτόν

1.) Μετὰ γενικῶν

α.) Τόπον. Ἐπὶ
προὔφαινετο ἐφ' ἄρμ

β.) Χρόνον. Ἐπὶ
θηναίων ἀπώλειω.

γ.) Ἀπλῶς ἀνικ

λων ὀράτε, ταύτ'

αυτοῦ (= καθ' ἑαυ

2.) Μετὰ ῥοτ

α.) Τόπον ἕως κα

β.) Χρόνον καὶ

γ.) Ἐσωτερικ

πολεμίοις (εἰς τὴν ἐ

τόκοις δακνίζειν.

3.) Μετ' αἰτία

ἐπὶ τοὺς ἵππους

4.) Ἐν συνθέσ

ἐπέρχεσθαι, ἐπιστρατ

ὁ ἐφορῶν ἔπειτα), ἐ

723. Ἰπὸ κυρτόν

1.) Μετὰ γενικῶν

α.) Τόπον. Ἡ τ

ὑπὸ γῆς δικαιωθήρι

β.) Ἐξάρτησιν

τοξεύειν.

γ.) Τὸ ποιητικ

σημ.) Τιτρώσκεσθαι, σ

ων).—Ἡ πόλις ἐάλ

τῶν βαρβάρων.

ΣΗΜ. Τὸ ποιητικὸν

ὡς ἀπλῶς προσερχομέντ

λῆς σοφίας πληρωθήσε

τῆς ἐξ μετὰ γενικῆς (Τ

καὶ λέγειν δηλωτικῶν,

δ.) Διείαν. Ἰ

2.) Μ

ἔχεις ὑπὸ

3.) Μ

μην ὑπ' α

τω καὶ χ

δ'.) Ἐ

σπόνδειος

ΣΗΜ. α.

οῖον, περὶ

πέ α ς. Ξυν

περὶ ἕ κα

ἔχον πολλὰ

κρῶν ἐπὶ

καὶ καθ' ἕκα

θυμῆσθαι κ

λεύετο.

ΣΗΜ. β.

κίνησιν προ

σημαντικά

στου, ἐνταυθα

Ἡ δὲ ἐν μ

λά παρὰ το

ἐν τ φ Ἡ ρ

Ἡ ρ.) - Ὡσαύ

χερσὶ τιθέν

ΣΗΜ. γ.

διορισμοὶ οὐ

μετάθεσις τι

ξεῖν. — Ὅστι

γεγονότων ἐν

ΣΗΜ. δ.

ἡ δ' ἐνεκα

πέρε· καὶ

μέτα = μέτεσ

οὐσιαστικοῦ

τεσσαρασκαί

ΣΗΜ. ε.

καὶ τοῦ πτω

δεσμοὶ τέ, γ

κλινόμεναι ὀ

ντις). — Προσέ

τῆς ἀκροτάτ

ΣΗΜ. ς.

συνήθως ἡ π

φίλου ς

ἄλλοτρία τῆ πόλι
 συνδέτων (τε-καί) ἐννο
 δέ), ἥ καί τῶν κατ' ἐρ
 ἔπειτα δέ καί ὑμῶν αὐ
 λούς δέ χρημάτων
 νος δὴ; Τοῦ ὑπολαμ

724. Αἰ προσ
 προσωπικῆς καταλήξ
 ἢ ἀντιδιαστολῆς. Κ

ΣΗΜ. Ὡς τριτοπρόσ
 σφεῖς εὔρηται ἐνίοτε μ

725. Ἡ κτητι
 (687, γ'). Περὶ δέ

ά.) Ἀντὶ τῆς κτη
 κῆς· ἡ δὲ γενικὴ αὐ
 τίθεται πρὸ τοῦ ἄρθρου
 ὄχι δὲ καὶ ὁ σοῦ υἱὸ

β.) Διὰ τὴν μετα
 προσδιορισμοὶ κατὰ

726. Ἡ αὐτοπ
 μενον τῆς προτάσεως
 σκεῖ· ἡ — ἐν ἐξερτη
 ἦνε διάνοια ἄλλοτρί
 — ἡ κατ' ἐννοιαν μ
 μισθὸν ἀνδραποδιστὰ

ΣΗΜ. ά. Ἀντὶ τῆς κ
 κῆς, ἐὰν τὸ ὑποκείμενον
 μάλιστα ἐπὶ ἀντιθέσεως
 τίθεται εἰς τὸ δοκῶ μοι

ΣΗΜ. β'. Αἰδοτικάι τ
 ἐξηρτημένας (ἀπαρεμφ
 τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρ
 τα οἱ περὶ σοφίας. — Ο
 γραφία.

ΣΗΜ. γ'. Ἡ τριτοπ
 εἰς τοῦ πρώτου καὶ δευτε

727. Ὡς κτητικῶ

ά.) Ἐν μὲν τῷ ἐν

τὴν Ἀθηναίων

ἐμαυτοῦ

(β'.) Ἐν

ρος, ὑμέτερος

τερος εἶνε

ραν ἀρετῆς

ὑμετέροισι

μέρος τὸ

728. Α

ληλοπαθόντων

μένους τὰς

ΣΗΜ. Πολύ

κατὰ γενικὴν

ἑτέρους, ἢ οἱ

ἢ φύσει ἢ τῶν

729. Η

μεύει εἰς τὸ

εἰς ἀναφέρ

ἀγαθῶν ἰπ

οὺς τῶν π

ΣΗΜ. α.

καὶ ἔπεται,

ΣΗΜ. β'.

θρὰν τῆ πόλ

730. Α

Ἡ δὲ θέσις

731. Μ

νοουμένου,

του (699)

σφαλῶμεν

ΣΗΜ. α.

κοῦ συνδουασ

ΣΗΜ. β'.

ἀντιθέσεις

καὶ εἰς μετ

μία, ἢ ἢ ἀό

ἄλλους τυρά

732. Ε

παρελθόν,

μενον. Τόν

Τοῦ τ' ἦν

728—737

ΣΗΜ. Ἡ αὐτὴ δια-
μεταξὺ τῶν τοιοῦτος,
τηλικόςδε, τῆδε, ὧδε.

733. Ἡ ἀναφορ
οὔσιας), ἢ δ' ὅστις

—Μακάριος ὅστις

ΣΗΜ. α. Τοιαύτη σ
ὀπόσος, ὁποῖος κλ.

ΣΗΜ. Περὶ τοῦ γένο
μίας ὡς δεικτικῆς 685

734. Δι' ἑρωτη

τὰ μόρια ποῦ, πῆ κ

θείας ἢ ἀνεξαρτήτου

ἀναφορικαὶ εἰς ἐξηρ

καὶ αἰ πρῶται ἀντι

—Εἰπέ μοι ὅστις

ἀλλ' ὅ,τι ἐστὶ τὸ κ

1) ῥήματα ἐ

735. Τὸ ἐνεργ

πτει εἰς τὴν ἐννοια

ἱππεὺς ἐλαύνει τὸν

ναῦς ἄραντες, ἢ ἀπλ

λῶς ἔχειν)—πράττε

καὶ αὐτὸς ὀρμᾶ ἐκε

κινεῖν. Ἐν δ' ἐνεστ.

ΣΗΜ. Ἄλλως ἔχουσ

παθητικοὶ παθητικὴν,

ἐνεργ. καὶ ὁ β'. οὐδετ

ὁ β'. παρκ. ἔχει οὐδετ

σέσηπα, τέτηκα, πέφτ

εἶνε χρόνοι τοῦ παθ. ἀ

νει διάκεισθαι.

736. Ἄλλοτε π

μενον, ἐπειδὴ οὐδ'

οὔτω δύνασθαι (=ἰ

οὶ πλούσιοι), διδόνα

μηρὸν εἶναι), προστ

737. Συνηθέστερο

γίνονται ἀμετάβατα

πειτα τὸ

τοῦ λόγου

εἰσβάλλει

διδόναι,

χειν, κόπ

ΣΗΜ. β'

πειν, ἐπιλε

ἀπειπεῖν (σ

τεσθαι, ἦτο

καὶ ὁ λόγος

ΣΗΜ. γ'

καὶ ἀντικεῖ

πων (δηλ.

ἀόριστος ἀν

2) Ῥήμ

738.

σημασίαν

παθητικ

θος· πάσχε

δέχονται

ὑπό. Τοια

τούτου.—

τῶν πλη

ΣΗΜ. α.

των παρ' αὐ

κακῶς ἀκ

όμοῦ μέ τὸ

τῶν ἐτέρων.

3) Ῥήμ

739. Ε

μενον (63

καὶ δοτικῆ

ἔννοιαι. Βο

Θύχ ὑπό

πιστεύεσ

—ΣΗΜ. α.)

τότε ἐν τῇ π

πειν τινί τὸ

τοῦτο ἐν τῷ

βασιλεύον

τικὸν εἶτιον

737—746

(ΣΗΜ. 6'. Ουδέτερα
των. Τὰ στρατευόμενα

των παθητικῶν ἀορίστ

3) Μέσα ῥήμα

740. Ἡ κυρία ἐ

γεία τοῦ ῥήματος ἐ

προῆλθεν. Διὸ καὶ

καὶ ἀντικείμενον.

δὲν ἐπιδέχεται ἀντ

741. Δύνανται

τανακλάσεως τῆς π

742. α'. Τὸ αὐ

ἐνταυτῷ καὶ ἄμεσον

τρέπομαι=τρέπω

ΣΗΜ. Πολλῶν ἐκ τῶ

θητικοὶ τύποι τοῦ μέλ

ρατάξαντο.—Ἀϋτερέτα

ῆσχύνθη, κατηλλάγη

743. β'.) Τὸ π

τὸ ὑποκείμενον ἐμ.μ.

γίγνεται πρὸς ὠφέλε

κῆς τῆς αὐτοπαθοῦς

μισθοῦμαι στρατιώτ

καὶ οἱ Ἄττικοὶ ἔλε

θεταὶ νόμους.

744. Πολλάκις

ἀπ' αὐτοῦ ἀπομακρυ

ται ἐπίσης ἀντικείμ

τοὺς πολεμίους, φυ

745. γ'.) Τὸ ἐπ

πληγάζουσαν ἔσωθεν

ἐκτέλεσιν τῆς πράξε

την μόνην τὴν ἐποψ

οὔτω παρέχειν (=δ

πανᾶν καὶ δαπανᾶσθ

μετὰ κόπου καὶ δαπ

σθαι (σκοπεῖν μετὰ π

ἐκδίδοσθαι (μετὰ πρ

746. Ἐπίμεσα σχ

(ΓΡΑΜΜ. ΓΕΝΝΑ

τεύειν (=

βουλεύειν

ἀποφασίζω

μετά τινος

στρατιώτου

ΣΗΜ. Ἰ

τοιοτρόπως

ἄλλος ἐπι

νον μέλλει

γράφεται

κεῖμαι), α

747.

σον ἐχτελ

λου), παρ

ΣΗΜ. Τ

διδάσκω ἐ

748.

σων καὶ

φωνῆς. Ο

γων(ζομα

γαγεῖν).—

749.

μεν δύο τ

ά.) Τῆ

ελθόντα

ε'.) Τῶ

ριαῖον (

750.

τοῦ παρα

στων, καὶ

751.

ἀκαρῆς· οἱ

γον μέλλ

ἔσομαι.

752.

παρακείμε

μετοχῆ π

747—755

των μόνον κατὰ τὸ
διάγραμμα δεικνύει
εἶδους τοῦ χρόνου.

Χρ. παρῶν

διαρκῆς | ἐνεσ. ὄρι
προστακτι

ἀκαριαῖος |

Προς

τετελειτυ. | πρκ. ὄρι

Προς. Εὐκ

α.) Ἐνεστῶς ὄρι

753. Οὗτος δεικ
μένην πράξιν. Ἰκετεύ
κατ' ἐνεστῶτα ἐκφέρ
νου, ἐπομένως καὶ ἐν
πέμπουσιν (δηλ. κατ

ΣΗΜ. Πράξεις παρελ
φέρονται πολλάκις κα
πυθάνομαι, αἰσθάνομα
τῶμαι, φεύγω (εἶμι φυ
θνήσκω. Τὰ δ' ἤκω κα

754. Ἐν ζωηρᾷ κ
ξεις νὰ ἐκτεθῶσιν ὡ
καὶ ἡ συχνὴ μεταλ
ἤγειτο Ἀρχίδαμος
οὐκ ἐξεδέξαντο τ

β.) Παρατατ

755. Οὗτος εἶνε
τι. Διὸ ὁ Ἕλλητιν μετ
γράψη παρελθούσας κ
διάρκειαν πράξεων),
τῶν πρώτων βασιλέ
στοι ἐπολιτεύοντ
καὶ ἐμάχοντο—Ο
ροὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξ

ΣΗΜ. δ
 ἢ μελετηθ
 ναι, πείθει

ΣΗΜ. 6

πρέπον, ἢ
 πράξεις δὲν
 οὕτω καὶ
 εἰκὸς, δίκαι

ΣΗΜ. Π

γ.) Ε

756.

ἐν τῷ πο
 πάντες ὅτ
 τοίμοι ε
 νοφῶντος
 ὑβρίζου

ά) Α

757.

δεμίαν ἄ
 παρούσας.
 Μετὰ τήν
 Πausανία
 εἴκοσι νεῦ
 σὶ καὶ ἐ
 ψαντο.

758.

μετὰ τῶν
 που λογικ
 ρεσιν τῆς
 τελικός·
 σαν. Δαρ
 τράπην ἐ
 ἵππον, ὡ

759.

ὁ ἀόριστος
 τότε οὕτω

756—763

φαύλων διανοίας ὅλ
ἐπικληθῆ γνωμολ

ΣΗΜ. α. Ἐν τῇ ση
ἀόρ. καὶ παρατατ. ὅπο
θει λέγειν). Ἀναλαμβά

ΣΗΜ. β. Πολλάκις

γφ. ἐγέλασα. ἐπήνε
ἀορίστου ὄρα 798.

β.) Ἀόριστος

760. Ὁ ἀόριστος

γενομένην καὶ εὐθ

παρελθόντι, εἴτε ἐν

κοντα προσέταξαν α

γῆρας ἕξεις εὐθαλές.

δ' ἔτι μείζον τὸ λα

ΣΗΜ. α. Ὁ ἀόριστος

καθ' ὅ,τι ὁ μὲν ἀόριστ

λάκις δὲ καὶ ταχέως π

κεῖ μακρότερον. Ἄνευ

ποιεῖν, τὸ δὲ κελεῦ

ἔτι δὲ ὁ ἀόρ. τῆς ὑποτ

ἐν προτάσεσιν ὑποθετι

καῖς (810). Ἐὰν (ὅταν,

761. Ὁ ἀόριστος

θεῖσαν τῆς τοῦ ῥήμα

Κροῖσος Ἄλυν διαθ

762. Ὡς ὁ Ἀόρισ

γικῶς ἀπαιτουμένου

κῆς καθὼς καὶ ὁ το

μαίνει κανονικῶς π

γονται ἐν Σικελία α

ΣΗΜ. Πολλὰ ῥήματα

στφ δηλοῦσι τὴν εἰς τῆ

λέα)- βασιλεῦσαι (γενέσ

763. Ὁ μέλλων

ἄρξω (= θὰ ἄρξω κα

ΣΗΜ. Τὸ δεύτερον π

γόρευσιν μετρίαν (παρβ

δ' ἐρωτήσεσι, καὶ μὲ ζυ

764.

φορικαῖς

σκοπὸν ἢ

—Δεῖ ἅπ

(809). ὅ

καὶ ἐπιστ

υόμενος;

ΣΗΜ. Ε

ὅτι δυνατὸ

λαγήσε

765.

ρίζονται

παρεμφάτ

Μέλλων

στάτου,

ΣΗΜ. ἄ

σχηματισμ

Παιδιάς το

ΣΗΜ. β'

γελοῖον εἶν

766.

ἔτελέσθη

ρὰ τῶν Κ

ται, ἀλλ

ΣΗΜ. Τδ

νε ὅμως το

οὐ ἄνθρωποι

φείλετο. Τ

ὁ δὲ μονογε

767.

ξεως· διὸ

φέρουσι μι

μαι, καλοῦ

κτάομαι

δακέναι;

768 β

τικου, ἦτο

764—771

ὁ παρακ. πρὸς τὸν
τοῖς ἀμαρτάνουσι

ΣΗΜ. α. Οὕτως ἡδὲ
γενετο ὁ λόγος ἐν ᾧ ὁ

ΣΗΜ. β'. Οἱ ὑπερ-
σημασίαν παρατατικῶς

769. γ.) Ὁ με-
λλοντος, ἥτοι σημαί-

Ὁ μονοσχημάτιστος
ὡς ἐπιτοπλεῖστον

γητικὸς σχηματίζει
ἐνίοτε· γεγραφῶς ἐ-

ταῦτ' εἰδῶμεν, τὰ
οὐκ ἀχθεσθήσομαι

ΣΗΜ. α. 'Ο μετ' ὁ
σεσιν, (ἐπειδὴ ἐν ἄλλῳ

χρόνου ὑποθετικαῖς ἔ-
πικτῆς. 760 σημ.)

ἐφ' ᾧ ἐστρατεύετο, μὴ

ΣΗΜ. β'. Οἱ μετ' ὁ
σημασίαν μέλλοντος·

770. δ.) Ὁ πα-
μετοχῆς σημαίνει

ἐν τῷ παρελθόντι,
βουλεῦσθαι.—Ἡ

Ἄ.) Ἐν ἀπλαῖς

771. Ἡ ὀριστῶς
δεδομένην ἢ ὑποτι-

καὶ ἀνεξαρτήτως ἀπὸ
τῶμεν ἀνενδοιάστως

οἴσει.—Πῶς τοῦτο

ΣΗΜ. α. Ὡσαύτως
ὑποτιθέμεναι περιστά-

φᾶσιν, καὶ δὴ καὶ ἀπο-
τικὴν ἐχούσαις ἔννοιαν

σέτι ἐν ἐρωτήσεσιν ἐπι-
τωμένου. Τί δ' οὐκ

πορευόμενοι διέβησαν
εἶναι ἐντονώτερος τοῦ

ἂν διαβαῖεν; ἢ πῶς ἂν

ΣΗΜ. Ἐ
τάσσειν ἰδέ
τὰ τοῦ ἄν

772

δὲ πάντο

1.) Εἰ

όπου προ

τελευταῖο

φέρει δὴ

2.) Μ

πωμεν.

3.) Εἰ

πίωμεν;

4.) Μ

ρον ἢ μέρ

773.

φρασθῆ ἢ

χαίρουσιν

δείη τέχν

νανται νὰ

νὰ ἐκφρασ

καὶ ἐκφέρει

σθα δυνατ

— Ἡ τοια

φελον, εἰ

ναι οἱ πολ

2.) Ἡ

φρούσης πε

— Πάντες

3) Τίθ

Ἄνῆρ ἄριστ

μονεῖν. —

774. Π

σεων) ἢ ἀτ

ΣΗΜ. Καλ

ἐάν ἢ ἐπίτα

ὄχι ὅμως ἐλ

775. Ε

πῶς, ἢ κατ' ἐνεστ

πραττεῖ ἢ κατ'

Ταῦτά μοι πράζον

Τροίας. Ἐπὶ τρίτο

τῆς προστακτικῆς

ΣΗΜ. Περὶ τοῦ ἀ

περὶ ἀπαρεμφάτου 8

Β'. Ἐγ

Προαναμ

776. Δύο ἀπλ

λήλας

α.) οὕτως, ὥστ

ραν, ἰσοδύναμος ο

τάξεως). Τοῦτ'

ΣΗΜ. Τοὺς συνδ

876.—Δί τοιαῦται π

διά τινα ῥητορικὸν λ

β.) οὕτως, ὥστ

ἐν συνδέσει νὰ σ

μέναι (σύνδεσις

μία παρασκευάζου

λέγεται ἡ γοιμ. ἐ

ἐννοίαν ἐκείνης, λ

κυρία πρότασις τ

(πρότασις), τούτω

ΣΗΜ. α. Ἡ ἀπόδο

τὴν εἰς τὴν πρότασιν

δὲ μὴ μεμάθηκας, πρ

ΣΗΜ. β. Συνηθίστ

στος ἂν εἴη, ὅστις κ

γ.) οὕτως, ὥστ

καὶ αὕτη ἀπ' ἐκείν

ξεως) ἐκ δὲ τούτ

νὰ νυῆται καὶ ἄνευ

Τισσαφέρνης διαβά

αὐτῷ.—Μὴ φθόνει

ΣΗΜ. Ἐκ μιᾶς κυρί

πλείονες δευτερεύουσ

ΣΗΜ. θ'

πρότασις,

ΣΗΜ. γ'

προτάσεων

καὶ τὸ μέγ

συμφορὰν ὁ

ΣΗΜ. δ'

κυρίαν πρό

ίκανοί εἶησ

ΣΗΜ. εἰ.

γος ἐν τοῖς

περὶ ἐγκλί

Περὶ

τάσεσιν

777.

τάσεσιν, ὁ

κῆς τινος ὁ

778. Π

πάντοτε τ

τὸ παρόν

νου.—Ἄρ

ποτε τὴν γ

τοῦ ἱστορι

ἅπαντες ο

θάνομεν

μεν).—Ἐ

779. Ἰ

σει ἀπὸ ἰ

μετατιθέντ

(754), ὁ

Προσέτι δ

κατ' εὐκτι

μεθα (παι

780. Ἐ

ἀλλὰ μόνον

μενον εἶνε

τησεν) εἰ ὁ

θάγοντες ἄ

776—785

ΣΗΜ. Καὶ ὁ μέλος
γίγνεται ὡς, εἰ μὴ ἐ

781. Ἀλλὰ καὶ
νοντες τὸ λεγόμενον
κώτερον κῦρος·
εὐκτική. Ἐπυνθάνομαι
οἰκοῖτο ἡ χώρα.
περιπτώσει, οὐδέ
ζεται εἰς τὰ ἐν 7

782. Ἡ δυνάμις
(796) τίθενται ἐν
ἀνεξαρτήτοις, ὅπως
πραγματικόν. Δέξασθε
ἂν ἐδράτε

Τὰ εἶδη τῶν

α.) Ἐγκλίσεις ἐν

783. Προτάσεις
ται ἀπὸ ἀφηγημάτων
(εἰ μὴ δὲ ἦνε κατ'
δὲ πλάγια ἐρωτήματα
ἀναφορικῶν ἀντιφάσεων
τὴν τάξιν τῶν ὑποκειμένων

784. Ἡ ὁριστική
καὶ ἀνεξάρτητος ὁ

α.) Πρέπει ἀπὸ
κυρίας προτάσεως
ἔστι κοινὰ τὰ τῶν

—Εἰπέ μοι τίνα

β.) Δύναται ἐν

ἦνε κατὰ χρόνον ἐπισημασθῆναι
ληπταί (ὀρθ. λ. ἔχοντες)
εἶχον.—Πλὴν τῆς

785. Ἡ ὑποτακτική
τήσεσιν ἂν ἡ ἐρώτησις
τεθῆ, καθ' ὑποτακτικῶν

α.) Πρέπει νὰ

χρόνον ἀρ
 τίνος πρῶ

β'.) Δύ

Ἡ πόρουν

σθῶ. Ἐβ

τι, χρήσω

786. Ἰ

ρικῆς (78

ἐὰν ἡ κυρία

γνώμην ἔγ

Ἀρκάσι Πε

ῆν). Ἡ πόρ

μνησθείη

ΣΗΜ. Δύν

λαις ἐν τῇ α

γῶς ἐν τῷ σ

ΣΗΜ. β'.

τοιαύταις ἐρ

Οὐκ ἤδει τῆ

ἔλεγε καὶ δὲ

787. Ἡ

ῆ καὶ ὀριστε

τῶν συνδέσρ

Ἐλεγον π

καὶ οἴκαδε

ΣΗΜ. Περι

προτάσεις γ

Πυθαγόρ

τὸ μὲν σῶμ

ἀγήρως.—

ἐώη τὸ τοῦ

εἰ παραδοῖε

καλέσας εἰ

β'.) Σ

788. Δ

συνδέονται

μ. ἢ, ἵνα μ.

καὶ εὐκτι

789. Καθ' ὑπόθεσιν (α.)

Ἄπαραιτητὴν χρόνον ἀρκτικὸν ἀκούων πολλά μτ

(β.) Σπανιώτ

οὐκ ἤγειρον, ἔν

ΣΗΜ. Οἱ σύνδεσμο

δασχ' ὅπως ἂν ἐκ

ῥους· (ὡς ἐνταῦθα·

790. Ἡ εὐκ

(789), ὅσας πρ

ἵνα ὡς ἡδιστα δ

ΣΗΜ. α. Ἡ διαφο

ῆ μὲν συνηθέστερον

θειμένον καὶ ἀπαιτο

σκοπὸν, ὅστις ἐνυπά

σιν ἀμφοτέραι παρ'

τε ἀποπειράσσωσ

ΣΗΜ. β. Περὶ το

Περὶ τῆς ὑποθετικῆς

σκοπούμενου τέλους·

791. Εἰς τὰς τ

στικαί), αἵτινες συ

μὲν ἀπαραιτήτ

χρόνων. Οὐ φοβῆ

κὴν, εἰάν ἐξαρτῶντ

καὶ καθ' ὑποτακτικῆς

ἀποστῶσιν· ὅτι

ΣΗΜ. Σπανίως φέ

ῶ ἔνδοιασμός ἀναφέρτ

ῆμαρτήκαμεν.

Τοῦτο προήρημα

ἔφετο δεῖσθαι ὡς σ

όδοῦ.—Φίλιππος ἐ

δας τῶν ὀπλιτῶν ἐ

λακες, καὶ εἰ εἰς ἄ

γ.) Ἐγκλίσεις

792. Αἰ ὑποθ

λήλαις συνημμέν

πρότασις, κ

Ἀμφότερα

793. Π

ἂν), καὶ σ

περιπτώσε

ἔχει κῦρος

ἔχει δ'

σaras κυρ

1) Πρό

Ἀπό

794. Ὁ

μεταξὺ προ

πραγματ

τοῦ πιθανο

γα αὐτῶν.

795. Ὁ

ἐπομένως κ

τεῖται προ

προτάσεως

ἤρεσκόν σ

Εἴτι τῶν

γενῆσθαι.

2) Πρό

Ἀπό

796. Ὁ

ἦνε μὲν ἀν

στῶνται ὡ

τάσεσιν ὄνο

πραγματ

ΣΗΜ. Δύνο

ναντιουμένην

οὐκ ἐχρήτο).

Διὸ δύνα

797. ἀ

παρόντι οὐ

δρα ἂν θαυ

καὶ ἄ ἐπειδὴ

τ' ἐγνεστῶτα

793—803

798. ε'.) Ἀόρ
φρασθῆ ὑπόθεσις μὴ
εἰ μὴ ἢ τῶν τριάκο

799. γ'.) Ὑπε

ἀποτελεσθεῖσα.

χόμεθα, (=ἀλλ'

800. Ἐν τῇ ἀπ

τῶν τριῶν ἱστορικ

νά ληφθῆ ὑπὸ λόγου

πράξις αὕτη θεωρ

(ἀόριστος), ἢ τετε

τότε ἐβοηθήσαμ

φηφίσματα ἦν, Φίλ

Σημ. Ὁ ἄν παραλ

τῆς ἐκφερομένη πρᾶξι

δὲν παρενέπιπτον κω

πατήθη.

801. Ὁ παρατα

νά ἐκφρασθῆ πρᾶξις

στος, ἐνίκων ἄν

Τανάπαλιν τιθέμεν

τῆς πράξεως. Εἴ τί

802. Ὑποθετικῶ

αὕτη δύναται νά

—Δι' ὑμᾶς αὐτοὺς

ποιίθειτε).

3) Πρότασις καθ

Ἀπόδοσις κατ' ἄ

803. Ὁ τύπος

ἐκφέρηται τι κατ'

περίσασιν· καὶ διὰ

χρόνον (πρβ. 778).

θάνατος, οὐδείς βο

φίλους.—Εὐλαβο

ΣΗΜ. Εὐρῆται καὶ

εἰάν προεξάρχη ἢ ἔννο

καὶ φαύλου στρατιᾶς

4) Προ

Ἄπ

804.

ἐπίτηδες

ρέτως ὑπ

ἐπὶ ὑποθέ

ΣΗΜ. Κ

Εἴπερ τι

805.

δύνα τὸν

συμβῆ, κα

ρικὸν χρόν

νοὶ Ἄστ

806.

χώραν τοῦ

(3), εἰάν ὑ

Κῦρος, ὅτ

στάτας λ

δεήσῃ—λ

τίθεται, ὅ

προτάσεω

τατα δύνα

Περὶ τ

ἐξῆς.

807.

μένα ἀπ'

τύπον το

τῶν τεσσα

ται συχνά

θει ἀπόδο

δυνατή.

πράττειν

ΣΗΜ. α.

δευτέρου το

ΣΗΜ. β'.

λην πρότασ

Εἰ γὰρ ὤφε

ῆσαν αὐ κα

894—810 Ἐγ

ΣΗΜ. γ'. Οὕτως ἢ ὅτι
(καὶ ἄν, μέν τοι ἄν).

ΣΗΜ. δ'. Περὶ τῶν
ἐν 838, 843, 827.

Εἰ ὑπὸ φίλων

Εἰ τὸ ἔχειν οὕτως

μονία οἱ πλούσιοι

οὐκ ἦν ἄν ἀμφίλεκ

μεμαστίγωσο ἄν,

λέγειν, ξυνομολο

εῖη τὸ μὴ ἄρχειν,

εἴτις, ὅποτε ἢ στρ

(ἐν ὀρθ. λόγ. Ἐάν

νὸν ὄντα οἰκονόμον

πώποτε ἀφείλετο,

δ'. Ἐγκλίσεις

Αὗται συνδέονται

808. Ἐν ταῖς ὁ

σεις κατὰ τὰς αὐτὰς

ὑποθετικαῖς περιόδους

—Ὅρῶ σε διώκοντα

εἰ τις τοῦτο μάθει

ἄν ὑμῖν ἡδιστ' ἦν ἄ

ΣΗΜ. Ἐνίοτε, καὶ

ἄνευ τοῦ ἄν καὶ ἐν ἀσ

κῆ εὐκτικῆ, τῆ μετὰ το

809. Περὶ τοῦ

σκοπὸν δηλούσαις,

ταταεῖς μέλλοντα

τακτικῆς) μετὰ ῥῆ

ἐνδοιᾶζειν.—Σκόπε

τρόπου ἅπαντα ἄνδρ

ΣΗΜ. α. Πολλάκις

ἀνάγκη νὰ προσνοηθῆ

πως περὶ τοῦ πολέμου

810. Εἰς τὸ ἄν

(GRAMM. GENN

τασις ση
 προτάσει
 καὶ τὸ ἐν
 ρικὸν ὑπ
 κυρίας πρ
 τακτικ
 λως νὰ
 ὅ,τι ἄν
 μέλλης).—
 πειδὴ πρό
 γηθῆ.

ΣΗΜ. Π
 τῆς γενικότ
 ὅστις καὶ ὁ
 ἄν τι θέλη

ΣΗΜ. 6'.
 καὶ ἄνευ τοῦ
 εἰ μεθ' ὑπο

811. I

νον ἢ κατ'
 ἄνευ τοῦ ὁ
 φορικὰ ταί
 τάρτος τύ
 λευσεν αὐτ

ΣΗΜ. Ἐξ
 ἢ εὐκτικῆ μ

ἄκιστος ὁ

έ. Ἐγ

812. A

τὴν χρήσιν
 προτάσεις
 ἕως, ἔστε,
 δ' ἐν αὐτα
 νὰ τεθῆ ἄ
 χρόνον (7

813. I

ποῖον μόνο
 αρατᾶται εἰ

810—816 Ἑγκλη

ρήρια, ὅταν, ὀπότε
κυρία πρότασις ἔχῃ
τότε ἀπαραιτήτως
σητε, κρίνατέ.— Ὁ
παιδοτρίβας τὰς π
ἥλιος ἀνίσχη.

ΣΗΜ. Πολλὰ ἐκ τῶ
κυδίδη) εὐρηνται καὶ
βεβαία. Οὐ χρῆ ἀρχῆ

814. Ἐὰν τὸ κ
αὐτῇ ἐννοίᾳ τὸ χρ
δεινοῦ γένοιντο,

ΣΗΜ. α. Καὶ ἡ εὐκ
σημ., 805), ὅτε εἰς τ
διὰ τοῦ ὀσάκις. Ὀπότε

ΣΗΜ. β'. Κατ' ἐξαίρ
μεθ' ἱστορικὸν χρόνον,
ἡ γνώμη, ὅταν ἄθη
λεμίους. (Ἐλεγεν, ὅτ
εῖν αὐτῷ τοὺς κληθέ

ΣΗΜ. γ'. Περὶ τοῦ

Παραδείγματα

Ἕμεῖς πάντα λο
λιστα συμφέρειν τῇ

Ἑλληνι πάντα ἐκ

Μήποτ' ἐπαινέσης,

τρόπον, ὅς τις ἂν ἦ

— Ὁ Σωκράτης τοῦ

ὀρῶντο ἀπέχεσθαι

εἶεν.— Περιεμένομε

ἀνοιχθείη, ἤειμεν π

Α.) Περὶ τῆς

815. Τοῦ ἀπαρ

ληνικῆ γλώσση. Π

δέτου τινὸς προτά

ἀοριστοτέρα τῆς δι

816. Χρησιμεύ

παντοειδῶν ῥημάτω

ά.) Τῷ
 ποποίησ
 ἀπορῶ ε
 τερον. —

—Δόξας

β.) Τῷ
 γόρας ἔλε
 νόμιζ' ὀρ

γ.) Τῷ
 τὰ ἐναντ

ἢ ἐμπόδ

Πάντες α

δεύων λ

πάντα φιλ

πάντες αἰ

πολίτας α

ΣΗΜ. Πρ

ἔῶ, κελεύω,

τάχει ἔπεσθ

στικά καὶ ὀ

πείθω, δέομαι

817.

τοῦ ἀπαρε

κατέλιπε

ὁ πατήρ ε

ΣΗΜ. Το

χειροτονεῖν,

στημι, καθί

818.

μᾶλλον τῆ

καὶ τοῦνο

Χαλεπὸν ε

γὰς λαβε

Ὁ χρόνος

ΣΗΜ. ἄ.

ρήμάτων ἐν

ἐξαιρέσεων·

ΣΗΜ. β'.

σαφήνειαν μ

816—723

κρινον να αναφέρωσι
λήνων φύσεις ἄρξαι

ΣΗΜ. γ'. Τοῦ ἀπαρ
νεωτέρων Ἑλλήνων γ
κῶς δι' ὑποτακτ. καὶ
τελικά, τὰ διὰ τοῦ

819. Τὸ ἀπαρ
σεων, τῶν ὁποίων
(ἢ ἄλλο τι ὑπαρκ
οῦσιασικὰ (ἢ καὶ ἀ
ὑποκείμενον τῶν ἀτ
ράδιον.—Τοῖς τυρ
κακοῖς αὐτοῖς ἡδον
ρον πάσχειν τί
πράττοντα δεῖ.

820. Εἰς πολλὰ
στικουῦ ὡς (καὶ ἰσχυ
ξάρτητος αἰτιατικῆ
πειν, (ἀντίθ. εἰς τὸ
(ὡς) οὕτως ἀκουσ
σημ. β'), τὸ νῦν εἶν
ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι.—
τοῦ ἐκὼν εἶναι ἰδέ.

821. Τὸ μόριον
σκοπούμενον, ἢ τ
πρότασιν ἢ καὶ πρό
γωνας, ὥστε ἐκεῖ

822. Ἐὰν δὲ ση
ἐγκλίσεις παρεμφα
ξιν ἐκφέρει ὡς συνε
ἔπειτα. Εἰς τὴν ὑσ

ΣΗΜ. Περὶ τοῦ ὥστε
Περὶ τοῦ ἐφ' ᾧ τε με

823. Καὶ τὸ π
μάλιστα ἐξαρτώμεν
σαι σαφῶς, αὐτὸς π

ΣΗΜ. Πρὶν ἢ (ἀντι τ
κῶν συγγραφέων. Περὶ

Β'.) Υ

824. Ο

ρεμφάτου
πραΐξις τοῖς
τὰ εἰς αὐτὸν

Α'.) Τὸ

Ἰγγειλαν
μέγιστον

ΣΗΜ. Α'.

ΣΗΜ. Β'.

ἐξηγεῖται: ἐ
τέρω πρότα
Κῦρον, ὅτι
ἀμετάβατον
(660). Ἐλ

ΣΗΜ. Γ'.

Οὐδέποτε ἄ
ΣΗΜ. Δ'.

τον μετ' αὐ
δι' ἀναφορῆς
σφᾶς ἔφη
ἐνεφγμένην
τιατῶν προ
πόλεως (πρ

Β'.) Κα

τηγορού
ἄνδρα φη

ΣΗΜ. ΠΟ

ὁποῖον ἐξυπ
ὑποκείμενον
γίγνεσθα
κοῦντα δ

Γ'.) Ὅτ

χυρίας προ
ναι.—Ἐλ

σθαι εἰς
μὲν γὰρ τε
σθαι, ὅτι
κατ' ὄνο

Δ'.) Κο

τὸ ὑποκείμενον τῆς κ
λέξανδρος ἔφασκεν
ἦκειν, ἀλλ' ὑπὸ σοῦ

ΣΗΜ. α'. Ἡ φράσις ἐ
κῶν ἔγεινεν ἐκ τῆς συν
θαί οὐδὲν ψεύσομαι (8

ΣΗΜ. β'. Καὶ ἡ ταύ
β'.) Ἐπειδὴ τὸ ἠγγέλθη
ὁ Κῦρος νικῆσαι.

ΣΗΜ. γ'. Ἡ μεταξὺ
μάλιστα ἐν τῷ ῥήματι
πρόσωπα. Λέγεται τὸν Κ

γενέσθαι βασιλεύς. Ἦγ
Τούτου ὁμῶς, ὡς καὶ πολ

καὶ ὅπου ἡ κοινὴ γλῶ
ἔοικε, ὁμολογεῖται, συμ
ἔς (818, σημ. β'.) Αὐτ

γειν ἀνθρώπους.—Ἐπί
—έ.) Κατηγορημ

γενικὴν ἢ δοτικὴν
ἦλθον ἐπὶ τινὰ τῶν

κοῦσι σοφοῖς εἶνα
σθαι.—Παντὶ ἄρχο

ὑπαγωγῆς διὰ τὸ ἀπο
αίτιατικὴν. Συμφέρει

Γ'.) Ἀπαρέμφα

825. Τὸ ἀπαρέμφ

τοῦ οὐσιαστικοῦ· οὐδέ
γον, ἄλλους ἐπιρρήματα

λεχθέντα. Τὸ τὰς ἡδ

τὸν θεὸν τὸ μέλλον
πάντες καὶ λέγουσι κα

826. Προτασσομ

πικόν, ἔχον (827

(α'.) Ὄνομαστικὴ

Τὸ ἀμαρτάνειν (αὐ

ΣΗΜ. Τὸ ὀνομαστικόν

ται πολλάκις ὡς ἡ ἀνε

ἐπίθετον ἢ ῥῆμα. Οἱ Πελο

β'.) Δίτιατικὴν.

μειώσεως
κατὰ, δ
τας ἀνηρο
γ.) Γ
ἀφορμῆ
πρεσβύτ
ωθήτω δ'
καὶ ἄνευ
πὲρ τοῦ

ΣΗΜ. Ἡ
εἶαν. Τοῦ
δ.) Ἡ
αν (682).

Καὶ μετὰ
τῆς πρεσβε

ΣΗΜ. Τὸ
εἶναι νὰ μὴ ἔ
τοῦ ἀπαρεμφ
(ῶρα, καιροῦ
ρηματικῆ ἔ
σμικρὸς κί
οὐσιαστικόν
(ἔγνωσαν).

827. Δ

νατοῦ καὶ ἰ
θελε συμ

ά. Εἰς εἰ
(= ὅτι πᾶ
τοῦ πολέμ
τῆς χώρας,

ΣΗΜ. Ὁθε
πτικῆν (782)

β'. Εἰς ὑ
ἐδίωσεν, ἄρ
—Τοὺς ταῦ
ἠγεῖτο(= ἠγ
δεις).

ΣΗΜ. Ἡ ἀ

ἀναλύωμεν τὸ μετὰ
ὑποθετικὴν περίοδον

828. Ε. Τὸ ἀ
ται καὶ παρὰ τοῖς
Σὺ Κλεαρίδα, τὰ
τίθεται ἀντὶ ἀ. κ
τιατικὴν. Θεοί, μ

829. Τριττῆ
κυρίαν πρότασιν
πτομένης μετοχῆς
τηγορηματικῆς

830. Α. Ἡ π
δπως ἐμβάλη εἰς
μὲ ἐπίθετον ἢ μ
ἔχουσα=πολυάν
ρός=ὁ καιρός, ὅς

ΣΗΜ. α. Ὡς πᾶν
ται φύσιν, οὐσιαστικ
τὸ συμφέρον (=ἡ ὠφ
μαθόντος καὶ ὁ γε γ

ΣΗΜ. β. Περὶ ἰδι

831. Β. Ἡ πρ
στικόν τι τῆς κυρίας
μόνιμον). Ἐν δὲ τῷ
ἀοριστότερος τρόπος
τάσεων προσδιορισ

832. α). Χρο
χθείσας διαφοράς.

ΣΗΜ. α. Ἰδίας σημ
ἄποια δύνανται νὰ πο
τα Ἄνταλκίδαν), χρ
χόμενος (ἐν ἀρχῇ), τ
εὔ (καλῶς ἀδίκως οὐ
εἰ παθῶν (ἦρτο τί
Ἔο Ἐρμαννος εἰς παθ
εὐρισκόμενον παρ' Ἄ

ΣΗΜ. β. Τῆς χρ
σύγχρονον τῇ τοῦ κυρ
ἐν ᾧ, τὸν δ' ἀόριστον

833. 6

δύναμιν βε

δει δίκην δ

ΣΗΜ. 'Ο

834. γ

εὐγενεῖς εἰς

ΣΗΜ. Ταύ

835. δ

807 σημει

καὶ τοὺς

δαρεῖς ἄν

ΣΗΜ. 'Υπ

διὰ τοῦ χωρ

ΣΗΜ. 6'.

πρέπει νὰ σ

ἀκριδῶς τήν

μορίων, ὁ δ

'Ελλήνων, οἱ

σιν. Οὕτω Π.

καῖς νὰ π

καὶ ὅταν ἀ

ΣΗΜ. γ'.

τάλαντα ὀρ

θως δὲ συνδέ

ἑτερόσημοι κ

δρίας μὲν σφί

ἄσυνδέτως δ

ἑτεροτρόπε

οὶ δὲ βάρβαρο

αὐτήν· φανήσ

πεισθη ἀργυρ

, ἕξ ας στρά

ζῶντες κα

ἀποτελεῖ μετ

τες ἐπὶ θάλα

836. Γ

ἤτις, ἀναφε

ἢ ἀντωνυμῶ

καταλεχθεῖς

τὸ ὑποκείμε

σεως εἰς πο

εις ἐκεῖνη τρέπεται
νων τὸν νοῦν προσ

837. Γενικῆ
τιολογικῶν, ἐναντι
μένου πολλά καὶ
μένης τέτταρας τ
Ἵλης τῆς πόλεως
(αἰτιολ.) τῷ στρατ
αυτοῦ καὶ τὰ κακὰ

ΣΗΜ. Τὸ ὑποκείμεν
παραλείπεται καὶ ἐν τ
(τοῦ Διός), ἐξαγγελθέν
ἀπροσώπων, ἐστὶ, γ
Καταστάντος τοῦ Μίνω
πλωϊτέρων ὄντων.
ἐξεβοήθει.

ΣΗΜ. Τὰ ἐπίθετα ἐ
τῆς ὄντος) ἀποτελοῦσ

ΣΗΜ. γ'. Καὶ ἀπό
κα' ἑτεροπτῶτων. Τὰ ἐ
οὔσης καὶ τῶν ἐπι
προσιόντος (βασιλέ

838. Ἡ ἀπόλυ
ποις ῥήμασιν, δέον
εἰς τὰ ὅποια δύναν
χρεῶν ἄρχοιτε.—
λεύειν—Πολλάκις
ἐδείπνουν ὡσπερ

ΣΗΜ. α'. Ἐὰν δὲ πρ
θεταὶ γενικῆ ἀπόλυτος

—Δόξαντος τούτου ὄχ

ΣΗΜ. β'. Μετὰ τοῦ
Δόξαντα ὑμῖν ταῦ

τα ἐπορευόμεθα (Πλά

ΣΗΜ, γ'. Τινὲς παρ
χῆς· ἐξ ἀπάντων ὁμω
χῆς ἢ α') εἶνε κατὰ μ
δον τοῦ θορύβου ἐκθ
τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥ
τες—νομίζων ἕκαστ
κυρίας καὶ ἑτεροπροσώ
νυμος ταῦτοπροσωποῦ
γεῖοι μὲν ὄργῃ χωρο

Δ'. Μόρια Μετ

839. Εἰς μείζον

καὶ μέτιν
τῆς.

ά.) Ἄμ
συγχρόνου

β.) Με
ἂν εἶη τοιο
συμβουλευό

3.) Δύ
καλοῖς εὐθ

4.) Τότ
καὶ ἀναλαρ
πὼν φρουρ

5) Κα
τιώματικόν
μιος πλουτ
νον καὶ τὸ
αὐτοῦ. Ὅμο
φιλοσοφίας
ρώμενοι
ὁμῶς.

ΣΗΜ. Ἄλλ
μόνον πρὸ παρ
ἐν πολιτ. 51
ἡμῖν, καὶ πρὸ

6) Ἄτε
κῆται ἐκτὸς
πολὺ ἄτε
νοῦσιν).

7) Ὡς,
εἶνε γνώμη
Τίθενται δὲ
ἢ καὶ (τοῦτ
τον ὡς εὖ ε
ἐροῦντος.
ποιήσων

ΣΗΜ. Τὰ
μετὰ μόνου ὄν
εἶτο).

840. Ἐ. Ἡ καφατον (816), χροτόςτινος, προσθέτο μὲν αὐτοτελής, ἀλλορομένης κρίσεως.—

1) Εἰς τὸ ὑποαὐτῶν βουλευόμε

2) Εἰς λέξιν ἔπαυσε τοὺς Ἄθη

841. Ῥήματα πληρωτικὴν μετοχ

ά.) Τὰ δηλοῦν τῆς πόλεως οὕτως εὐεργετῶν. —

λανθάνω, καὶ φαίνο ἔχων τύχη. Ἐλ

Δῆλος εἶ κατα

ΣΗΜ. Τοιαῦτα εἶνε στάσεώς τινος· διατε

τερῶ, κάμνω, φθάνω, τερῶ, ἀδικῶ (ἀδικεῖτε

ΣΗΜ. β'. Καὶ τὸ ῥῆ πρᾶξις παρίσταται ὡ

νοῦν ἔχοντες. Οὕτως ε β'. 494. σημ., ἐξ ὧν

παρακ. τῆς μετοχῆς κτείνας αὐτὸν εἶ

ἔχων. — Ὡσαύτως καὶ κατοχὴν· ἥρπακώς ε (δυσλώσας ἔχει) εἶνε τ

τάσσεται καὶ τὸ, συμ

β'.) Τὰ αἰσθητάς οἱ λεηλατοῦντ

Σωκράτους περὶ φίλ δεκα ἢ δώδεκα ἔχ

ΣΗΜ. α. Προσέτι τὰ φαι, γιγνώσκω, μέμνη μετοχὴν κατ' αἰτιατικ

μνησκ' αεί. κατ' ὄνομα μεν οὐ νῦν πρῶτον δ

ΣΗΜ. β'.
 κείμενον ἢ
 ἐπιστὰ
 ἀπαρέμφατ

γ'.) Τ
 μέλει μου

ΣΗΜ. δ'.
 νομαι, ὄργ

δ'.) Τ
 ἐαυτοῦ π

λαι πονηρ
 καταλαμ

842.

μετ' ἀπαρ

ἄρχομαι

δάσκειν (

πρᾶξιν, ἀλ

ΣΗΜ. ε'.

τροπος δ' εἰ

ἂν φθάνοιμι

νυπερθέτως

φθάνω τί

—Οἱ Λακεδα

ἐπεβούλευσα

ΣΗΜ. β'. Τ

ὡς καθ' ἐαυ

φανερὸς καὶ

—Τὸ δὲ φαί

πων ὁ σοφώτ

φαίνομαι, κα

μετὰ δοτικῆ

καὶ πολυτέλ

ΣΗΜ. γ'.

πνυμοῦσι σχ

σθαίμα

φατον καὶ ἐν

θρώπεια μὴ

ΣΗΜ. δ'.

μὲμνησ'

ΣΗΜ. ε'. Τ

χονται ἀπαρ

κοῦ ὑποκειμ

νασθαι

842—843

ΣΗΜ. ς'. Ἀντι δὲ φερομένη, εἰς τὰ γνωτὴν πράξεις ἦναι ἀληθῆ εἶη. — Τὰ δὲ μνημονώρισμένον χρόνον. Μ

843. Στ'. Διὰ

καὶ εἰς τὸ ἀπαρέμ προτάσεως ἀνα μετὰ τοῦ ἀν μετο

α.) Διὰ τῆς εὐκῆδέως μὲν ἀν ἐλε ελεγχθεῖεν—ἐλέγξε μελλόντων κινδύνων καὶ ἄλλους, ἐν τῇ τι, εἰ γένοισθε, δρ

β.) Διὰ τῆς μετὰ πος Ποτίδαιαν ἐλὼ ἀπέδωκεν (= ὅτε

Ζ'. Ῥηματικὸν

844. Ταῦτα εἶν

κῶς καὶ ἀπροσλάκις τοῦ ἐστί.

α.) Προσωπικ γνεται ὑποκείμενον ὡς κατηγορούμενον. λίταις ὠφελητέο μενον.

β.) Ἀπροσώπ σιν ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα πολέμου. Βοηθητ που ἐξαίρεται μᾶλλ

845. Τὸ πρόσωπο

ταῖς περιπτώσεσι κ τιατικὴν κατ' ἀναλο κόντας ἀδικητέο τέον τοὺς νοῦν ἔχον

ΣΗΜ. 4.

Τῷ νόμῳ π

εῖη. Οὕτω

ΣΗΜ. 6'

λεμητέα ἤ

846.

ἀριθμὸν σ

ἀναφέρετα

τάσεώς τῆ

δμωμόκατ

847.

ἐφέλκυσιν)

πτῶσιν.

848.

ά.) Πα

ἀντωνυμία

ἀναφέρετα

β.) Ἐὰν

μένει τὸ ἀ

μία. Μέμν

Ἄμελῶ ὧ

849.

ά.) Ἐὰν

διὸ δὲν ἐγ

παρατήρησ

ἦ νὰ συνδε

εἶχον ἀγαθ

νῦν δὲ φα

β.) Ἡ

τὸ ἀναφορι

τυγχάνει σ

ἀφ' ὧσων

λέγεις οὐ

850.

πρὸς αὐτὸ

πάντα τὰ

845—853.

ΣΗΜ. Σπανιώτα
ων έντυγχάνω μά
νω). Παρ' ὧν βοηθ
ρον δέ τίθεται κατ
ἔπρεπε νά τεθῆ κα
ἔδοξεν ἡμῖν (=ἐμ

851. Τὸ οἶος

ὅπου δηλ. ἔπρεπε
ἐξομοιοῦται πρό
τὸ οἶος καὶ ὑποκ
νιώτερον δ' ἐξομο
κότας (=οἶος ο
ἀπέχθεσθαι.—Οἶ
τος· Σόλων ἐμί
τοῖσιν ἠλίκο

ΣΗΜ. Ἐξ ὁμοίας
Οὐκ ἔστι δικαίου ἀν
ἀνθρωπων ἐστί)· οὐ
ἐκφράσεις, ὁσημέρο

852. Ἄλλαι οἶ

ἢ ἐξ ὑπαγωγῆς ε

Ἄνθ' ὧν (=ο

Σὺ εὖ ἐποίησας ο

Ἐφ' ὧ, ἐφ' ὧτ

ἐπὶ τούτῳ ὥσ

κοντα ἠρέθησαν ε

Ξενοφ.) καὶ μετὰ

πλείονα κτήσον

Ἐξ οὗ, ἀφ' ο

ἢ προσήκουσα πτ

ἄχρι οὗ ὄρα καὶ

Οἶος (τὸ πλῆ

ἦν ὄρα οἶα ἄρδ

βοηθῆσαι (πρβ.

ἔχομεν ὅσον ἀπο

ΣΗΜ. Τὸ τέ εἰς τ

ἐννοϊαν, καθὼς εὕρτ

853. Πολλάκι

χωρεῖ ἄλλη τις ὑ

ὁ ἀναφέρεται τὸ ἀν

(ΓΡΑΜ. ΓΕΝ.

Τὴν οὐσίαν
 σία ἦν κτλ.
 ἐγώ, φορμ
 δείς, μ.η
 οὐδείς ἐστι
 καθ' ἡλικία
 — Οὐδενί
 κλ.). Ὅμοιο
 ἐστιν ὅσος),

854. Ἀ

ἀναφορικαί
 δ', σημ. ἀ)
 ἀναφορικὸν
 ὅλως ἔδοξε

ΣΗΜ. Ἐκ

ἐνίοτε, ἐνιαχ

855. Εἰ

καθ' ἦν πτω
 καθ' ἦν ἄλλ
 πληροῖ τὴν
 τεῖχος δ' τ
 (= ᾧ ἐχρῶ
 ταν τις πλε
 αὐ. πλ. μ.

ΣΗΜ. Ἐάν

ἡμεῖς, μὴ ἔγ
 ᾶνοντο ἀποφυ

856. Ὡς

τὴν χώραν δ
 ἀλλήλαις π
 προσνοεῖται
 ὅν ἡμεῖς ἦθ
 ἐλάβομεν π

ΣΗΜ. Πολλ

σιν ἀπαιτεῖ
 αὐτούς, ὡσ
 ξαν ἐκόγτων.

853—861.

857. Ἐν τῇ
συμφώνου ἀρχόμ
ρήματα (734).
τῆς μιᾶς ἐρωτή
Ἀπὸ τούτων φα

ΣΗΜ. α. Εἰς τῇ
Ἀγγελίαν φέρω β

ΣΗΜ. β'. Ἡ ἐ
τάσει. Πότε ἂ χρῆ
ποιούντα, ταῦτα
οἷα πεποιηκ
σιν, τί παθών 83

858. Ἐάν ἡ
πρότασιν, τότε
Ἕλληγες ὄντες β
ῶν τὰ κυριώτα
εἰσιν;

ΣΗΜ. α. Τὰ ἄ
σις· ἐάν ὅμως
ἄρα καὶ τὸ οὐ (ἄ

ΣΗΜ. β'. Ἄλλ
ῆπου (βέβαια); ἄ
τι οὖν πάντα ταῦ
καταφατικὴν ἀπό
τὸ ἐξ αὐτοῦ προελ
σιν. Μὴ Ἀχιλλέα
τί ἐστίν ὃ οὐκ αἰσ

859. Ἡ πλ
ἐρωτηματικῶν

860. Ἐν ἀπ
σπανιώτερον ἐσ
λόγω. Ἄθρει, ἐ
των ἐνδοιαστικ

ΣΗΜ. Περὶ τῆς
δ', σημ. δ'.

861. Ἡ μὲ
πότερον (πο
πράττοντες πό

ψόγου τυγχ
 Ἐν δὲ τῇ
 εἰ—ῆ, εἴτε

Α. Ἀπ

862. Ἐ

καὶ παραγω
 οὔτε—μήτε
 διαφορὰ το
 μὲν οὐκ ἄρ

863. Τ

παντός, τὸ
 κῆς (καὶ με
 πιθανὸν δι
 εἰρήνην. —
 εὐδαιμονεῖν.

864. Τὸ

ἀπάντησιν,

865. Τὸ

(772, 2, 4

(773, 1), κ

—Ἰμαρτεν,

866. Ο

φράζουσ: σκ

Ἄ οὐκ ἐᾶτε

ΣΗΜ. ἀ. ἴ

μ ἢ, με μόνην

φίβολον, ὁ δὲ

ἢ οὔ.—Βούλο

ΣΗΜ. β'. ἴ

δύναται νὰ τε

867. Ὁ

σεσιν, ὅσαι

1). Ταῖς

μὴ ἀποθάνη.

2). Ταῖς

861—869.

σεσιν, ὅσαι ὑπόθεσις
μή σοι ἀποστήσει
μεταμелήσει.

3). Ταῖς προ-
ἀπιέναι ἐκ τῆς

4.) Ταῖς ἀν-
έχουσιν ὑπόθεσις
πραγμ.ένον. — Μ
διχοστατῆ.

ΣΗΜ. α. Καὶ ἐν-
ρηται εἰς μίαν μόνον

ΣΗΜ. β'. Μετὰ
ἔννοιαν, ἀλλ' εἶνε ο
ἴδοῦ (868, σημ. γ

868. Πρὸ τ
μάλιστα ὅπου ἀ
μενρον ἀπροσώπων
—Χρῆ μή κατ
λο μηδὲν εἰδέ

ΣΗΜ. α. Οὐ, τίθε
τροπή ἢ ἀπαγόρευσις
διὰ τοῦ ὅτι), καὶ τὰ
ρήτωρ—Δοκεῖς χ

ΣΗΜ. β'. "Ὡστε

ΣΗΜ. γ'. Μετὰ τ
εἰκὰ ῥήματα τίθεται
κωλυόμεθα μή μαθε

869. Μή, π
νηται ν' ἀναλυθῆ
μὲν εὐδαιμονεῖν
χῆς, ἐὰν αὕτη δύναμις
ἐνέχουσαν ὑπόθεσις
μή δαρῆ, ἢ, ὅς ἀν

ΣΗΜ. α. Λέξεις
εἰκὰ), ἔχουσαι τὸ μή
μή ἔμπειρία (ἐὰν μή

ΣΗΜ. β'. Μετοχῆ
ἀποτελῆ μέρος προ
καὶ καθ' ἑαυτὴν ἀπ
δεινὸν (=μηδὲ φοβη

ΣΗΜ. γ'.
ἐναντίον
(=ὡς περὶ μ

β'. Π
870 1.

δὲν αἵρεται
ἢ νόμοι πό
σιον οὐτε
ἀρνήσεις, ἀ
θέμις τῷ ὁ
γωγὸν ἀρνη
· θρώπων ἀδ

871. Ο

ἔχουσιν ἔμ
νεύεται ἔκ
ρήμα φόβου
Οὐδεὶς μ
ξαρνος γένο

872. Μ

α.) Μετὰ
(μήπως δέν
καὶ τοῦ κυ

β.) Ἐν τ
εἶνε ἀρνησις
ἢ τὸ ἀγαθόν

ΣΗΜ. Ἐν
δὲ οὐ, ἀρνη

γ.) Μὴ
τῆς κυρίας
στος εἶναι.

δ') Ὡσαύ
ἀρνητικῶ
καὶ ἀποπο

σεται πολλα
θεῖν. — Μὴ
οὐχὶ ἐπίσ

870—874.

Γ. Φράσ

873. 1.) Οὐ

ἀπλῶν ἀρνητικῶν

2.) Οὕπω, μ

οῖον, οὕπω πεπο

οὐκέτι καιρὸς

ΣΗΜ. Τὸ πω οὐ

τικαῖς προτάσεσιν

3.) Οὐχ ὅτι

Καὶ οὐχ ὅτι ὁ

ἐννοίαν ἔχει καὶ

πολὺ πρῶτος ἔκ

4.) Μὴ ὅτι

μᾶίνει ἐν ἀρνητ

(διὸ πολλάκις δ

ποι οὐ φιλοῦσι τ

5.) Μόνον ο

σὺ μόνον οὐ π

ἐμπεριλαμβάνει

οὐ παρόντα πό

6.) Οὐ μὴν

ἐρμηνεύονται ἐπὶ

οὐ μὴν (δηλ. ἔ

7.) Οὕπω, μ

ρίους ξένους (δη

8) Καὶ εἰς τ

ἐκφερομένας ἀπ

σις. Ἔστιν ὅτω

874. Τίθε

ιδέας διὸ Π. γ

(δηλ. ὄχι πάντα

ὄχι ὀρθῶς—, α

ἔκαμεν ἅπαντα)

ΣΗΜ. Τίθεται

ἔχουσιν ἔμφασιν.

οῦ). Πάντα

δένδρεσι, πα

875. Τ

σμοι), ἢ ἐξ

ΣΗΜ. α. Ι

ΣΗΜ. β'.

νάγωνται κα

τούτων εἰς τ

Α.) Μ

876. Ἐ

εἰς τὰ εἶδη

σύνδεσις δι

α.) Ἐκ

ἅπαντες οἱ

ὁμῶς, τὸ

γικῶν ὁ γὰ

β.) Ἐξ

ὁποῖαν, ὡς

β'.—γ'.),

ΣΗΜ. Αἰ

τὴν πρώτην

ναὶ καὶ αἰ ἄλ

ἐπόμεναί.

877. α

1.) Καί

τάσεις ἐκ π

χαλεπά.—Ι

μάντις τ' ἄ

ΣΗΜ. Εὐρη

λον ὡς ἀντίθε

2.) Ὁ κ

ῥωθεν προσν

τοιοῦτος κ

βασιλεῖ). ἢ

τίθεται πο

καιον καὶ π

3.) Μετὰ λέξ
 ὅμοιος, παραπλή
 ὡς οἶον, Αἰ

4.) Ἄλλως
 διαβαίνειν τὸν π
 αὐτως ἐπιτείνου

5.) Ἡ βαθμολο
 γον—ἀλλὰ κα

878. Προτά
 οὔτε, μήτε, ἐξ ὧ

α'.) ἡ συνδέου
 οὐδ' ἐμοῦ φράσα

β'.) ἡ εἶνε β
 ἔτι (οὐ μόνον ἄλ

2.) Οὔτε—οὔ
 κισ δὲ καὶ εἰς ἀρ
 ὄμοσαν μήτε π

ΣΗΜ. Εάν εἰς δύο
 μήτε, προστεθῆ κα
 ἀνωμαλία, εάν μετ
 2), καὶ τότε τὸ δευ
 ἀληθές, οὐδέ γ' εἶ

879. β'. Σ

1). Ἡ, συνηθέ
 σιγὴν ἔχε. Ἀντὶ
 πρῶτον μέλος τῆ
 ὀρθῶς τὰ πράγμα

β.) Τίθεται κα
 ἔχοντα ἐπίθετα
 λον πιστεύομαι ἡ

ΣΗΜ. Περί τοῦ π

2.) Εἶτε—ε
 τῶν δύο μελῶν
 καλόν μοι δοκεῖ

880. γ

1.) Μέν
 βραχύς, ἢ δ
 τιδος γίγνον
 Κῦρος.—Μό

2.) Ἀλλά
 σχρὰν γυναῖ

ΣΗΜ. Μετά
 εἰς ὃν προσαρ
 πατρῶοι συγγέ

ΣΗΜ. β'. Χ
 σις ἄλλου. Τ
 τίθνηκεν· ἀλλ
 μνηνται.

ΣΗΜ. γ'. Ἄ
 ἀλλ' ἢ μικρόν

Ἄλλοι ἐνά

3.) Αὖ, ο
 βάρβαροι οὐκ

ΣΗΜ. Εὐρη
 πάλιν αὖθις.

4.) Μέν

5.) Καί

β'.) Ὄμω

μετά μετοχῆ

881. δ'.)

1.) Ὡς (κ

α'.) Ὄμοι

μοιώσεσιν.

(δηλ. ὅσον δ

χρῆσις (ιδεῖ ὅτ

μαίνει τὸ περ

ἐπὶ τὸ πολὺ.

μόνον, ἀλλ' ὅ

πρὸς κλ. Ἄπ

χρῆσις (839

880—882.

μετοχικῆς αἰτίας
εὔρηται μετὰ τ
τοτε καὶ ὑποκε
φρονες, εἵργουσι
χρηστῶν ὁμιλία
τάλυσιν.

β.) Χρονικ

γ.) Αἰτιολ
σαιμί σου.

δ.) Ἐπεξη
τείληπται (783

έ.) Ἀποτελ

ς.) Τελικό

ζ.) Ἀναφω

ή. Εὐχετικ

2.) Ὡσπερ

στον, πρὸ. σελ.

3.) Ὅπως,

έξ.).—Περὶ τοῦ

4.) Ὡστε,

ματικόν, ὅτε

ἐγκλίσεων. 822

882. έ. Σ

1.) Ὅτι (ἀρ)
ἐπεξηγητικὴν κα

ά.) Ἐπεξηγ
(783 καὶ έξ.).

Ἐξ οὗ αἱ ἐπιρρήμ

ΣΗΜ. Ἐνίοτε εὔ

ἤκω παρὰ σέ. Εὔρη

ἀπαρεμφάτου, ἐάν

μῶ ὧν στασιάζει τ

ζειν.

β.) Ὅτι μὴ

2.) Ὡς 8

3.) Διότι

883. ς'

(Περὶ τῆς

1.) Ὅτε,

ἦσαν, θνητὰ

ὅταν τύχη

σπανίως τὸ

τῆν τοῦ ὅτι,

2.) Ἡνίκα

(τὴν ὥραν).

3.) Ἐπεὶ

πέντε ἀργυροί

4.) Ἐπεὶ

Ἐπειδὴ ἀ

6.) Ἔστω

7.) Μέχρι

8.) Ἄχρι

5.) ἕως

9.) Πρὶν

ἐγκλίσεων (8

τῶ, τὸ πρὶ

884. ζ'

1.) Ὅτι

2.) Διότι

3.) Ἐπεὶ,

τοῖς θηρίοις π

Ἐπειδὴ τυ

5.) Ὅτε, ὅ

πῶς οὐ χρῆ π

ΣΗΜ. Ὡς αἰ

6.) Γάρ.

882—885.

α'.) Αἰτιολογούνται καὶ νὰ πρὸς φῆς ἐπιστημῶν τῶν

β'.) Διήγημα λόγου. Οὕτω καὶ ἀγεται ἡ διήγησις

γ'.) Ἐν ἀποκρίσει ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀποκρίτου

δ'.) Τὰς δ' ἐρωτήσεις;)—οὐ γὰρ εἰ γάρ, (= εἴθε) ἐπειδὴ δὲν ἔχει οὐ

885. ἡ. Σὺν

1.) Ἄρα, ἀναρμένων ἐξαγόμενον τόν; Οὐχ ὁρατόν τῷ αἰδεῖ, τὸ δὲ ἄρα.—Περὶ τοῦ

2) Οὖν, συρρων. Ἀναρχία ἀνὰ τοὺς ἀρχοντας ἐπιβασιωτικὸν δ' ἐπιριστολογικὸν

3.) Ἐκ τῆς μετὰ πὸν δὲν), διακριτικὸν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ καταφατικὴν ἀποσημασίαν (λοιπὸν —Οὐκοῦν ὅταν

4.) Τοίνυν, ἄλλο γος τῆ προλαβομεταβατικὸν

5.) (Τοίγαρ) δειξίεν τινα ὡς βε

886.

1.) Ἰνα.

(δοποι), καθ
αὐτὴν τὴν ἐ

ΣΗΜ. α. ἦ

ΣΗΜ. β. Γ

2.) Ὡς μ

(δηλ. γέννητ

3—4.)

—καὶ μετὰ

887. ι.

(Περὶ

1.) Εἰ. Ἐ

γὰρ) 773, 1

ἐλλειπτικῶς.

(δηλ. εἰσίν),

εἰώσιν. Ἡ

τῆς ἀληθείας

2.) Ἐάν=

3.) Ἄν, δ

συμβῆ.

Περὶ τοῦ

Ⓜ Ⓜ

Ⓜ Ⓜ

Ⓜ Ⓜ

Ⓜ Ⓜ

Ⓜ Ⓜ

Ⓜ Ⓜ

Ⓜ Ⓜ

ΣΗΜ. Ὅχι

οὐδ' ὑγιῶς ὁ τ

τὰ ἐπιρρήματα.

888. θ.

1.) Εἰ κο

γίαν τινά. Ι

888—889.

2.) Καὶ εἶ
ναι ἀγαθοῦ ὠφ

ΣΗΜ. Ἐν μὲν
ἀδιάφορος διὰ τῆ
ὡς ἄφρευκτος ὑφ'
κρότατος. Ἦτοι
δὲ τῷ δευτέρῳ, ἢ
θ' ἦν ἐν τῷ, εἰ κα
μένην λέξιν. Δει

3.) Καίπε

ΣΗΜ. Σπανιώτ
ἐν μετοχικῇ (839

889. Β'.

1.) Γεῖ ἐπ
περιορίζον αὐτῆ
ἀληθεία).—Ζητ

ΣΗΜ. Ἰδίως π

2.) Γοῦν (τ
πλοῦ γε.

3.) Περ (ἐκ
δς περ, ὡσπερ.

4.) Δή, ποι
εἶνε δὲ ἡ χρῆσις

α') Ἐξαίρει λ
τι). Ποῖά ἐστιν

τος δή.—Οὐδέ

νῦν ὁρᾶτε δή, ἄγ

β') Ἐπιτείνει

γούμενα, γενικᾶ
τὸ αὐτῶν ἡγοῦν

στρατιᾶς.

γ') Χρονικ
λέξας εἶπεν.

5.) Δήπου,
σεν, αἵτινες δ

ἀρχομένων
ἔστ' οὐδὲ εἶ

6.) Δὴ
ρωτήσεσιν

ΣΗΜ. Περι

7.) Δὴ
ἐπρεσβεύσα

8.) Δα

9.) Ἡ ἐν

φρών. Συνη

μὴ μνησικα

10.) Το

τοιγαροῦ

11.) Ἡ

12.) Μ

συνήθως δέ,

θησί τι νέο

ξυνδοκεῖ. Δ

13.) Μ

οὐ μὲν τοι

14.) Να

15—16

τος, ἀλλὰ τ

πομένου ἢ ἡ

Τὸ δὲ νῆ εἶ

(δηλ. οὐκ ἐ

τήν—, εἰάν

θεοῦ, εἰς δ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘ

00700001621

